

Osudové stretnutie

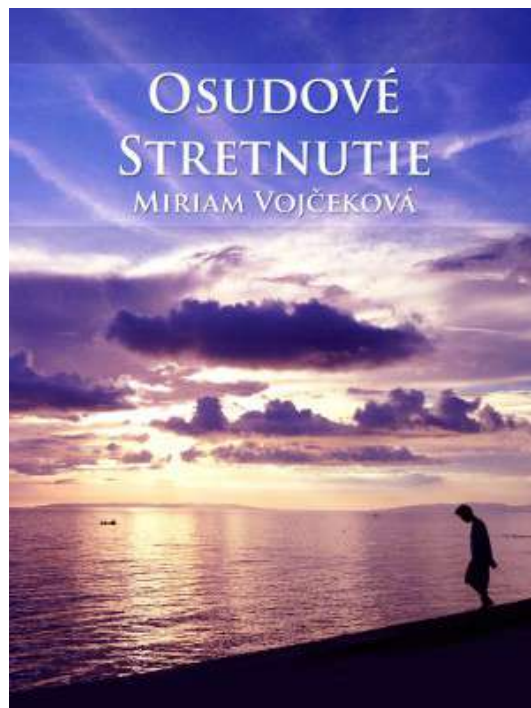
Miriam Vojčeková

Autor	Vydavateľ	Licencia	Vydanie	GKBN
<u>Miriam Vojčeková</u>	<u>Greenie knižnica</u>	<u>CC-BY-NC-ND</u>	<u>Prvé (2015)</u>	<u>111001</u>

O knihe

Príbeh je zameraný na mladé dievča menom Nina, ktoré býva na Slovensku v meste Bratislava s mamou. Jej otec býva vo Francúzsku v meste Pornichet a Nina tam chodí na letné prázdniny. Tento rok však nebude taký nudný ako očakáva. Spozná tam lásku svojho života Louisa, spozná nových priateľov ale zažije aj trpké sklamanie.

Najviac ju prekvapí, keď sa v malom francúzskom mestečku objaví jej bývalá láska Lukáš. Po tomto nebude vedieť pre koho sa rozhodnúť. Lukáš alebo Louis. Keď sa však vráti na Slovensko, všetko skončí ako má byť a osudové stretnutie bude naozaj osudovým stretnutím.

Osudové stretnutie.....	1
O knihe.....	2
Prológ.....	3
Stretnutie snov.....	6
Druhý deň v Pornichete.....	8
Malo to byť dokonalé, ale.....	13
Môj záchranca.....	17
Princ v daždi.....	22
Šok a nenávisť.....	26
Príchod do rodiny.....	29
Hádka a vysvetlenie.....	33
Večer plný lásky.....	36
Chlapec mojich snov.....	38
Ťažké ráno.....	45
Stanovačka.....	47
Lukáš alebo Louis?.....	50
Nemocničné oddelenie.....	56
Prekvapenie.....	59
Posledné dni.....	65
Návrat domov.....	69

Prológ

V ten deň bol piatok ráno a zároveň aj prvý prázdninový deň. Ja som behala po izbe a hľadala veci, ktoré som hádzala do veľkého čierneho kufra.

„Nina, si už pobalená? Zachvíľu musíš ísť,“ zakričala mama z kuchyne.

Pobalila som si všetky potrebné veci, zavrela som kufor a išla som za mamou. Keď som vošla do kuchyne na stole už boli pripravené palacinky z čokoládou a pohár kaka. Milujem moju mamu.

„Najedz sa dobre, nech nie si v lietadle hladná,“ povedala mi a pohladila ma po chrbte.

Nahádzala som do seba raňajky a išla som na chodbu kde som si obula hnedé sandáliky na opätku. Mama už bola nachystaná a tak sme vyšli z našej malej bytovky na slnkom osvietenu ulicu. Nasadla som z mamou do nášho modrého Volkswagena a vybrali sme sa na letisko. S mamou sme si v aute spievali naše obľúbené pesničky a cítila som ako keby sme neboli ani mama a dcéra. Vždy som svoju mamu brala aj ako vzor ale aj ako najlepšiu priateľku. Sledovala som náš bratislavský hrad so štyrmi vežičkami. Vtedy na mňa doľahol pocit menšieho smútku, že odchádzam tak ďaleko z tejto malej ale za to peknej zeme. Z myšlienok ma vytrhol pohľad na veľký nápis Letisko. Zaparkovali sme a vyšli sme z auta. Mama so mnou už nešla do vnútra a tak sa so mnou rozlúčila pred vchodom. Silno ma objala a vlepila mi bozk na líce. Potom sa na mňa pozrela tými svojimi zelenými očami v ktorých bolo vidieť, že nie je veľmi nadšená z toho, že s ňou nebudem 4 týždne.

„Mami neboj prídem šťastná a zdravá a nie je to až tak dlho. A budeme si volať na Skype,“ povedala som jej a z kufrom som sa odviekla do vstupnej hale.

Chvíľu som počkala a sledovala som okoloidúcich ľudí, ktorí sa ponáhľali na lietadlo alebo sa s niekým horlivo rozprávali. Keď v rozhlase ohlásili odchádzajúce lietadlo do Paríža zobrala som sa s kufrom ku vchodu do lietadla. Našla som ten správny vchod a vstúpila som. Sadla som si na svoje miesto a dala som si do uší slúchadlá. Sledovala som mihajúce sa mestečká a krajiny pod nami. Rozmýšľala som nad tým čo bude v Pornichete. Bola som rada, že uvidím ocka, ale keď som si predstavila minulé leto, ako som tam stále bola sama, lebo ocko s jeho snúbenicou boli stále v práci, tak som trochu zosmutnela. Po chvíli ma z tuhého rozmýšľania vyrušila letuška a pýtala sa či si niečo nedám. Pokrútila som hlavou a venovala sa mojím myšlienkam. Zadriemala som, ale asi po štyroch hodinách nepokojného spánku ma zobudil hluk lietadla, či že sme pristávali. Vystúpila som z lietadla a hľadala som ocka. Niekde v diaľke na mňa kýval muž s modrými nohavicami a bledou košeľou. Rozbehla som sa za ockom a objala ho. „Dievčatko ako si mi vyrástlo,“ povedal ocko a pobozkal ma na čelo. Išli sme k autu, ocko mi pomohol z kufrom a smerovali sme do jeho rodinného domčeka na pobreží v Pornichete. Chvíľu sme sa rozprávali o škole, o mame, o priateľoch. Po necelej hodine sme zastali pred jeho žltým murovaným domom s červenou strechou. Vystúpili sme a ocko mi pomohol s kufrom a vošli sme do dvora s dvomi palmami a čerstvo pokosenou trávou. Keď sme vošli do vchodových dverí rozutekal sa ku mne ockov zlatý retriever Miky. Pohladkala som ho a on mi oblizoval ruku. Potom som si odniesla kufor hore na poschodie do mojej izby kde trávim čas keď som tu. Keď som prišla dolu do kuchyne sedela tam otcova priateľka Emma.

„Bonne journée, Nina,“ povedala mi s úsmevom a objala ma.

Sadli sme si k malému stolíku kde stála váza s kvetmi a dva poháre s chladeným džúsom. Ocko vybral tretí pohár, nalial tam džús a hodil tam dve kocky ľadu. Rozprávala som Emme o Slovensku a o škole mojou celkom dobrou francúzštinou, ktorú sa učím v škole a na kurze. Asi po polhodine som sa ospravedlnila a povedala im, že ma premožla únava a že si pôjdem oddýchnuť do izby.

„Keď budeš niečo potrebovať povedz,“ starostlivo povedal ocko.

Usmiala som sa vyšla som na horné poschodie. Otvorila som dvere na mojej izbe a skočila som na posteľ. Ako som sa tak obzrela, nezmenila sa. Stále to bolo moje útočisko v tomto dome. Pustila som sa do vybalovania. Keď som otvorila šuplík na jednej s dvoch skriň zbadala som tam veľkú ružovú krabicu. Zo zvedavosti som ju otvorila. Boli tam fotky. Fotky z detstva. Sadla som si na mäkký zelený koberec a začala som si ich prezerať. Nad niektorými som sa usmievala dokonca som sa začala smiať. Pri jednej sa mi aj slzička zaleskla v oku. Bola to fotka v nemocnici keď som sa narodila. Mama ma drží v náručí a ocko ju objíma okolo pliec. To boli časy. Nie že, by Emma bola zlá žena, ale predsa by som bola radšej keby boli moji rodičia opäť spolu. Potom som narazila na jednu zvláštnu fotku. Bola to fotka na pobreží v tomto meste. Staviam tam domček z piesku z nejakým drobnučkým hnedovlasým chlapčekom. Mala som asi 5 rokov podľa toho ako som vyzerala. Prehrabala som všetky fotky ale toto bola jediná na ktorej bol ten chlapec. Vôbec som nemala tušenie kto to môže byť. Zbehla som dole schodmi za otcom.

„Oci kto je toto?“ spýtala som sa z horlivou zvedavosťou v hlase.

Ocko si prezrel fotku a po chvíli povedal

„Nepamätáš sa? To je malý Louis.“ povedal a usmieval sa na fotku.

„Býval tu z rodičmi ale pred 9 rokmi sa presťahovali do Paríža a sem chodia iba za známymi aj to nie často.“ pokračoval.

„Aha.“ viac ma v tej chvíli nenapadlo. Utekala som naspäť do izby. Veľmi ma zaujal ten chlapec. No potom som nejako prišla na iné myšlienky a napadlo mi, že pôjdem pozrieť kamarátku Sophie, ktorú som stretla minulé leto. Vzala som do ruky mobil a vyťukala som jej číslo. Až po štvrtom zazvonení mi zdvihla.

Volali sme spolu asi 10 minút. Veľmi sa potešila tomu, že som opäť tu. Máme sa stretnúť o 19:30 pri reštaurácii Les Voiles Rouges. Z kufra som vyhrabala čierne baleríny, biele tielko a rifl'ové šortky. Obliekla som sa, hodila na seba trošku mejkapu a voňavky a zbehla som do predsieni.

„Oci, idem von s kamarátkou Sophie. Vieš ktorá, stretli sme sa minulé leto,“ rozprávala som ockovi, zatiaľ čo som sa obúvala.

„Dobre, ale nebuď dlho,“ starostlivo mi povedal.

Keď som vyšla z domu veľa ľudí išlo z pláže domov z nafukovačkami a kričiacimi deťmi v plavkách. Stretla som aj veľa zaľúbených párikov a vtedy mi prišlo na rozum Slovensko a môj bývalý chlapec Lukáš. Nezabudnem ako som sa s ním prechádzala popri Dunaji a ako mi rozprával sladké slová do uška. Dosť! Zavelila som si v hlave a rozhodla som sa, že na to nebudem myslieť. Keď som zahla za roh, videla som to miesto, kde sa máme so Sophie stretnúť. Pohľadom som sondovala okolie až som

uvidela dievča z ružovým tričkom a modrou sukničkou. Blond'avé vlasy jej viali v jemnom vánku a jej opálená ruka mi kývala na pozdrav. Zakývala som jej a rozbehla som sa za ňou. S nadšením sme sa objali a smiali sme sa na sebe.

„Nina ako si opeknela!“ povedala tým svojim úžasným francúzskym prízvukom.

„Čo ja, to ty si pekná ty hviezda,“ odpovedala som jej s úsmevom.

Potom sme vošli do reštaurácie kde sedeli ľudia za červenými stolmi a obzreli sa na nás. Sophie vybrala stolík a sadli sme si. Prišla k nám unudená čašníčka a pýtala sa čo si dáme.

„Dve koly poprosím.“ povedala jej Sophie.

Začali sme sa rozprávať o škole, o chlapcoch, o móde a celkovo tie babské reči. Ako sme sa rozrozprávali zrazu prišla partia chlapcov a sadli si k vedľajšiemu stolu. My sme len pootvorili ústa a hneď sme sa začali upravovať, prehrabovať vlasy a hádzať nevinné úsmevy. Jeden z nich sa na mňa zadíval a vtedy mi prešli telom zimomriavky. Nevedela som čo to malo znamenať.

Stretnutie snov

Pozrela som na Sophie tá sa koketne pozrela na jedného zo štyroch chlapcov a potom sa na mňa usmiala.

„To sú tí najkrajší chlapci akých som kedy videla,“ pošepala mi do ucha.

Usmiala som sa no ja som im pohľady neopätovala. Ešte chvíľu sme sa rozprávali o tých štyroch chlapcoch čo po nás pokukávali a mne v tej chvíli bolo treba na záchod. Povedala som Sophie nech ma počká no ona len prikývla a venovala sa očnému kontaktu z neznámymi chalanmi. Zodvihla som sa zo stola a vtedy sa to stalo. Jeden z chalanov mal pri ich stole tašku a ja som o ňu tak nešťastne zakopla, že som spadla rovno na kolená jednému z nich. Keď som si uvedomila čo sa stalo, počula som smiech a ja som sa červenala ako paradajka a s hanblivým úsmevom som sa ospravedľovala poškodenému. On sa ako jediný nerehotal, len sa jemne usmial a jeho ruky ma zodvihli na rovné nohy. Bol to on. Padla som rovno na toho chlapca, ktorý mi spôsobil zimomriavky po celom tele. Išla som na záchod a keď som sa vrátila Sophie už bola v horlivom rozhovore z tými chlapcami. Keď som prišla ku stolu, Sophie skríkla. „Počúvajte, toto je moja kamarátka zo Slovenska Nina,“ zase som sa začervenala ale podala som im ruku.

Prvý mal spotenú ruku, nagélované hnedé vlasy, šibalský úsmev a volal sa Christian. Druhý mal jemné blond kučery, veľké modré oči a jeho meno bolo David. Keď som videla ako sa pozerá na Sophie, hned' som vedela koľko bije. Tretí bol trochu utiahnutejší a najtichšie ako sa dalo povedal Victor. Nepočula som ho ale podľa pohybu pier som to vyčítala. A ten môj princ ktorému som padla rovno do lona sa volal Louis. Mal krásne hnedé vlasy v ktorých sa dalo prehrabnúť, krásne kakaové oči a ten najkrajší úsmev. Vtedy keď mi stisol ruku prebehlo mi telom chlad a teplo naraz a mala som motýle v brušku. Nevedela som čo to malo znamenať ale Sophie postrehla moju reakciu a významne na mňa žmurkla. Potom sme si vzali svoje veci a prist'ahovali sme sa k ich stolu.

„Počúvajte dievčatá, nešli by ste s nami zajtra večer na diskotéku? Klub pár ulíc odtiaľto usporiada veľkú letnú párty a my by sme boli veľmi radi keby ste nám robili spoločnosť“ s najväčšou slušnosťou a pôvabom povedal David.

Sophie hned' prikývla a prosebne sa na mňa pozrela. Prikývla som aj keď s menším zaváhaním. Ešte sme sa rozprávali a zoznamovacie reči mali voľnú cestu. Potom sme spolu s tými chlapcami vyšli na ulicu kde už zažali lampy pretože slnko už zapadlo. Išli sme na pláž a prechádzali sme sa. Chalani po chvíli začali blbnúť a vbehli do mora. Fúkal teplý letný vánok ale pri predstave, že by som mala ísť do vody ma striaslo. Vtom sa David rozbehol za Sophie, ktorá stála na piesku, vydvihol ju do výšky a niesol ju do vody. Protestovala, vrieskala ale aj tak skončila vo vode. Ja som sa obzerala, že kde je Louis, no zrazu ma niekto schytil okolo pása, zodvihol ma a utekal so mnou do vody. Keď som sa vynorila, obzrela som sa a predo mnou stál Louis, ktorý sa smial spoločne z ostatnými chlapcami. Pohľadom som hľadala Sophie a tá na mňa vrhla sprisahanecký pohľad. Rozbehli sme sa na chlapcov a postrkali sme ich do vody. Ona sa rozbehla na Davida a Victora a mne ostal Christian a Louis. Christiana som strčila do vody, a potom som vbehla na Louisa. Strčila som doňho no on ma chytil za ruky a padli sme pod vodu obidvaja. Keď sme sa vynorili začali sme sa smiať. Videla som, že ani Sophie to nemala ľahké. Snažila sa im vrátiť to čo jej urobili, ale skôr ona bola pod vodou ako oni. Po

chvíli sme sa začali triasť tak sme vyšli z vody. Posadali sme si na piesočnatú pláž, ktorá bola už z polovice prázdna. Pozrela som sa na Christianovu ruku kde mal vodotesné hodinky a blikalo tam 9:42 pm.

„Decká mala by som už ísť, sľúbila som ockovi, že nebudem dlho.“ povedala som im, kým sa smiali na tom aké sme mokré.

Všetci sa postavili a ja som všetkých objala a rozlúčila som sa s nimi. Už som bola ďalej od nich keď v tom...

„Nina, počkaj!“ zakričal Louis. Rozbehol sa ku mne.

„Keď som teda zodpovedný za to, že si mokrá, zober si moju mikinu. Je suchá, nechal som si ju na lehátku, ešte predtým ako sme vošli do vody.“ povedal tým najkrajším francúzskym prízvukom aký som kedy počula.

„A zajtra teda nezabudni na tú diskotéku, stretneme sa o ôsmej pred tou reštauráciou.“ Prikývla som a on ma pohladil po líci. Usmiala som sa ešte na Sophie, ktorá si tam už niečo šepkala s chlapcami a ukazovala prstom na nás. Prehodila som si cez seba Louisovu mikinu, ktorá neodolateľne voňala mužskou voňavkou a avivážou. Pritiahla som si ju lepšie k sebe, pretože už nebolo tak teplo, a fúkal studenší vánok aj keď sme boli v prímorskom meste. Ako som tak išla poloprázdny rozsvietenými uličkami Pornichetu, napadla ma myšlienka na tú fotku v ružovej krabici. Vtedy ma napadlo, či tento Louis nie je práve ten chlapček, ktorý mi vrtal v hlave už od poobedia. Môže to byť iba náhoda povedala som si pre seba a ďalej som sa tým nezaoberala. Po chvíli som prišla k ockovmu domu. Vošla som do malého dvora, kde som spoza okien videla pustený televízor v obývačke. Počula som niečo zašušťať v kríkoch. Poobzerala som sa okolo seba, no okrem vedľa bývajúceho starého suseda, ktorý fajčil cigaretu a štekajúceho psa som nič nevidela. Prišla som teda do predsiene, kde som si vyzula baleríny a radšej som išla do izby aby ocko s Emmou nemali zbytočné otázky. Zakričala som „ahoj“ do obývačky, kde hučal nejaký francúzsky moderátor z veľkej plazmovej televízie a išla som sa do kúpeľne sa prezliecť a osprchovať. Vyšla som na poschodie a zamierila som k ružovým dverám na konci chodby. Otvorila som a ovanula ma príjemná vôňa. Dala som zo seba dole Louisovu mikinu a mokré oblečenie a začala som si napúšťať vaňu. Nakvapkala som do nej trochu jahodovej peny. Keď som vstúpila do tej teplej vody, prešli mi telom tie najlepšie pocity. Ležala som tam asi polhodinu a počúvala som pesničky a spievala si blábotavo nejakú hitovku od nejakej americkej speváčky, ktorá mi vyhrávala s malého prenosného rádia. Keď som vyliezla, zabalila som sa do jemného kašmírového ružového županu. Vošla som do svojej izby a prezliekla som sa do pyžama. Vypla som svetlá a ponorila som sa do svojej postele. Rozmýšľala som nad dneskajškom no o malú chvíľu ma premočila únava a zaspala som.

Druhý deň v Pornichete

Keď som sa ráno zobudila, slnko mi svietilo do tváre a počula som hluk z kuchyne. Ponat'ahovala som sa a hodila som na seba župan, ktorý som večer nechala na stoličke. Zbehla som dolu schodmi a videla som ako Emma robí kávu a raňajky a ocko si číta noviny pri stole.

„Ahoj Nina“ pozdravili ma obaja.

„Dobré ráno“ zamumlala som ospalo a sadla som si ku stolu.

Na stole bol klasický francúzsky croissant plnený čokoládou a káva. Zjedla som len polku, viac sa do mňa na dnešné ráno nevošlo.

„Ďakujem nie som hladná“ povedala som im a odniesla som si kávu do izby.

Tam som vytiahla z kufra notebook a pripojila sa na internet. Zapla som Facebook a vidím, že mám novú žiadosť o priateľstvo. Bol to Louis. Potvrdila som a hneď mi prišla správa od neho. Po pár správach na mňa doľahol nával šťastia a nečakaná eufória. Nechápala som ako sa môžem tešiť z takej maličkosti. Kým som stihla odpísať môjmu princovi zazvonil mi telefón. To je Sophie.

„Ahoj Nina, ideme nakupovať s babami, ideš s nami? Vyberieme si niečo na tú párty.“

„Samozrejme, že pôjdem aj tak nemám nič lepšie na práci.“

„Dobre prídeme po teba, kamarátka Vivien má auto.“

Vypla som notebook a začala som prehrabávať skriňu. Hľadala som niečo pekné na seba ale zistila som, že vážne potrebujem prevetrať šatník a aj peňaženku. Vyhrabala som kvietkované šaty, ktoré som dostala na narodeniny a čierne topánky na opätku. Dala som sa do poriadku a zbehla som dole.

„Oci, ideme so Sophie nakupovať, večer by som chcela ísť na párty. Aký máš na to názor?“ povedala som a nahodila som psie očka.

„Ale sľúb mi, že nebudeš piť a ani robiť iné zakázané veci.“ povedal mi z prísnyim pohľadom .

Objala som ho a sľúbila som mu, že ho poslúchnem. Už som chcela ísť ale v tom som sa ešte otočila a vlepila mu pusku na líce.

„Ďakujem oci,“ povedala som mu s úsmevom.

O chvíľu zatrúbilo auto pred naším domom a ja som vyšla von. Stál tam pekný červený kabriolet s otvorenou strechou a v aute sedeli tri dievčatá. Sophie na mieste spolusediaceho, Vivien sedela za volantom a nejaké neznáme dievča sedelo na zadnom sedadle. Z auta hrala hlasná hudba nejakej známej chlapčenskej skupiny. Sophie mi zakývala a volala ma nech si idem sadnúť.

„Ahojte“ pozdravila som ich.

„Toto je Vivien,“ ukázala Sophie na elegantné dievča z hebkými čiernymi vlasmi za volantom, ktoré sa na mňa usmialo.

„A toto je Mishell,“ ukázala na zlatovlasé dievča s veľkými modrými očami, ktoré sedelo vzadu.

Ona mi podala ruku a posunula sa aby som si mala kde sadnúť. Potom sme vyrazili do mesta na

nákupy. Najprv som sa ošívala, keďže som ich nepoznala ale potom som zistila, že to sú úplne také isté povahovo dievčatá ako Sophie a cestou sme si spoločne spievali nejakú pesničku od Rihanny. Keď sme zastali pred veľkým obchodným domom, už sa tam pohybovalo veľa ľudí. Vykročili sme tam, a čakal nás príjemný deň. Pobehali sme asi milión obchodov a mňa už boleli nohy. Nakoniec sme si každý vybrala niečo pekné na seba. Ja som si kúpila ružové krátke šaty s čiernym pásikom na chrbte a k tomu ružové sandálíky na opätku. Okrem toho som si ešte vzala jednu vonnú sviečku s obrázkom Pornichetu. Keď sme boli úplne zmordované našli sme príjemnú kaviareň a posadali sme si za stoly. Všetky sme si objednali veľké zmrzlinové poháre, ktoré sme si vychutnávali popri rozprávaní o chlapcoch a o dneskajšej plážovej párty. Asi po hodine rozprávania, sme sa konečne vybrali domov. Baby ma odviezli pred ockov dom a ja som sa ešte so Sophie dohadovala, o stretnutí pred reštauráciou. Keď som prišla dovnútra, neobyčajne to tam rozvonievalo. Vyzula som si topánky a vbehla som do kuchyne, kde už ocko s Emmou chytali obed.

„Ahoj Nina, kde si toľko, už je obed hotový,“ povedal mi ocko s úsmevom.

Sadla som si za stôl a začala som im rozprávať čo som si kúpila, o nových kamarátkach, o Sophie a o dnešnej plážovej párty.

„Len si dávaj pozor, nevieš čo sa môže stať, na takej párty,“ tentoraz ustarostene povedala Emma.

Ja som sa len usmiala a svojím pohľadom som sa im snažila ukázať, že všetko bude v poriadku. Keď som zjedla tú ockovu francúzsku špecialitu, odišla som do svojej izby. Hodinky ukazovali 14:55. Ešte mám dost času. Vytiahla som môj notebook a prihlásila som sa na Skype, kde som videla, že mamina je prihlásená. Napísala som jej či má čas na jeden telefonát. V mojom mobile mám teraz francúzsku kartu, čiže by som minula veľa peňazí na normálny telefonát na Slovensko. Mama mi odpísala, že áno a hneď som jej volala. Zapli sme si webcameru a začali sme sa rozprávať. Bola som taká šťastná, že ju vidím, aj keď som ju naposledy videla len včera. Rozprávala som jej o Sophie, o nových kamarátkach a povedala som jej aj o Louisovi. Mamu beriem ako najlepšiu kamarátku, pretože jej môžem povedať všetko. Rozprávali sme tak dlho, až som si nevšimla, že už je 18:06.

„Mami prepáč, ale ja už budem musieť ísť, o ôsmej idem na tú párty a ešte sa chcem dať do poriadku,“ povedala som jej a zakývala som do kamery.

Ešte mi niečo povedala a potom som zrušila. Išla som do kúpeľne, osprchovala som sa a vyfénovala som si vlasy. Oholila som si nohy a natrela som sa telovým mliekom. Dnes musím byť krásna. Povedala som si v hlave, keď som sa pozrela do zrkadla a začala som si nanášať mejkap. Potom som išla do izby a obliekla si tie šaty, ktoré som si kúpila. Keď som sa videla v zrkadle, spomenula som si na slová, ktoré mi mama vždy hovorila.

„Si to najkrajšie dievčatko na svete,“ hovorila a vždy mi dala bozk na líce.

Ešte chvíľu som sa pretŕčala pred ním no potom ma z myšlienok vytrhol pohľad na hodinky. Zišla som dole po schodoch a zamierila som do obývačky. Emma s ockom si tam pripíjali pohárom šampanským a myslím, že sa chytali urobiť si romantický večer. Nechcela som ich rušiť, tak som len po špičkách precupotala okolo obývačky. Obula som si nové topánky na opätku a vyšla som na ulicu, kde už slnko bolo na západe. Vykročila som k reštaurácii kde sme sa mali stretnúť s Louisom, Sophie, Christianom, Davidom a Victorom. Keď som sa blížila k danému miestu už tam stáli chalani

a v diaľke som videla prichádzať krásne dievča s blond vlasmi a s nebíčkovo modrými šatami. Bola to samozrejme Sophie. Zakývala som jej v diaľke a ona zrýchlila a pobehla ku mne.

„Ty hviezda, ty už ako dobre vyzeráš,“ povedala a obzerala si ma.

„Čo ja, pozri na seba,“ odpovedala som jej komplimentom.

Potom sme podišli k chalanom.

„Ahojte,“ pozdravili sme ich. Oni odzdravili a Christian si neodpustil pripomienku k nám. „Ale, že už s akými kočkami to ideme,“ povedal a zasmial sa s ostatnými chalanmi.

My sme sa len hanblivo pousmiali a vybrali sme sa s nimi do plážového klubu. Sophie zazvonil telefón, a keď zdvihla, vedela som, že volá s Vivien.

„Vivien a Mishell prídu o pätnásť minút pred klub. Počkáme ich tam nie?“ položila otázku nám všetkým keď zložila.

My sme prikývli. Cestou tam sa ma chalani pýtali na Slovensko a ja som im rozprávala o škole, o kamarátkach a o blbostiach. Keď sme prišli ku klubu, už v diaľke sme videli červený kabriolet ktorý svišťal smerom na parkovisko na ktorom sme stáli. Zastal a vyšli z neho Mishell a Vivien. Boli krásne upravené a chalani na nich nechali oči. Zvíтали sme sa s nimi a zoznámili sme ich s chalanmi. Vošli sme do klubu kde už hrala hudba a bolo tam plno ľudí. Posadali sme si k stolu a objednali sme si nealkoholické drinky. Začali sme sa rozprávať a v tom Sophie zastala v strede vety a schytila ma za ruku.

„Toto je moja obľúbená pesnička, počte!“ a vyšli sme všetci na parket. Tancovali sme asi trištvrte hodinu a potom DJ pustil pomalú pesničku. David rýchlo utekal k Sophie a prosil ju o tanec. Christian schytil Vivien okolo pása a začali tancovať. Vtom ma niekto chytil za ruku a pritiahol si ma jemne k sebe. Bol to Louis. Chytil ma jemne okolo pása a začali sme sa točiť do kruhu. Pozeral sa mi hlboko do očí.

„Môžem ti niečo povedať?“ nečakane sa spýtal. Prikývla som.

„Vieš Nina, hneď ako som ťa včera videl v tej reštaurácii a keď si mi padla na kolená...“ pri tých posledných slovách sme sa obaja zasmiali.

Potom pokračoval: „...no a vtedy som mal pocit ako keby som ťa poznal už strašne dlho. Neviem opísať tento pocit, ale strašne sa mi páčiš a...“

No ja som ho vtedy zastavila a položila som mu prst na ústa. Trochu zaskočene sa na mňa pozrel no potom si ma pritiahol ešte bližšie k sebe. Cítila som jeho vôňu a vyžívala som sa v tónoch pomalej pesničky. Keď som sa obzrela okolo seba dokonca aj hanblivý Victor tancoval s Mishell. Potom pesnička skončila a zase začal kolobeh rýchlych pesničiek. So Sophie sme vytancovali aj dušu no po polhodine sme si sadli za stôl a objednali sme si ešte jeden drink. Začala mi rozprávať ako sa jej páči David, ako spolu tancovali. Ja som bola šťastná s ňou.

„Ale videla som aj teba a Louisa, tu niečo iskrí,“ povedala a štychla ma do rebier.

Ja som sa mierne začervenala ale keďže v klube bolo prítmie a iba farebné svetielka blikali po celej miestnosti Sophie si to nevšimla. Vypili sme drink a opäť sme išli tancovať. Tancovali sme strašne

dlho až kým dali zase pomalú pesničku. Chlapci a dievčatá sa zase popárali a mňa požiadal o tanec Christian. Louis tancoval s Vivien. Táto kombinácia ma trochu zaskočila ale ani Christian nebol zlý tanečník a upokojila ma jeho vôňa , ktorá mi udrela do nosa. Sophie sa šťastne vyžívala opäť v Davidovom náručí a s úsmevom sa na mňa pozrela. Ladne sme sa vznášali po parkete do rytmu pomalej anglickej pesničky. Keď to skončilo, Louis sa veľmi škaredo pozrel na Christiana. Nikto si to nevšimol, len ja a vtedy mi to aj trochu polichotilo. S babami sme išli ešte tancovať na ostatné rýchle pesničky, chlapci nás zvrátili a po takejto párty mal každý dosť. Potom sme všetci vyšli pred klub, lebo Sophie prišlo zle a už chcela ísť domov.

„Sophie, pôjdem ťa odprevadiť aby sa ti nič nestalo.“ okamžite povedal David, keď počul, že ide domov.

Chytil ju okolo pliec a rozlúčili sa s nami. Vivien a Mishell už povedali, že tiež už pôjdu domov. Vivien sa nahla ku Christianovi a dala mu jemnú pusku na líce. Všetci sa prekvapene zatvárali a Christian vykocktal

„A-a-ahojte.“

Ja som tam ostala sama s tromi chalanmi a bezradne som im hľadela do očí, že ktorý bude môj princ a odvedie ma domov. Louis zachytil môj bezradný pohľad.

„Dobre vidím, že tuto naša slovenská kráska potrebuje odprevadiť domov, takže ja sa ponúkam. Som toho hodný drahá pani?“ povedal a kľakol si na jedno koleno.

Všetci sme sa začali smiať a ja som s hranou hrdosťou v hlase povedala: „No neviem, drahý pane, či ste toho hodný ale myslím, že by sa s tým dalo niečo urobiť a môžete ma ísť odprevadiť.“

Louis sa zodvihol, oprášil si koleno a chytil ma za ruku.

„Ahojte.“ so smiechom sme zakývali Christianovi a Victorovi.

„Tak čo drahá záhadná pani, kam to bude?“ povedal zase tým svojim zábavným hlasom. Zasmiala som sa a tajomne som mu odpovedala:

„Poďte za mnou a uvidíte.“

Louis sa na mňa usmial hanblivým úsmevom a mlčky ma nasledoval.

„Pozri na tie hviezdy aké sú krásne, ako ty“ povedal a nenápadne do obyčajnej vety schoval kompliment.

Usmiala som sa na neho a jemne ho štuchla.

„Stále sa len usmievaš, ty si strašne tajomná“ povedal a obidvaja sme sa zasmiali.

„To sú všetky Slovenky tak hanblivo zlaté?“ zase zabalil kompliment do obyčajnej vety. „Prestaň, budem sa červenáť,“ odvrkla som mu a pozrela som sa na inú stranu aby nevidel moje červené líčka, aj keď ma nenapadlo, že je tma.

On ma schytil za boky a začal ma štekliť na brušku.

„Ale čo naša princezná bude červenáť?“ povedal aby prekričal môj smiech a moje výkriky nech ma

prestane štekliť. Potom prestal a zadychčane som sa na neho pozrela. On sa len šibalsky usmial a silno ma objal. Ja som lapala po stratenom vzduchu v jeho objatí a ponorená do jeho trička s vôňou aviváže a mužského dezodorantu. Potom sme sa odtiahli od seba a po chvíli ticha som sa odhodlala.

„Louis a odkiaľ vlastne si?“ položila som mu otázku na ktorú som tak veľmi chcela poznať odpoveď.

„Bývam v Paríži. Ale kedysi som tu býval. Teraz sem chodíme len cez letné prázdniny k babičke, k známym a poznáš to,“ povedal vážnejším hlasom.

„A ty si zo Slovenska, že?“ povedal trochu uvoľnene keď nedostal odpoveď.

Prikývla som a usmiala som sa.

„Zase len úsmev. Si tak strašne tajomná.“ povedal a jemne ma poštekľil na brušku.

Ja som si ho rukou zakryla aby ma tam už nemučil. Pomaly sme prišli k ockovmu domu. „Tak tu bývam.“ ukázala som na dom, kde už všetko spalo.

Louis si ma bez slov k sebe pritiahol a silno ma objal. Keď sa odo mňa odtiahol, priblížil sa ku mne a dal mi taký istý jemný božtek na líčko aký dala Vivien Christianovi. Začervenala som sa a zakývala som mu na pozdrav. Vošla som do dvora a zatvorila som za sebou vŕzgajúcu bránu. Ešte som pohľadom pozrela na odchádzajúceho Louisa, ktorý sa ponáral do tmy. Keď som vošla do domu, bolo tam hrobové ticho a Emma s ockom už dávno spali. Pozrela som na digitálne hodiny, ktoré boli na poličke v obývačke a prenikavým modrým svetlom tam blikalo 2.36. Vyzula som si topánky a čo najtichšie som sa odobrala po schodoch do mojej útulnej izby. Prezliekla som sa do pyžama a klesla som do postele. Po dvoch minútach som zaspala ako mŕtva.

Malo to byť dokonalé, ale...

Ráno som sa zobudila a ledva som sa postavila z postele. Bola som úplne zlámaná a pod očami sa mi črtali veľké kruhy. Toto so mnou robia párty? Povedala som si pri hroznom pohľade do zrkadla. Zamierila som rovno do kúpeľne, kde som sa dala do poriadku, príjemným kúpeľom a ranným peelingom. Keď som sa konečne dala dokopy bolo už pol jednej. Prišla som do kuchyne kde nikto nebol, len biely papierik ma čakal na jedálenskom stole. „Nina jedlo máš v chladničke. Včera sme ti úplne zabudli povedať, že sa chystáme do Paríža a prídeme až zajtra. Maj sa dobre.“

Spravila som si cappuccino a išla som si zapnúť telku. Bežal tam nejaký starý francúzsky film kde sa akurát nejaká žena oddávala vášnivému ‚francuzákú‘ z nejakým mužom z ulízanými hnedými vlasmi a z fúzami pod nosom. Prepla som na MTV a sledovala som videoklipy Justina Biebera, Beyoncé či Chrisa Browna. Po chvíli ma to prestalo baviť, tak som vybrala polotovár wafli, čo mi v chladničke nechala Emma a pripravila som si ich. Predtým som však napísala SMS Sophie, či nepríde. Hneď mi odpísala a už o polhodinu sme si vychutnávali wafle s džemom a šľahačkou.

„Počúvaj Nina, čo keby sme dnes zavolali chalanov aj baby na prespávanie, keď nemáš nikoho doma?“ navrhla Sophie s horlivosťou v hlase.

„Zavolám ockovi a opýtam sa, či tu nemôžeš prespať a o chalanoch sa nezmienim, lebo to by mi určite nepovolil.“ odpovedala som s menším vzrušením.

Zavolala som ockovi.

„Prejednala som to s ním a nemal nejaký problém, vraj prídu až na obed, len nech tu nie je neporiadok.“ skonštatovala som Sophie aká je situácia, keď som ukončila hovor.

„Tak dobre, poďme nakúpiť!“ vykrikla Sophie a ťahala ma ku vchodovým dverám.

Vzala som si peňaženku a obula som si balerínky. Vyšli sme z domu a zamierili sme do najbližšieho supermarketu. Behali sme po regáloch a zobrali sme chrumky, chipsy a slané tyčinky. Sophie ma zaviedla do regálu z alkoholom.

„Sophie poď nemôžeme piť.“ ťahala som ju za ruku ale ona sa nechcela pohnúť.

„Počkaj zoberme aspoň pivo a jednu fľašku šampanského.“ prosebné po mne hodila psie očká.

Nakoniec som prikývla, veď niekedy sa treba zabaviť. Potom sme išli okolo regálu kozmetiky, kde Sophie zbadala kondómy začala sa smiať.

„Budeme to potrebovať?“ spýtala som sa jej so smiechom. Sophie mykla plecami a vložila jeden balíček do košíka. Zaplatili sme nákup a išli sme domov. Keď som vychádzala zo supermarketu, pozrela som na mobil, pretože mi prišla SMS, no kým som si ju stihla prečítať, ocitla som sa na zemi. Keď som si uvedomila čo sa stalo všimla som si, že taška sa mi rozsypala a nado mnou stál chalan z čiernymi vlasmi vyčesanými do hora, čiernou koženou bundou a podával mi jeho pevnú ruku na ktorej mal tetovanie. Zodvihol ma a ospravedlňoval sa. Pomohol mi pozbierať veci ktoré sa mi rozsypali a pri balíčku kondómov ktorú dával do tašky sa pousmial.

„Nina si v pohode?“ opýtala sa ma Sophie.

„Ehm prepáč naozaj, nechcel som.“ povedal ten chalan, ktorý zapríčinil môj pád. Za ním stál blond'avý chlapec s modrými očami a dokonalými svalmi na rukách.

„Baby ako odškodné vás pozývame na zmrzlinu,“ povedal ten blond'ák.

My so Sophie sme sa pochybovačne na seba pozreli no prikývli sme.

„Ináč ja som Lucas a toto je môj kamarát Kenny,“ povedal ten potetovaný chlapec s čiernymi vlasmi a obidvaja nám podávali ruky.

Vyšli sme zo supermarketu a zamierili sme k stánku zo zmrzlinou. Dala som si jahodovú a Sophie si dala broskyňovú. Predstavili sme sa a rozprávali sme čo bolo príčinou toho nárazu.

„Viete, akurát som sa Kennyho pýtal, že čo budeme dnes večer robiť a keď som sa otočil už bolo neskoro. Prepáč naozaj.“ povedal a trošku smutne sa zatváril.

„Už je to v poriadku.“ povedala som a uspokojila som ho mojím žmurknutím.

„A keď už sme pri tom, čo robíte baby dnes?“ opýtal sa Kenny a oblizol si pery.

„Máme dnes takú menšiu párty u Niny doma.“ povedala Sophie a významne sa pozrela na Kennyho.

„To máte super, nemôžeme Vám robiť spoločníkov?“ tentoraz sa ozval Lucas.

„Môžete,“ jednohlasne sme so Sophie povedali.

Chalani sa na seba pozreli a usmiali sa.

Dojedli sme zmrzlinu a chystali sme sa na odchod. Zanechali sme im naše čísla a rozlúčili sme sa s nimi. Obidvoch som ich obdarila jemným božtekom na líčko a takisto urobila Sophie. Cestou domov Sophie obvolala chalanov aj baby. Keď sme prišli domov navzájom sme sa namaľovali a ja som si obliekla bielu minisukňu a ružové tielko. Sophie si dala mini kraťasy a bledomodré tričko. O pol ôsmej prišli Vivien a Mishell. Pochválili sme sa oblečením a spoločne sme nachystali všetko potrebné. Sklený stôl a všetko cenné sme odtiahli nabok. Chrumky, čipsy a tyčinky som dala do misiek a nechala som to na konferenčnom stolíku. Sophie doniesla poháre z kuchyne a Vivien a Mishell zapínali stereo a napojili ho na notebook. Pustili sme zatiaľ hudbu a rozprávali sme sa. Zazvonil zvonček.

„To budú chalani, idem otvoriť.“ zdvihla sa z koberca Sophie a utekala k dverám. Už o chvíľu som počula hlasy a smiech chalanov.

Prišli do obývačky a zborovo povedali:

„Ahojte.“ Odzdravili sme ich a oni si posadali k nám. Vivien vybrala z tašky vodku a David vybral z mikiny fľašku Jack Daniels. Všetci začali písať a tešiť sa. Ja som sa zapojila tiež. Veď v Bratislave sme cez školu nerobili takéto akcie, takže som sa aj tešila. Naliali sme si do pohárov a každý to kopol do seba. Mne to celkom chutilo. Všetci chalani sa zaškerili akože náznak, že je to dobré. Christian išiel k notebooku a dal hudbu hlasnejšie. Začali sme tancovať a užívať si život. Po polhodine mi zazvonil mobil. Neznáme číslo.

„Áno?“ zodvihla som.

„Nina ahoy, tu je Lucas, kde to bývaš, chceme prísť na tú vašu párty.“

„Od reštaurácie Les Voiles Rouges, choď po kruhovom objazde a rovno. Dom číslo 46.“

„Okej, za desať minút sme tam.“

Zložila som a išla som Sophie oznámiť, že príde Lucas a Kenny. Ona sa začala tešiť a hneď odtiahla nabok Vivien a Mishell a porozprávala im dneskajší zážitok. O desať minút naozaj zazvonil zvonček a ja som utekala k dverám. Chalani to ani nepočuli, boli v dobrej zábave. Lucas a Kenny vyzerali neodolateľne. Vošli do obývačky a zoznámili sa s chalanmi a s babami. Ponúkli sme im pohárik a tiež sa zabávali. Chalani okrem Louisa a Victora boli už mierne opití no my baby sme ešte boli triezve. Tancovala som a zrazu ma Lucas ťahal do kúpeľne, že mi musí niečo ukázať. Louis po nás hodil nahnevaný pohľad.

Prezrela som celú kúpeľňu no nič tam nebolo. Keď som sa otočila Lucas zamkol dvere.

„Prečo si zamkol?“ so strachom som opýtala.

On bez slov podišiel ku mne a začal ma obchytkávať.

„Čo to robíš?! Pusti ma!“ kričala som a snažila som sa dostať z jeho zovretia.

On pokračoval ďalej, rozopínal mi podprsenu a bozkával ma. Bol úplne ako hluchý a nepustil ma zo svojho zovretia. Kričala som ako som najviac mohla ale nikto ma nepočul. On mi chytil ústa.

„Ticho buď nebude ťa to bolieť.“ povedal a vtedy sa mi vtisli slzy do očí.

V tom niekto chcel otvoriť dvere ale boli zamknuté.

Vtedy som zakričala „POMOC!“

Lucas mi vlepil facku až mi z úst vystrekol pramienok krvi. Potom niekto vykopol dvere a Lucas ma vtedy pustil na zem. Plakala som na zemi a s bolestným výrazom som si držala miesto kde ma Lucas udrel. Kútikom oka som videla ako Louis dal päšťou do nosa Lucasovi a ako ku mne všetci prebehli. Victor a Louis vyviedli Lucasa a Kennyho von z domu a vrátili sa k môjmu bolest'ou trpiacemu telu.

Posadila som sa a Vivien mi doniesla vreckovku aby mi utrela krv ktorá mi stekala z kútika úst.

„Čo ti urobil ten špinavec?!“ vykrikol Louis.

Ja som sa rozplakala ešte viac. Louis klesol na podlahu a silno ma objímal. Vtedy sa ostatní vzdialili a išli do kuchyne.

„Prepáč“ povedal. Zarazene som sa na neho pozrela.

„Prepáč za to, že som ťa neochránil,“ povedal a položil si hlavu na moje rameno.

„Nie neospravedlňuj, prišiel si včas.“ pohladila som ho po líci.

„Neprišiel, pozri čo ti urobil ten hajzel!“ povedal a ukázal na moju ranku okolo úst. „Netráp sa,“ upokojila som ho.

Potom mi pomohol vstať a odviedol ma do obývačky.

„Ja som už od začiatku vedel, že to budú nejaký blbci!“ povedal z rozhorčením Christian. „Keby

Louis nešiel do kúpeľne, už by ju znásilnil!“ vykrikla tentoraz Mishell.

„Chod'te už domov, zajtra sa stretneme. Ja sa postarám o Ninu.“ povedala všetkým Sophie.

Vivien, Mishell a Victor ma objali a pohladili ma. Christian s Davidom ma silno objali a dali mi pusu na líce.

„Nina my si ich nájdeme a zajtra ich živých nenájdu!“ povedal sebavedome Christian. Usmiala som sa a rozlúčila som sa s nimi. Louis prišiel ku mne a silno ma objal. „Princezná neboj ja si ho nájdem. Toto mi už nerob prosím. Bojím sa o teba,“ povedal mi a oprel si svoje čelo o to moje. ´

Potom mi chytil tvár do dlaní a dal mi jemný božtek na pery. Odtiahol sa, usmial sa a odišiel s ostatnými. Chcela som ísť upratať ale decká už polovicu upratali.

„Zlato, Louis sa išiel o teba pobiť!“ povedala mi Sophie, keď všetci odišli.

„Ja viem,“ povedala som jej a jedine táto vec mi vykúzlila úsmev na tvári.

„Ináč chalani povedali, že zajtra ráno prídu spraviť tie dvere aby sa tvoj otec nič nedozvedel.“

Usmiala som sa na Sophie a oznámila som jej, že pôjdem spať. Išli sme ešte do kúpeľne, sa umyť a uložili sme sa na náš rozt'ahovací gauč. Bol to veľmi vyčerpávajúci večer. Hovorila som si v hlave a premietala som si udalosti z dnešného dňa. Ponaučila som sa, že sa nemám dávať do reči z neznámymi ľuďmi a že ich už vôbec nemám volať domov. Ten bozk od Louisa bol dokonalý. Aj keď ma ten špinavec skoro znásilnil, Louis za mňa bojoval naozaj ako o princeznú. Po chvíli rozmýšľania som tuho zaspala.

Môj záchranca

„Dobré ráno Nina“ zašepkal mi Louis do uška.

Myslela som, že sa mi to sníva ale nie nesnívalo sa mi to.

Christian a David behali okolo mňa s kufríkom náradia a Victor niesol farbu na zatretie dverí. Sophie v kuchyni nalievala kávu do šiestich zelených hrnčekov. A Louis sedel pri mne na gauči a hladil ma po vlasoch. Potom ma chytil jemne za bradu a prezeral si to miesto.

„Donesiem ti náplast“, povedal s ustarosteným pohľadom a odšuchtal sa do kuchyne. Z poschodia som počula buchot kladiva a hlasy chalanov. Keď Louis prišiel, jemne mi nalepil náplast na kútik mojich pier.

„Ani ti to nevidno“ povedal a jemne sa usmial na mňa.

Potom som vstala z gauča a pozdravila Sophie.

„No čo ty spachtoš, ako sa cítiš?“ povedala mi Sophie a usmiala sa.

David prišiel do kuchyne a zozadu objal Sophie. Ja som sa len začudovala, že koľko mi za tých pár prespatých hodín ušlo.

„Aká kuchárka z teba“, povedal jej a vlepil jej bozk na líce. Odlepil sa od nej a utekal zase na poschodie dokončiť dvere. Sophie sa začervenala a ja som sa povzbudivo na ňu pozrela. Zobrala som sa do izby, kde som sa išla obliecť. Keď som tam behala iba v rifliach a podprsenke niekto zaklopal. Vošiel Louis.

„Nie! Nechod'! Ešte nie som oblečená!“ povedala som mu a schmatla som tričko a dala som si ho pred seba.

On si zavrel oči.

„Ja sa nebudem pozerat“, povedal no niekedy zažmuril tak som po ňom skríkla nech ich má zavreté.

Zrazu sa ku mne rozbehol a hodil ma na posteľ. Začal ma štekliť na brušku a ja som sa snažila ho zastaviť. Lenže ja som sa mohla len nekontrolovane smiať a brániť sa, aj keď to nepomohlo. Potom nachvíľu prestal a ja som v tej chvíli využila situáciu a skočila som naňho. Ležala som na jeho tele iba v podprsenke a pozerala som sa mu hlboko do očí. V tom ma prevalil naspäť a ja som ležala pod ním. Pozeral sa mi do očí a ja som sa pozerala do tých jeho kakaových. Prehrabla som mu vlasy a on priložil svoje pery k mojím. Začali sme sa bozkávať a potom sme zapojili aj jazyky. Začala sa hra jazykov a ja som bola v siedmom nebi. Odtiahol sa a zašepkal mi do uška:

„Si zlatá,“

Prekvapene som sa na neho pozrela. Ja som mu ako odpoveď venovala vášnivý francúzsky bozk. Potom sme sa od seba odtiahli a ja som si konečne obliekla tričko. Vyšli sme z izby spoločne ako dve zamilované hrdličky. Vošli sme do kuchyne kde už všetci sedeli a čakali na nás.

„Tieto naše hrdličky.“ povedal David.

„Stráž si radšej Sophie brácho,“ povedal Louis.

Sophie sa začervenala a teraz pred nami sa k nej David nahol a dali si prvú oficiálnu jazýčkovú. Všetci začali tleskať vrátane mňa a Louisa. Myslím, že ostatných s Louisom ešte potrápime, pretože nevyzerá to tak, že by aj on chcel niečo oznámiť. Vypili sme spolu kávu a všetci sa nakoniec zobrali domov. Louis odchádzal posledný a pritisol si ma k sebe a dlho ma objímal. Potom sa so mnou rozlúčil a išiel s ostatnými domov. Stihla som ešte vyvetrať aby pach farby vyprchal a už som počula auto, ktoré parkovalo v našej garáži. Modlila som sa, aby nič nezistili.

„Ahoj Nina,“ vošiel ocko do domu a hneď sa mi hodil do náruče.

„Dúfam, že si nám nepodpálila dom,“ povedal so smiechom v hlase.

„Ahoj Nina,“ vošla aj Emma, obvešaná dvomi nákupnými taškami.

Ako slušne vychované dieťa som jej pomohla s taškami a išla som si s nimi sadnúť do kuchyne.

„Dáte si kávu?“ opytoval sa ocko, ktorý už stál pri kuchynskej linke a zohrieval tam vodu. „Ja si dám,“ zakričala Emma.

„Ja som mala pred chvíľou, takže nie ďakujem,“ slušne som mu odpovedala.

„Ako si sa mala?“ opýtal sa ocko.

„Spala tu Sophie, a boli sme nakupovať a poznáš to,“ odpovedala som mu čo najspontánnejšie.

Emma mi začala rozprávať, ako boli na nákupoch a horlivo rozprávala aj o nejakom luxusnom moteli kde s ockom strávili noc. Ešte chvíľu sme sa rozprávali, ale potom som sa odšuchtala do svojej izby. Hodila som sa na posteľ na ktorej som sa ešte pred pár hodinami bozkávala s Louisom. Ťahalo ma to strašne za ním. Rozhodla som sa, že mu napíšem SMS. Keď som pozrela na mobil, blikala mi tam nová správa. „Nina o pol tretej ideme na pláž. Príď.“ Od Sophie. Pozrela som na hodinky. 14:00. Preboha to je už toľko?! Správa mi prišla už pred dvomi hodinami. Bežala som do kúpeľne, obliecť si plavky a oholiť si nohy. Zhrabla som hrebeň, peňaženku a opaľovací krém do pletenej tašky a utekala som dolu schodmi. Obliekla som si šaty a na nohy som si nasunula šľapky. Pozdravila som Emmu a ocka a uháňala som na pláž. Keď som prišla na spomínané miesto, celá partia tam už čakala a z diaľky mi kývala. Všetkých som ich objala a vybrali sme sa nájsť si miesto na rozprestretie deky. Victor nám ukázal miesto pod stromom a my sme zamierili tým smerom. Rozprestrela sme si dve žlté deky a prezliekli sme sa do plaviek. Vybrala som opaľovací krém a poprosila som Sophie nech ma natrie.

„Netráp sa Sophie, ja to rád urobím za teba,“ vyšlo nečakane z Louisa.

Všetci sa začali uchechtávať nado mnou a Louisom a ja som samozrejme zase očervenela. Keď sa situácia ukludnila, Louis si dal trochu krému na svoju ruku a začal mi natierať chrbát. Jeho mohutné ruky jazdili po mojom chudom chrbte a vyzeralo, že Louis sa v tom vyžíva. Ostatní sa z tade rýchlo spakovali a nechali nás osamote. Samozrejme ak nerátam, jačiaci deti naokolo a nervózných rodičov, ktorí si očividne „užívali“ dovolenku. Louis si ma zrazu otočil a natrel ma aj spredu. Opatrne išiel rukami okolo mojich prs až k môjmu brušku. Jeho ruka si ma privinula k sebe a jemne prisunul svoje pery k tým mojím. Jazykom a zúbkami sa jemne hral z mojou dolnou perou. Po chvíli sa zase bez slov odtiahol a chytil ma za ruku. Pohľadom mi naznačil aby som ho nasledovala a išli sme hľadať

ostatných. Keď sme ich našli medzi turistami, čo sa hrali na pobreží mora videli sme ako Christian sedí na Victorovi a snaží sa strčiť do vody Sophie, ktorá sedela na do hneďa opálenom Davidovom chrbte. Louis mi stisol ruku a utekali sme do vody. Mierne ma striaslo, pretože voda nebola až taká teplá ako sa zdala. Zapojili sme sa do ich bitky a ja som vynímala na Louisových opálených pleciach. Nakoniec naša úžasná dvojica prehrala, pretože Christian ma celou silou strčil do vody a ja som sa tak nešťastne zapotácala, že som stiahla do vody aj Louisa. Ostala som chvíľu pod vodou, lebo som si neuvedomila ten náraz na hladinu a po chvíli ma vytiahli svalnaté opálené ruky, ktoré patrili Christianovi.

„Si v pohode Nina, nič ti neni?“ opýtal sa so strachom v hlase ale aj s úsmevom na tvári. „Nie všetko je fajn, len ma to zaskočilo,“ povedala som zo smiechom.

„Prepáč mi to,“ povedal a chcel mi vlepíť kamarátsku pusu na pery. Lenže ja som sa zase potkla o nejaký kameň pod vodou a padli sme spolu pod hladinu. Keď sme sa vynorili, všetci sa rehotali okrem Louisa, ktorý sa len škaredo pozeral na Christiana, a ten ma ešte stále držal v náručí.

„Dost', lebo ťa tu utopím,“ povedal mi zo smiechom a pustil ma.

David zo Sophie zopakovali našu akciu s Christianom, aj keď to iba hrali.

David sa hodil zo Sophie v náručí do vody a Sophie po desiatich sekundách lapala po dychu. Začali sme na nich nenormálne smiať a začali sme sa navzájom potápať. Miliónkrát som skončila pod vodou a to vďaka všetkým vrátane Sophie.

Bláznili sme sa ako malé deti.

Victor navrhol aby sme išli do bufetu. Súhlasila som, pretože mi dost' vyhladlo. David cestou Sophie držal za ruku a stále sa bozkávali. Pozrela som na Louisa, no ten bol ešte asi urazený z tej 'akcie z Christianom'. Nevnímala som to a tak som sa pripojila ku Christianovi a Victorovi, ktorí tam rozoberali nejaké francúzske ženy. Chytila som ich obidvoch okolo pliec a kráčali sme spolu až k bufetu.

„No čo Nina, ja viem, že ma ľúbiš,“ robil si zo mňa srandu Christian.

„Samozrejme teba najviac,“ povedala som mu so smiechom a pobožkala som ho na líce. „A mňa tiež ľúbiš?“ ozval sa Victor. Pozrela som sa naňho a všimla som si aké má pekné črty tváre a svetlo-zelené oči.

„Áno aj teba,“ a urobila som také isté gesto ako aj pred chvíľou s Christianom.

Často sme si zo seba robili srandu a nemala som pocit, že tých chalanov poznám tak krátko ale ako keby som ich poznala už strašne dávno. Cítila som sa s nimi dobre, boli ako takí moji ochrancovia a najlepší kamaráti zároveň. Keď som išla popred s chalanmi, zozadu sme počuli buchot. Obrátili sme sa a Louis kopol do starého lehátka, ktoré nevinne ležalo na pieskovej pláži.

„Čo ťa žerie brácho?“ spýtal sa ho Christian. Louis mykol plecom a vrhol na mňa znechutený pohľad. Keď sme prišli k bufetu, objednali sme si klasické americké jedlo hranolky s kečupom alebo tatárskou omáčkou. David sa poznal s čašníčkou a tak nám vybavil kolu zadarmo. Posadali sme si na plastové stoličky a pustili sme sa do jedenia. Louis bol stále znechutený a bolo mi ho aj trochu ľúto. Začali sme sa rozprávať o včerajšku, ale ja som sklonila hlavu pri spomienke na včerajší večer.

„Nechajte to tak už,“ stopla chalanov Sophie, keď videla môj zdrvený pohľad.

Keď sme dojedli a dopili, rozhodli sme sa so Sophie, že sa pôjdeme opaľovať a chalani išli do mora si hádzať loptu. Aspoň prídu na iné myšlienky a ja sa konečne otvorene porozprávam zo Sophie. Vyvalili sme sa na voľné lehátka a začala som sa jej vypytovať na Davida. Rozprávala mi, že sa jej už od začiatku páčil a to len na tej párty sa to všetko udialo.

„A čo ty s Louisom?“ horlivo sa vypytovala a vyvaľovala na mňa tie svoje modré oči.

Povedala som jej o tom dneskajšku a o jeho žiarlivosti alebo čo to malo znamenať. Kým sme sa rozprávali, chalanov omrzela ich zábavka a prišli počúvať naše babské reči. David prišiel celý mokrý a ľahol si na Sophie. Ona začala pišťať, že je studený ale David sa len smial.

„Ty si taká rozkošná, keď sa hneváš,“ zalichotil jej a dal jej ‚francuzáka‘.

Ich romantiku prekazil Victor s vyhlásením, že sa začína zmrákať a vyzerá to, že bude pršať. Pozreli sme sa na oblohu a dali sme mu za pravdu. Tak sme sa vybrali k dekám a začali sme sa obliekať. Hodila som na Louisa prosebný pohľad, no on sa na mňa len sklamane pozrel. Nechápala som. Keď sme sa pobalili, išli sme preč z pláže. Mierne som spomalila. Neviem prečo ale Louis spomalil tiež. Počkala som kým sa ostatní trochu vzdialia a naraz sme z Louisom vykriekli

„PREPÁČ!“ Usmiali sme sa na seba a tentoraz som si ja Louisa pritisla bližšie.

„Miláčik, prosím nerob mi to už,“ povedal Louis keď sme sa zvierali v objatí.

Odtiahla som sa od neho.

„Čo ti akože robím? To sa nemôžem baviť s ostatnými alebo ako si to predstavuješ?!“ vyštekla som na Louisa, aj keď som po piatich sekundách mala výčitky, že som na neho zvýšila hlas.

„Ale.. Proste ty to nepochopíš.. Ja som úplne zbláznený do teba a nemôžem sa len tak pokojne pozerat' ako sa tam súskaš s iným chlapcom. Prepáč, nemal som byť taký sebec.“ zazmätkoval a na ospravedlnenie, ma umlčal tým najkrajším spôsobom.

„Si taká jemná, taká krásna..“ povedal mi cez bozky, ktorými mi nedával šancu odpovedať mu.

Potom sme sa obzreli a partia bola už dosť ďaleko. Trošku sme pobehli a Louis ma chytil za ruku. Stisol mi ju a cez zrýchlené dýchanie z neho vyšlo:

„Budem s tebou utekať aj na koniec sveta.“

Usmiala som sa na neho a odpovedala som mu tiež sladkou vetou:

„Ty moje trdlo zlaté.“

Keď sme dobehli ostatní sa na nás divne pozerali.

„No kde ste toľko vy hrdličky?“ neodpustil si poznámku David.

Keď sme prišli k reštaurácii kde sa zvykneme stretávať, rozlúčili sme sa.

Louis ma pobozkal pred všetkými. David s Christianom začali písať na prstoch a Sophie s Victorom tleskali. Obidvaja sme sa začali usmievať a aj Louisovi sa tiež zafarbili líčka do červena ako aj mne. Potom som sa vybrala domov, úplne zmordovaná z dnešného dňa. Všimla som si muža v čiernej

koženej bunde a prešiel mi telom pocit strachu a spomienka na včera. Zrýchlila som krok a ponáhľala som sa domov. Pocit bezpečia som pocítila až za dverami ockovho murovaného útulného domu. Pozdravila som ich a keď som videla ich úsmevy, doľahli na mňa výčitky, že som ockovi nepovedala pravdu. Smutne som sa na neho pozrela a odišla som do izby. Chcela by som mu to povedať, ale bojím sa reakcie Emmy. Ja proti nej nemám absolútne nič, ale bojím sa, že by som musela ísť domov. Ale snažila som sa na to nemyslieť a išla som si dať horúci kúpeľ po dnešnom dni. Zapla som si rádio a počúvala som tóny hlasu nejakej známej speváčky, ktoré sa ozývali po celej kúpeľni. Keď som sa dala do poriadku, obliekla som sa do pyžama a zapla som si notebook. Hľadala som, či náhodou nie je prihlásený Louis ale nebol tam. Trochu začudovane som sa pozrela a potom som si začala písať s Miškou, mojou najlepšou kamarátkou zo Slovenska. Písala som jej o Louisovi, o Sophie, o včerajšej párty a aj o dneskajšom bláznení sa v mori. Asi po hodine ma premohla únava a zaľahla som si do postele.

Princ v daždi

Začalo veľmi pršať. Sledovala som padajúce kvapky, ktoré ticho klepkali na parapet plastového okna. Rozmýšľala som nad Louisom, keď v tom do môjho okna priletel kamienok. Veľmi som sa zľakla. Priletel aj druhý. Potichu som vstala z postele a pomaly som sa priblížila k oknu. Pozrela som sa dole a v záhrade pod mojím oknom stála postava. Stiahlo mi žalúdok od strachu. Jeho alebo jej ruka sa natiahla a zasvietila si baterkou do tváre. Tie črty tváre som rozpozнала. Otvorila som okno, tak aby som nezobudila Emmu s ockom.

„Čo tu robíš Louis?!“ šeptom som sa spýtala.

„Prišiel som za tebou, chýbala si mi.“ povedal a usmial sa aj cez to, že na neho padali veľké studené kvapky dažďa.

Ja som len bezradne vzdychla. On sa odrazil od zeme a vyskočil na parapetu.

„Čo robíš?!“ už trochu hlasnejšie som skríkla.

„Podaj mi ruku!“ povedal z vypätím síl.

Vytiahla som ho hore a preliezol oknom do mojej izby.

„Ty Rómeo si strašný blázon,“ povedala som mu a pohľadila som ho po mokrých vlasoch. „Do teba, zlatko, do teba,“ a priložil svoje mokré pery k tým mojím.

Bozkávala som ho a pramienok dažďovej kvapky mi stiekol na hornú peru. Vyzliekol si mokrú mikinu a mokré tričko. Chytila som ho za jeho bruško na ktorom sa črtali tehličky. „Čo ťa napadlo ísť sem a v tom daždi?“ opýtala som sa ho a hladila som jeho hrud'. „Nemôžem byť bez teba Nina pochop to,“ povedal mi a pobožkal ma na krk.

Vyzliekla som z neho nohavice, nech nie je v mokrom a ľahli sme si do postele.

„Ale ráno musíš ísť, Emma s ockom ťa nemôžu vidieť,“ upozornila som ho.

Súhlasne zahmkal a pritisol si ma k sebe. Držal ma za boky a opätovne mi bozkával vlasy. Naše ruky sme spojili a zaspali sme spolu v náručí.

Keď som sa ráno zobudila, cítila som teplo. Keď som sa otočila, Louis ma držal v náručí a sladko spal. Až keď som bola pri ňom takto blízko zistila som, že má úžasné hebké pery a neuveriteľne dlhé mihalnice. Jeho viečka prikrývali jeho kakaové oči. Jemne odfukoval a jeho ruky boli stále ovinuté okolo mňa. Odvážila som sa, jemne mu prehrabnúť jeho husté hnedé vlasy. Jemne sa zamrivil, no nezobudil sa. Potom som sa tajomne a potichu priblížila k jeho perám a vtedy si ráčil môj princ konečne otvoriť jeho oči. Pozrel sa na mňa trochu zmätene no potom odhalil rad svojich úžasne bielych zubov. Pobožkala som ho jemne na pery a prevalila som sa na jeho hrud'.

„Miláčik dobré ráno.“ sladko som mu povedala.

„Takéto rána chcem mať stále.“ z láskou v očiach mi povedal.

Usmiala som sa na neho a on ma pohladil po líci.

„Ale mal by si už ísť.“ pripomenula som mu s menšími obavami v hlase.

„Nie nerob mi to, prosím.“ smutne povedal a zažmurkal tými veľkými hnedými okáľmi. Nevedela som mu odolať a tak som si položila hlavu na jeho holú hrud', z ktorej som počula údery jeho srdca. Vtedy som si uvedomila, ako strašne som na Louisovi závislá. Nedokážem bez neho vydržať už ani minútu. Uživala som si túto chvíľu akoby mala byť posledná. Po chvíli ma napadla ružová krabica v mojej zásuvke. Zliezla som s Louisovho polonahého a teplého tela a pustila som sa do hľadania do osudnej fotky. Louis sa na mňa nechápavo pozrel no ja som mu prstom naznačila nech počká. Prehrabovala som sa v starých fotkách keď som ju našla.

„Louis? Pozri na túto fotku.“ zo zvedavosťou v hlase som mu podala fotografiu na ktorej držím malého hnedovlasého chlapčeka za ruku na neďalekej pláži.

„Túto fotku som videl doma v albume. Odkiaľ to máš?“ prekvapene sa pýtal.

„To som predsa ja. A ten chlapček to si ty?“ horlivo som mu odpovedala otázkou.

„Áno to som ja. A ty si to dievčatko?! My sme sa už stretli?“ prekvapene sa na mňa pozrel.

„Minule som sa pýtala otca, a on mi povedal, že to je nejaký Louis, ktorý tu býval pred deviatimi rokmi. A ty si mi toho veľa o sebe nepovedal, takže som to nemohla vedieť.“ povedala som a vrhla som na neho ospravedlňujúci pohľad.

On si hlboko vzdychol a potom sa začal smiať. Hodila som po ňom nechápavý pohľad. „Vieš minule sa mi vybavili spomienky ako sa mi páčilo jedno krásne dievčatko, keď som mal asi päť rokov. A keď som videl túto fotku v našom domácom albume, spomenul som si, že to bola ona. Takže mne si sa páčila už od malička,“ usmieval sa na mňa od ucha k uchu a jemne sa červenal.

Začali sme sa smiať a bola som neskutočne šťastná z toho, že na tej fotke je práve tento Louis. Hodila som po ňom vankúš, pretože sa nedokázal prestať smiať. On ho hodil späť a začala vankúšová bitka, až kým som nezačula kroky ktoré mierili do mojej izby.

„Nina, čo tam stváraš?“ pýtal sa ocko, keď bol už na schodisku.

Rýchlo som Louisa strčila do skrine a ľahla som si späť do postele. Ocko otvoril dvere a začudovane sa na mňa pozeral.

„Ahoj ocko, všetko je v poriadku len som spadla z postele,“ zaklamala som mu a usmievala som sa na náznak dôveryhodnosti.

On sa na mňa len pochybovačne pozrel, usmial sa a odišiel. Vtom sa ešte vrátil.

„Prepáč zabudol som, príď na raňajky. Ideme s Emmou do práce. Včera sme mali voľný deň ale dnes už pracujeme. Aby som ťa oboznámil s našou pracovnou dobou tak chodíme do práce ráno o 8:30 a vraciame sa až o 19:00.“

Prikývla som. Významne na mňa žmurkol a odišiel. Keď som počula buchnutie vchodových dverí a naštartovanie ockovho auta, otvorila som skriňu, kde stál Louis. „Prepáč mi to zlatko,“ a dala som mu ospravedlňujúci bozk na líce.

Spoločne sme sa obliekli a zišli sme dole do kuchyne, kde bolo hrobové ticho.

Bolo počuť len neustále padanie dažďových kvapiek, ktoré neprestalo už od včerajšej noci. Spravili sme si cappuccino a sadli sme si za jedálenský stôl. Napísala som Sophie SMS-ku, že aký ma dnes plán. Odpísala až po desiatich minútach. „Nina dnes si chceme spraviť s Davidom deň pre seba, tak mi to prepáč. Zajtra ak bude pekné počasie, vyrazíme niekam.“ Síce ani mne sa dnes nechcelo ísť nikam. Navrhla som Louisovi, či si nepozrieme nejaký film. Išli sme do obývačky a on sa začal prehrabovať v otcových DVD.

„Môže byť aj horor?“ spýtal sa ma s lišiackym výrazom na tvári. Váhavo som prikývla. Usadili sme sa na sedačku a pritúlili sme sa k sebe. Nadišla scéna, kde som sa strašne bála. Pritisla som sa bližšie do Louisovho náručia, v ktorom som sa cítila neskutočne bezpečne. Celý film som sa túlila k môjmu princovi a pri zlých scénach som si zakývala oči.

„Princezná, neboj ja ťa ochránim,“ povedal mi Louis a dal mi krásny bozk na pery. Keď film skončil, vyhladlo nám a rozhodli sme sa objednať si pizzu. Zatiaľ sme sa len tak maznali v náručí a užívali sme si krásne chvíle nášho života. Keď zazvonil zvonček, zoskočila som z Louisa a utekala som k dverám. Keď som ich otvorila stál tam chalan s čiernymi vlasmi a s tetovaním na ruke. Keď som videla to tetovanie, stiahlo mi žalúdok od strachu. Bol to ten špinavec Lucas.

„Čo tu robíš?!“ vyštekla som naňho.

„Ja rozvážam pizzu, zabudol som, že tu bývaš.“ povedal a pri tom sa pozeral na moje telo. „Vypadni!“ zakričala som naňho a rukou som mu naznačila aby ihneď odišiel.

Na ten krik sa prišiel pozrieť Louis. Keď si premeral Lucasa, zaplo mu kto to je.

„Čo tu robíš, ty blbec?! Ako sa opovažuješ sa tu ukázať?!“ vykrikol Louis a vrhol sa na Lucasa.

„Prestaňte!“ zahriakla som ich, no oni boli ako utrnutí z reťaze. Začali sa tam mlátiť. Potom Louis hodil Lucasa na zem a on sa len naňho rozhorčene pozrel.

„Vypadni a už sa tu nikdy neukazuj!“ zakričal Louis za Lucasom, ktorý sa odreninami na tvári odšuchtal k vchodovej bráne.

„Miláčik, nič ti neurobil?“ zadychčane sa ma spýtal Louis a objal ma.

„Nie. Je to v poriadku, len som sa strašne bála, čo by si sa stalo, keby si tu nebol.“ povedala som mu a schúlila som sa v jeho náručí.

„Ale som tu, a budem ťa chrániť dokonca života, princezná,“ hovoril mi do uška a vlastenecky ma objímal. Vošli sme dovnútra a úplne sme zabudli, že Lucas pizzu nechal pred dverami. Počuli sme zvonenie telefónu a Louis sa rozbehol ku gauču. Kým volal, pozerala som sa naňho a uvedomovala som si, že neviem bez neho prežiť už ani minútu. Strašne som sa na neho naviazala.

„Nina, prepáč, mama mi volala, musím niečo vybaviť.“ povedal mi s menším sklamaním v hlase.

„Ehm... Nevadí.“ upokojila som falošným úsmevom.

„Naozaj, prepáč,“ ospravedlňoval sa a pritisol si ma k sebe.

Pozeral sa mi do očí a ja som sa zase pozerala do tých jeho kakaových. Pomaličky sa ku mne priblížil a pobožkal ma. Najprv jemný bozk, no potom som jemne pootvorila ústa. Cítila som jeho jazyk na

perách a potom sme hrali hru jazykov. Bol to najúžasnejší francúzsky bozk aký som kedy dostala. Ale nečudujem sa, keď Louis je Francúz. Potom sme sa rozlúčili a on išiel domov. Zostala som doma sama, iba na dvore v búde sa schovával pes Miky.

Šok a nenávisť

Vyšla som na poschodie a zišla som do svojej izby. Vytiahla som notebook a išla som pozrieť na Facebook. Klikla som na Louisov profil a videla som tam nové fotky na ktorých ho označila nejaká Claire. Louis ju bozkával na pery. Strašne ma to zarazilo. Popis k fotke ma úplne dostal. „S mojím miláčikom Louisom.“

Nechcela som tomu veriť. On má dievča?! Hodila som sa na posteľ a začala som plakať do vankúša. On ma iba namotával! A pri tom má dievča. Na sto percent mu nevolala teraz mama!

„Hlupák!“ vykrikla som a začala som strašne plakať. Keď som sa mierne upokojila zišla som dole do kuchyne. Otvorila som mrazničku a vybrala som si téglik s čokoládovou zmrzlinou. Vrátila som sa do izby, pustila som si smutné pesničky a začala som sa napchávať zmrzlinou. Po polovici tégliku sa mi nafúкло brucho, tak som to radšej odložila. Po minútach, ktoré som trávila rozmyšľaním nad Louisom a utieraním slz, som sa vybrala do kúpeľne zistiť stav svojej nie tak zlomenej tváre ako na tom bolo moje srdce. Pri pohľade do zrkadla ma skoro vyrútilo. Špirálu som mala roztečenú po tvári a oči som mala zafarbené do červena. Studenou vodou som si opláchla tvár a dala som si nový mejkap. Rozhodla som sa, že to tomu hlupákovi dám poriadne vyžrať. Obliekla som si čierne minišaty a upravila som si vlasy. Rozhodla som sa, že pôjdem do nočného klubu sa poriadne zabaviť. Zbehla som dole na poschodie a obula som čierne topánky na dosť vysokom opätku. Vonku už prestalo pršať, no už sa stmievalo, keďže bol už večer. Zavolala som si taxík a šoferovi som nadiktovala adresu nočného klubu a vyrazili sme. Bola som naplnená nenávisťou, takže som ani nevedela poriadne čo robím. Keď som vystúpila z taxíka, zvodne som sa pozrela na mladého taxikára a vlepila som mu pusku. On sa len očarene na mňa pozeral a usmieval sa od ucha k uchu. Vyberala som peňaženku, že zaplatím ale od mi odsunul ruku.

„Nemusíš platiť, toto mi stačilo,“ žmurkol na mňa a už ho nebolo. Zastala som pred vysvieteným klubom do ktorého už vchádzalo plno mladých ľudí. Hudbu bolo počuť až von a ja som sa vtedy usmiala. Nadýchla som sa a vykročila som vpred. Vošla som dovnútra, kde to už žilo. Cez repárky hral nejaký letný hit, na ktorý tancovalo veľa ľudí. Vybrala som sa k baru, kde som si objednala drink. Mladý barman na mňa žmurkol a usmial sa. Mal hnedé vlasy, vyčesané dohora a bielu košeľu, pod ktorou boli vidieť svalnaté ruky.

„Ako to, že taká krásna slečna je tu sama?“ spýtal sa ma a pre istotu, sa ešte poobzeral navôkol, či nemám spoločnosť.

„Môj chlapec ma podviedol,“ povedala som mu trochu smutne, no aj tak s hrdosťou v hlase.

„To musel byť ale hlupák. Nemysli na to, sú omnoho lepší.“ utešoval ma a krásne sa usmial, po pri tom, ako čistil poháre.

Ja som sa len usmiala a snažila som sa na to nemyslieť.

„Ináč, ja som Patres.“ predstavil sa a podával mi svoju svalnatú ruku.

„Moje meno je Nina.“ odpovedala som a využila som situáciu na to aby som mu vlepila bozk na líce.

On sa očarujúco usmial a snažil sa tváriť, že ho to nevyviedlo z miery.

„Bud' mám zlú pamäť, alebo som ťa tu ešte nikdy nevidel. Nie si odtiaľto, či?“ položil mi otázku, po pri tom ako nalieval whisky jednému dievčaťu, ktoré sa zastavilo pri bare. „Nie, ja som zo Slovenska. Sem chodím iba na prázdniny.“ hlasnejšie som mu odpovedala, pretože hudba hrala až príliš hlasno.

„Tak toto som nečakal. Už som sa bál, že som prehliadol takú krásnu dámu.“ povedal a neustále sa mi pozeral do očí. Zvádžajúco som sa naňho usmievala a prezerala som si ho od hlavy až po pás. Vtom mi zazvonil telefón, a na displeji blikalo, to meno na ktoré som sa snažila myslieť čo najmenej.

„Typujem. Tvoj bývalý chalan?“ významne sa spýtal Patres.

Prikývla som a z môjho úsmevu, ktorý som mala pred chvíľou na tvári nezostal ani náznak. Nezdvihla som. Za ani minútu mi prišla sms-ka.

„Kde si Nina?“ Vykašlala som sa na to a ďalej som flirtovala z barmanom.

Po chvíli ku mne prišiel, neznámy muž a chytil ma za zadok. Najprv som ho chcela okríknúť, ale potom som si všimla, že je to vysoký pekný chlap s jemnou briadkou. Otočila som sa k nemu a usmiala som sa. Zrazu sa ku mne nahol a vlepil mi pusku. Vôbec sa mi to nepáčilo, ale nenávisť k Louisovi ma hnala ďalej. On sa usmial a stále ma držal za zadok.

„Ty si ale krásna, cica.“ polichotil mi a schytil ma za ruku. Myslela som si, že ma vytiahne na parket, ale on ma ťahal ďalej až sme sa ocitli pred toaletami. Vtiahol ma na ženské záchody a zavreli sme sa v kabínke. Začala som sa mierne báť, ale naivne som si myslela, že mi nič nemôže urobiť. Zamkol kabínku a začal ma obchytkávať za zadok a začal mi bozkávať prsia. Teraz som sa začala naozaj báť. Obama rukami mi začal vyzliekať tričko. Rozopol si nohavice, a ja som sa začala brániť.

„Neboj sa zlatko, nebude to bolieť.“ uškeril sa a strčil mi ruku do nohavičiek.

„Pusti ma! Ja nechcem!“ začala som kričať, no asi bezvýsledne. Donútil ma kláknúť si, ale ja som využila situáciu a preliezla cez dolný otvor kabínky. On ma stihol chytiť za nohu a ťahal ma naspäť. Ale mne sa nejako podarilo dostať nohu z jeho zovretia a začala som utekať zo ženských toaliet. Ako som vybehla narazila som do toho barmana.

„Pomoc! Pomoc!“ kričala som po barmanovi.

„Upokoj sa! Čo sa stalo?“ pýtal sa a držal ma v náruči. V tú chvíľu z toaliet vybehol ten odporný chlap.

„To je on!“ vykričala som a do očí sa mi hrnuli slzy. Patres ma držal v náruči a volal ochranku. O pol minútu, dobehli mohutní chlapi a ťahali toho chlapíka preč, cez to ako na mňa vykrikoval nadávky.

„Neboj, to bude dobré.“ hovoril mi Patres a hladkal ma po chrbte.

„Zavolám ti taxík.“ a začal vytáčať číslo na svojom mobile. Môj záchranca sa musel vrátiť k baru a tak som sa s ním rozlúčila a vyšla som z klubu. Stála som pred vysvieteným klubom a triasla som sa od strachu aj od zimy. Po chvíli som vytiahla z kabelky mobil a našla som si šesť zmeškaných hovorov od Louisa. Po ani pol minúte mi zase volal. Po hodnej chvíli som sa odhodlala a zdvihla som mu.

„Čo chceš?“ priškrteným hlasom som mu odpovedala.

„Nina, kde si? Bol som pred vaším domom a tvoj ocko povedal, že nie si doma. Snažím sa ti dovolať, ale nedvíhaš.“ vysypal zo seba a v hlase mu bol cítiť strach a sklamanie. „Venuj sa radšej frajerke, a mňa už nekontaktuj!“ vykrikla som a vzápätí som zložila. Strašne som sa rozplakala, ale našťastie už prišiel taxík. Nasadla som a slzy mi stekali po tvári. Po desiatich minútach cesty som vystúpila a zaplatila som chlapíkovi, ktorý sedel za volantom. Vošla som do domu, kde bolo hrobové ticho. Vyzula som si topánky a potichu som namierila do mojej izby. Vyzliekla som zo seba šaty a polonahá som sa hodila do postele. V tom momente som zaspala.

Príchod do rodiny

Ráno som sa zobudila na zvonenie telefónu. Jedným okom som pozrela na displej a keď som videla to prekliate meno, hneď som to zrušila. Po asi dvoch minútach mi do izby vbehol ocko.

„Nina obleč sa, niekto ťa tu čaká.“ povedal mi takým tónom, že nadšenejšieho som ho nevidela.

Prekvapene som prikývla a hodila som na seba staré tričko, ktoré patrilo môjmu bratovi, a rukou som si prehrabla vlasy. Zišla som dole do kuchyne a pri dverách som videla stáť vysokého chalana s havraními vlasmi a čiernou bundou. „Adáám!“ vykrikla som na plné hrdlo a rozbehla som do náruče môjmu staršiemu bratovi.

„Nina prestaň, lebo ma zadusíš tou láskou,“ so smiechom mi povedal a prehrabol mi vlasy ako to robí stále.

„Akože, sestrička príde taká vzácna návšteva a ty si oblečieš moje staré tričko?“ prezeral si ma a smial sa na mne ako malý chlapec.

Štuchla som ho do rebier a venovala som mu pusu na líce.

„Čo tu vlastne robíš?“ Kedy si prišiel? A vy ste mi to chceli kedy povedať?“ bombardovala som všetkých naokolo mnohými otázkami.

„Kľud, malo to byť prekvapenie,“ upokojujúco mi povedal ocko a pohladil ma po chrbte. Sadli sme si spoločne za stôl a začali sme sa napchávať omeletou, ktorú navarila Emma. Adam nám začal rozprávať o svojej škole v Košiciach, o internáte a o letnej brigáde.

„A kam ideš na brigádu?“ spýtal sa ocko, po pri tom ako popíjal kávu.

„Mal som ísť do Anglicka už tento mesiac, ale preložil som to až na august.“ slušne odpovedal Adam.

„Takže Vám tu budem robiť nervy, ešte celý mesiac.“ neodpustil si môj straší braček a pri tejto poznámke na mňa veľa významne žmurkol.

Keď sme dojedli, ocko brata zaviedol do menšej izby v podkroví. Ja som sa vybrala do kúpeľne a upravila som sa. Ani som nevedela, ale po včerajšku som vyzerala príšerne. Po menšej úprave som zamierila do mojej izby, kde som sa prehrabávala v skrini. Vytiahla som modré šortky a biele tielko. Vlasy som si dala konského chvosta a trošku som si poupratala v izbe. Vtom mi niekto zaklopal na dvere. Obrátila som sa a tam stál môj brat s potmehúdskym výrazom na tvári.

„Sestrička, pôjdeš so mnou dnes na pláž?“ a zacmukal perami. Nikdy som nevravela, že je úplne normálny. Vždy na ňom bolo vidno, že je stále ten malý pojašený chlapec. No tešilo ma na ňom to, že konečne som mohla rozprávať mojím milovaným materinským jazykom.

„Samozrejme, pozoznamujem ťa s okolím.“ povedala som a rukou som mu naznačila nech mi nechá súkromie. Totižto Adam, nechodieval k otcovi tak často na prázdniny ako ja, takže to tu veľmi nepozná. Zvonil mi telefón. To je Sophie.

„No čo ty hviezda, kde si?“ ozvala sa mi sladkým hlasom.

„Doma, ale poobede pôjdem na pláž aj s mojím bračekom, ktorý dnes prišiel.“ odpovedala som jej

s nadšením v hlase.

„No konečne spoznám tvojho bračeka,“ so smiechom mi povedala.

„Ale, Sophie, stretnime sa o niečo skôr pred tým ako prídu chalani, musím ti niečo povedať,“ navrhla som jej a hlas mi trochu preskočil pri myšlienke na Louisa.

Súhlasila a potom zložila. Adam prišiel zase obkukávať do mojej izby, asi ho to tam veľmi lákalo.

„No čo, sestrička, čo nové?“ spýtal sa ma a vyvalil sa na moju posteľ. Ľahla som si na neho a začala som ho štekliť pod pazuchami. Presne tam ho to štekliť najviac. Potom ma začal štekliť on, ale po chvíli si všimol moju modrinu na ruke od včera.

„To máš od čoho?“ znepokojene sa spýtal.

„No.. To nič, len som sa udrela niekde.“ zaklamala som mu.

„Nina neklam mi! Kto ti to urobil?!“ teraz už dosť rozhorčene po mne kričal.

„Nevrieskaj tak,“ zahriakla som ho. Po chvíli jeho vyčítavého pohľadu som mu vyklopila, všetko čo sa stalo včera. Okrem Louisa samozrejme. Môj milostný život mu nevesiam na krk.

„Ako sa volá ten... ?!“ kričal a vyšla z neho sprška slovenských nadávok.

„Upokoj sa!“ upozornila som ho.

„Nina! Ten chlap ťa chcel...“ nestihol ani dopovedať a do izby vbehol ocko.

„Čo sa to tu deje? Adam veď si tu len chvíľu a už ste v sebe?“ spýtal sa s úsmevom na tvári, no Adamovi veľmi do smiechu nebolo.

Namiesto vysvetlenia na otcov prekvapený pohľad odišiel do svojej izby. Upokojila som ocka falošným úsmevom a poslala som ho naspäť do kuchyne. Prišla som do Adamovej izby, kde sedel na posteli a tvár mal ponorenú do svojich dlaní. Zatvorila som dvere a prisadla som si k nemu na posteľ.

„Prepáč Adam, nechcela som ťa znepokojovať,“ povedala som mu a hladila som ho po chrbte.

On nachvíľu zdvihol hlavu a zapozeral sa mi do očí.

„Nina, pochop, si moja sestra a nemôžem len tak počúvať, ako ťa chcel nejaký neznámy chlap znásilniť. To je ten taký pud, ktorý má každý brat voči svojej mladšej sestre,“ ustarostene mi povedal.

Snažila som sa odľahčiť atmosféru.

„Už sa neznepokojuj, radšej si vyhrab plavky a ideš baliť francúzske baby,“ snažila som sa mu dodať dobrú náladu.

„Dobre, ale nezabúdaj, neužiješ si veľa hrania nad vodou ale pod vodou,“ a potmehúdsy sa usmial.

Štuchla som ho a utekala som do svojej izby, nachystať sa. Na mobile som videla dva zmeškané hovory od Louisa, ale vykašlala som sa na to. O malú chvíľu nám zazvonil zvonček a ja som zbehla dolu schodmi. Otvorila som a rovno som sa hodila do náruče Sophie.

„Čo sa deje?“ prekvapene sa ma spýtala Sophie. Na jej otázku som neodpovedala a ťahala som ju za ruku do mojej izby. Posadila som sa na posteľ a na miesto vedľa seba som potľapkala rukou. Sophie si

sadla a ja som jej vyrozprávala úplne všetko zo včerajška. V strede nášho rozhovoru vletel do mojej izby môj brat.

„Ty tu máš kamarátku a ani ma nezoznámiš?“ pozrel sa na mňa a pokrútil hlavou. Sophie som francúzštinou predstavila môjho brata a Adamovi som zase slovenčinou prekladala, všetko, čo Sophie povedala. Po minútach zoznamovania som Adama chtiac či nechtiac vyhnala z mojej izby a dorozprávala som Sophie, včerajší zážitok. Alebo skôr traumy. Sophie len otvárala ústa a nestačila sa diviť.

„Neviedela som, že Louis je taký špinavec!“ povedal Sophie a odfrkla. Prikývla som a na dôkaz som jej ukázala tú fotku.

„Ale toto som od neho nečakala.“ povedala som jej a skryla som si tvár do dlaní.

V tom ako na zavolanie rozčapil dvere môj brat iba v plavkách a s plážovou rukou v taške.

„No čo dievčence, ideme na pláž?“ a koketne sa postavil pred dvere a oprel sa o zárubňu. My sme sa začali nehorázne smiať, až nám tiekli slzy.

„Čo Vám je také vtipné?“ spýtal sa dievčenským hlasom a pokrútil hlavou. V bruchu som mala krčce a zvierala som sa na zemi. Sophie na tom nebola inak. Keď sme sa trochu upokojili začali sme si obliekať plavky. Predtým som však pre istotu zamkla dvere, aby nám sem zase nevletel môj milovaný braček. Po pätnástich minútach chystania nám zase klopil na dvere.

„Vydrž!“ zakričala som mu cez to ako som na seba naťahovala letné citrónové šaty.

Vyšli sme z izby a z Adamom sme sa vybrali dole do predsieni.

„Oci, ideme na pláž, prídeme večer.“ povedala som ockovi popri tom ako som si obúvala sandáliky na opätku. Keď sme vyšli z domu ovalilo nás neskutočný teplý letný vánok. „Strašné teplo, fuj.“ protestoval Adam.

„Neboj, pláž nie je ďaleko,“ upokojovala som ho.

Ako sme tak išli, rozprávala som sa po francúzsky so Sophie o Louisovi a občas som niečo slovenčinou povedala aj Adamovi. Po chvíli začal Adam opäť protestovať, že sa rozprávame po francúzsky a, že on rozumie iba polovicu z toho. Keď sme sa konečne dovalili na pláž behalo tam plno detí v plavkách a veľa polonahých tiel sa opaľovalo na bielych lehátkach. Našli sme si miesto, kde sme si rozložili deku a začali sme sa natierať opaľovacím krémom. Adam sa ponúkol, že natrie Sophie ale ona odmietla. Adam si sklamane odľúkol a venoval sa flirtovaniu s neznámymi Francúzkami.

Ale musela som uznať, že môj brat bol celkom pekný. Mal havranie vlasy, hlboké zelené oči a vypracované telo, na ktorom pracoval celý rok v posilňovni na internáte. Chvíľu sme sa tam len tak vyvaľovali, no potom ma Adam nečakane chytil za ruku a ťahal ma do vody. Sophie sa rozbehla za nami a začali sme sa bláznit' v celkom teplej morskej vode. Adam ma začal potápať a ja som na neho vyskočila. Zhodil ma zo seba dole, zobral ma na ruky a hádzal ma do vody. Cítila som sa síce ako obyčajná handra, totiž Adamove ruky boli dosť silné, takže som sa nedokázala vymámiť z jeho zovretia.

„Pusti ma!“ vrieskala som, ale on sa iba uškieral a robil mi zle. Cez to šantenie som si ani nevšimla, že Sophie odbehla a priviedla zo sebou aj ostatných z partie. Cez hluk som počula Christianove slová.

„Ona má nového chalana?“ pýtal sa prekvapene.

Hádka a vysvetlenie

Kým stihla Sophie odpovedať, že to je môj brat dovtedy pribehol do vody aj Louis a odstrčil ma od Adama.

„Čo si myslíš, že robíš?!“ vykrikoval na Adama Louis. Adam sa len na mňa zarazene pozrel, pretože mu nerozumel a Louis vyzeral byť dost' nahnevaný.

„A ty sa vláčiš z inými?! Ja ti už nie som dost' dobrý?!“ kričal na mňa Louis.

„Ty sa tiež nemáš čím chváliť! Kde máš svoje dievča Claire?!“ vykrikla som na Louisa.

„A keby si mal v hlave aspoň trochu inteligencie, tak by si najprv spýtal kto to je!“ dodala som nahnevane.

„Že kto to je? Asi nejaký chudák, ktorý ma nahradil!“ vrieskal na mňa.

„Uvedom sa ty si tu teraz najväčší chudák. To je môj brat!“ zvrieskla som a ťahala som Adama preč z vody.

„Čo sa stalo?!“ pýtal sa ma nervózne Adam. Neodpovedala som mu a klesla som na najbližšie voľné lehátko. Vložila som si hlavu do dlaní a začala som plakať.

„Nina čo ti povedal?!“ znepokojene sa ma pýtal Adam.

„Nechaj to tak!“ odvrkla som mu. Zachvíľu za mnou prišli aj ostatní.

„Nina prepáč, ja som nevedel.“ hovoril mi Louis, ktorý prišiel za mnou ma utešiť.

Strhla som mu ruku z môjho kolena a v ten moment sa vo mne vzbúrili všetky emócie. „Vypadni! Nechcem ťa už v živote vidieť! Mňa si len namotával a pri tom máš druhú!“ vykričala som zo seba všetky emócie.

„Čo to splietaš?! Ja nikoho nemám! Okrem teba, ale očividne teba som už stratil,“ povedal mi Louis.

Išla som k našej deke, bleskovo som sa obliekla a chystala som sa domov.

„Adam, kludne tu ešte ostaň, ja už idem domov.“ cez slzy som vravela bratovi.

Adam prikývol a z jeho výrazu tváre bolo vidieť, že je zmätený.

„Nina stoj!“ kričal moje meno v diaľke Louis a predieral sa cez dav ľudí.

Ja som pridala do kroku a snažila som sa stratiť v dave. Vyšla som z hlučnej pláže a uháňala som poloprázdnu ulicou. Potom som sa schovala za múr starého tehlového domu a zavrela som oči aby Louis, ktorý ma prenasledoval prešiel okolo bez povšimnutia. Nanešťastie som potiahla nosom a Louis to počul. Keď ma našiel opretú o múr, položil si ruku na múr vedľa mojej hlavy.

„Čo sa stalo Nina?“ položil mi otázku a jeho dych bol zrýchlený, pretože bežal až sem za mnou. Vyčítavo sa pozeral na mňa tými veľkými kakaovými očami, ktoré som tak milovala.

„Videla som tú fotku. Ty máš druhú, že?“ pýtala som sa ho a hlas mi od plaču preskakoval.

„Aha... Takže už viem o čo ide. Bol som vtedy strašne opitý a bola to stávka. A oni to fotili. Pochop,

ono sa to stalo, už pred mesiacom, keď som ťa ešte nepoznal. Ja milujem iba teba, žiadnu inú!“ povedal mi a v oku sa mu zaleskla slza.

Kým som stihla namietat' chytil oboma rukami moju tvár a pobožkal ma. Moje slzy stekali po mojej tvári a namočili aj tú jeho. Keď sa odo mňa odtiahol silno ma objal. „Neplač Nina, prosím,“ prosebné na mňa pozrel a utieral mi slzy z tváre.

„Nerob mi toto, láska, prosím.“ a hodil na mňa tie svoje veľké okále.

Nedokázala som mu odolať, bol proste neodbytný. Po chvíli sme sa vybrali domov a mlčky sme v ruka v ruke kráčali po uliciach Pornichetu.

„Prepáč mi to Louis.“ zastala som a chytila som Louisa za ruku. On ma pohladil po líci a pevne ma držal za obe ruky.

„Už to necháme tak, zlatko.“ a odhrnul mi vlasy z tváre. Usmiala som sa na neho a mlčky som mu pozerala do očí.

„Nina, nemohla by si dnes u nás prespať? Nikoho nemám doma.“ navrhol mi a dychtivo čakal odpoveď.

Po chvíli váhania som prikývla.

„Ale musím to ísť oznámiť ockovi.“ s menším sklamaním hlase som mu odpovedala. On prikývol a so šťastným úsmevom na mňa pozeral. Kým sme prišli k nášmu domu, pýtal sa ma kedy pôjdem naspäť na Slovensko.

„Koncom tohto mesiaca.“ sklonila som hlavu. On sa pozrel inde ale podľa jeho mimiky tváre, ktorú som zachytila som videla, že mu je to ľúto.

„Tak ja to idem skúsiť. Zavolaj Sophie, poviem, že budem spať u nej,“ kázala som Louisovi.

Prikývol a objal ma. Rozlúčili sme sa a ja som s menším strachom, že ma ocko nepustí kráčala po štrkovom chodníku, ktorý viedol ku domu. Potom som však prešla na iné myšlienky, pretože, keď som vošla do domu ocko varil špagety a počúval Michaela Jacksona. Pohľadom som hľadala Emmu, no nevidela som ju. Pozdravila som ocka a vlepila som mu pusku na líce.

„Kde je Emma?“ spýtala som sa a vzala som si cukrík, ktorý ležal na stole.

„Išla na kurz salsy,“ odpovedal mi a miešal zmes v hrnci z ktorého sa parilo.

„Oci? Nemohla by som dnes prespať u Sophie?“ zaklamala som mu a nahodila som psie očká.

Chvíľu mlčal a potom si vzdychol.

„Nina, skoro vôbec ťa tu nemám,“ smutne odvetil.

„Oci, prepáč, keď ja tu mám takých skvelých kamarátov,“ taktiež so smutným tónom v hlase som mu povedala.

„Ale vynahradím ti to,“ dodala som mu s úsmevom. Chvíľku mlčal, ale usmieval sa.

„Ale nebudete robiť nič zlé, áno?“ položil mi otázku a pohladil ma po líci. Prikývla som a začala som ho objímať.

„Ďakujem, si ten najúžasnejší ocko na svete!“ s piskotom som vykrikla a vlepila som mu pusku na líce.

„Ale zajtra na obed ťa čakám,“ prísnejším tónom mi povedal ocko.

„Samozrejme,“ povedala som a vybehla som hore schodmi do mojej izby.

Vzala som si tašku a začala som do nej hádzať pyžamo a nohavičky. Vyletela som z izby do kúpeľne a hľadala som zubnú kefku. Nahádzala som do tašky všetky potrebné veci a vyšla som z izby. V strede cesty som sa však zastavila a vrátila sa naspäť do izby. Hlboko v kufri v zadnom vrecku som mala kondóm, ktorý mi dala moja najlepšia kamarátka Miška. Chvíľu som naň pozerala a potom som ho vložila do tašky. Keď som zbehla dole schodmi, rozlúčila som sa ešte s ockom a odkázala som mu nech pozdraví Emmu. Obula som si balerínky a otvorila som dvere, kde som narazila na Adama, ktorý sa vracal z pláže.

„Kam sa ženieš?“ skríkol na mňa, keď som uháňala po štrkovej cestičke smerom k bráne. „Spať ku Sophie.“ zakričala som mu a žmurkla som naňho.

On sa len udivene za mnou pozeral, no nakoniec vošiel dnu.

Večer plný lásky

Ja som trochu skl'udnila krok a hľadala som ulicu, ktorá bola napísaná na pokrčenom papieriku, ktorý mi Louis vsunul do ruky, predtým ako sme sa rozlúčili. Po dvadsiatich minútach hľadania som konečne našla veľký modrý dom na konci ulice. Stlačila som pozlátenú kľučku na čiernej vysokej bráne. Vošla som a v tú chvíľu zafúkal vietor, a mňa striaslo. Privinula som si lepšie k sebe bolero, ktoré som mala na sebe a vykročila som k bielym dverám. Zazvonila som a po pár sekundách mi otvoril Louis, ktorý mal na sebe čierne tričko a biele trištvrt'ové nohavice. Široko sa na mňa usmial a za ruku ma vtiahol dovnútra. Ocitla som v predsieni, ktorá na mňa nepôsobila až tak veľkolepo ako obývačka, ktorá bola za predsieňou. Očarená som vošla dnu a kochala som sa pohľadom na veľkosť tohto domu. Louis ma zaviedol na veľký čierny gauč vedľa ktorého stál konferenčný stolík. Na ňom stáli dva poháre na vysokej stopke, fľaša kvalitného vína a plno sviečok. Až po chvíli som si všimla červené lupienky, ktoré boli porozhadzované okolo gauča. V očiach som mala iskričky a šťastne som sa usmiala na Louisa.

„Páči sa ti to?“ horlivo sa spýtal Louis.

„Je to krásne láska,“ hodila som sa mu do náruče a pobožkala som ho na pery.

Vonku sa už zotmelo, no napriek tomu, sme nechali horieť iba sviečky.

„Ideme sa okúpať?“ opýtal sa ma Louis. Očarene som prikývla. Chcela som vykročiť smerom ku kúpeľni, no Louis ma nečakane zobral na ruky a niesol ma ako princeznú. Najprv som chcela protestovať, no potom som si to rozmyslela. Keď sme vošli do kúpeľne, položil ma na zem a zažal svetlá. Vaňa bola plná vody a v nej bola bledoružová pena. Louis mi začal dávať dolu ramienko na šatách. Pomaličky mi dal dole aj to druhé. Potom rukou zamieril na môj chrbát a začal mi rozopínať šaty. Ja som sa mu len mlčky pozerala do očí. Po chvíli som však chytila do rúk jeho tričko a vyzliekla som ho z neho. Akoby mávnutím čarovného prútika, zo mňa šaty spadli a ja som pred Louisom stála len v spodnom prádle. Pomaličky ma objal a rozopínal mi podprsenku. Ja som mu rozopla zips na nohaviciach a rozopla gombík. Jeho nohavice som z neho zvliekla a on stál pred mnou len v čiernych boxerkách. Moju podprsenku odhodil na koniec kúpeľne. Nohavičky mi jednoduchým hmatom stiahol dolu, a tie mi klesli na členky. Ja som mu chcela urobiť to isté s boxerkami, ale nevyšlo mi to, tak som mu ich pomaličky stiahla dolu. Stála som pred ním úplne nahá a on si pohľadom prezeral moje telo. Ja som očami zablúdila od jeho hrudníka až po členky. Potom ma chytil za ruku a vstúpili sme spolu do vane plnej teplej vody a peny z vôňou jahôd. Pokojne som vzdychla, a mojím telom prešiel príjemný pocit. Mlčky sme ležali vo vani a začali sme sa bozkávať. Mal jemné vlhké pery, ktorých som sa nevedela nabažiť. Bozkával ma dokým nám obom nedošiel dych. Odrhli sme sa od seba a začali sme špliechať na seba vodu, ktorá po chvíli vytekala z vane na fialové kachličky. Vosk z sviečok, ktoré boli položené na kúpeľňovom okne stekal dolu. Po bláznení sme vyšli z vane a zamierili sme na gauč do obývačky. Predtým sme sa ale zabalili do županov, ktoré viseli na vešiaku. Vzala som si krátky červený z kašmíru. Louis si zobral mäkký modrý. Chytil ma za vlhkú ruku a hodili sme sa na kožený gauč.

„Už ťa chcem vidieť iba šťastnú.“ pohladil ma po líci a pomaličky sa približoval ku mne. Začal ma bozkávať na krku a rukou zašmátral po mojich prsiach.

„Veľmi ťa chcem, Nina.“ zašepkal a rukou šiel pomaly po mojich stehnách vyššie.

V ten večer sa stalo niečo nádherné. Bol úplne všade. Milovali sme sa skoro celú noc.

Chlapec mojich snov

Ráno som sa zobudila na gauči, prikrytá červenou prikrývkou. Pomaly som otvorila oči a hľadala som Louisa. O chvíľu sa objavil s dvomi hrnčkami z ktorých sa parilo.

„Dobre ráno, zlatko.“ prebehla som ho, keď už otváral ústa.

On sa usmial a vlepil mi pusu na čelo. Sadol si vedľa mňa a podal mi zelený hrnček s voňavou kávou. Odpila som si a položila som ho na stolík.

„Kde si sa túlala tak dlho, dievča mojich snov?“ pozrel sa mi do očí a odhrnul mi vlasy z tváre. Ja som sa šťastne usmiala a pobožkala som ho.

„Nespravíme si takú rannú prechádzku?“ navrhol, keď som sa od neho odlepila.

Na hodinkách blikalo totiž iba 7:26.

„Môžeme.“ prikývla som mu a išla som sa obliecť.

Hľadala som svoje oblečenie a potom som si spomenula na včerajšok. On si všimol môj zmätený pohľad.

„V kúpeľni, miláčik,“ povedal a kývol hlavou smerom ku kúpeľni.

Zaškerila som sa a vošla som do kúpeľne. Pozbierala som svoju podprsenku, nohavičky a šaty. Z mojej tašky som vytiahla tigrované legíny a čierne tielko. Keď som sa dala do poriadku zamierila som do obývačky. Louis si ma premeral pohľadom.

„Cica moja,“ zavtipkoval Louis na mojom oblečení.

„Iba tvoja cica,“ povedala som a hodila som naňho zvodný pohľad.

„Prestaň, lebo po tebe skočím,“ upozornil ma Louis a usmieval sa od ucha od uchu.

Dopili sme kávu a poupratili sme po včerajšku. Keď sme všetko dokončili vybrali sme sa ruka v ruku na prechádzku. Zabočili sme uličkou a vyšli sme na malé námestie nad plážou. Louis ma viedol na prázdnu pláž. Bola to malá zátoka obklúčená skalami. Vpravo bol pornichetský prístav, vyšperkovaný svetlami, ktoré žiarili ako drahokamy. More s tichým šumením oblizovalo piesok. Vzduch nádherne rozvoniaval. Okrem bežcov, ktorí behali po pláži sme tam boli sami. Postavila som sa na vychladnutý piesok a kochala som sa pohľadom na more. Zrazu ma Louis odzadu objal. Držal ma pevne v náručí a jeho svaly na rukách sa ma jemne dotýkali. Mlčky sme sledovali malé vlnky, ktoré poskakovali na hladine mora. V živote som nebola šťastnejšia. Už som zistila prečo sa toto pobrežie volá Pobrežie Lásky.

„Máš všetko po čom túžim,“ zašepkal mi Louis do uška a pritisol si ma pevnejšie k sebe. Stále som neverila tomu všetkému. Je to ako z rozprávky, lenže toto nie je rozprávka.

Po krásnych chvíľach sme sa od seba odtrhli a držali sme sa za ruky. Nad plážou obkolesenou skalami sa týčil hrad Les Tourelles. Spoločne sme sledovali vtáky, ktoré vzlietli na oblohu. Mlčky sme kráčali ale naše srdcia bili ostošesť. Jedným okom som pozorovala Louisa, ktorý sa šťastne usmieval.

„Už by som mala ísť domov.“ prerušila som naše mlčanie. Louis menej nadšene prikývol a pomaly

sme kráčali naspäť k jeho domu.

„Louis, ty bývaš v Paríži?“ nenápadne som nadhodila otázku.

Súhlasne zahmkal.

„A kedy ideš naspäť?“ položila som mu ďalšiu otázku.

„Na konci augusta.“ odpovedal mi.

„A ty ideš kedy?“ spýtal sa po chvíli môjho mlčania.

„Na konci júla.“ keď som mu toto povedala, náhle zosmutnel a sklonil hlavu smerom ku chodníku, po ktorom sme kráčali.

„Aha.“ smutne povedal.

„Nechcem ťa vidieť smutného,“ zastavila som sa a chytila som ho za ruku.

On ma bez slov objal. Držal ma tak dlho až pokým sme nepočuli vĺzkanie dverí. Obaja sme sa okamžite odtiahli od seba a pohľadom sme hľadali ten rušivý element. Z Louisovho domu vykúkal chlapík, ktorý mohol mať tak po štyridsiatke, mal holú hlavu a výraz nazúreného buldoga.

„Tak so šľapkami sa vláčiš, ale že by si mi doniesol raňajky to nie!“ vykrikoval cez celú ulicu neznámy chlap.

Najprv som si myslela, že to neoslovuje Louisa, ale keď som sa na neho pozrela videla som strach v jeho očiach.

„Napíšem ti,“ zašepkal mi a vykročil smerom k dverám a k zúrivému chlapovi. Spomenula som si, že som si u Louisa zabudla tašku z vecami, ale radšej nejdem vyrušovať. Vybrala som sa domov a oddávala som sa myšlienkam, ktoré mi kolovali v hlave. To nemohol byť jeho otec. Vôbec sa na neho nepodobal a určite by sa s ním takto nerozprával. To, že ma nazval šľapkou ma trochu zabolelo, ale nejdem sa tým zaoberať. Mlčky som kráčala ulicou a rozmýšľala som nad dneškom a včerajškom.

Ako bolo všetko dokonalé. Mala by som zavolať Sophie. Už o chvíľu som mala v ruke mobil a vyťukávala som jej číslo. Zodvihla mi hneď po prvom zvonení. Dohodli sme sa, že sa poobede stretneme pri reštaurácii. Keď som sa konečne dostala domov, v kuchyni už všetci chystali obed.

„Ahojte.“ zakričala som im už z predsiene. Všetci ma pozdravili a ocko sa začal vypytovať ako bolo.

„Výborne.“ jednoslovne som mu odpovedala a nechcela som to ďalej rozoberať, aby zo mňa náhodou niečo nevytiahol.

Adam na mňa veľavýznamne žmurkol a ja som mu žmurknutie opätovala. V pokoji sme sa najedli a potom sme s Adamom vybehli na poschodie do mojej izby.

„No čo ty, tajnostkárka?“ spýtal sa ma prekvapene.

Vysvetlila som mu, že som bola s tým chalanom čo bol na pláži.

„Veď ste sa pohádali, nie? Teda ja som nerozumel, ale podľa mňa ste sa nerozprávali o kvetoch na záhrade.“

Zasmiala som sa a potom som mu opísala, že sme sa udobrili a že som u neho spala. „Takže bolo aj to?“ a nezbedne sa usmial.

„Prestaň!“ zahriakla som ho a štuchla som do neho.

On sa začal smiať a ja som sa na neho hodila a začala som ho štekliť.

„Zlez zo mňa!“ kričal no ja som mu nedala ani priestor na nádych.

Bláznili sme sa na posteli až ma Adam zhodil na koberec a ja som sa začala strašne smiať. On klesol na posteľ a dychčal ako po päťdesiat kilometrovom maratóne.

„Raz ťa zabijem, moja zlatá,“ vyšlo z neho po pri rýchlom dýchaní.

Ja som sa postavila a sadla som si k nemu.

„Ale ja viem, že ma ľúbiš,“ sladko som zažmurkala očami.

On sa na mňa chvíľu pozeral a potom po mne hodil vankúš, ktorý ležal vedľa neho. Takto sme sa doťahovali už odmalička. Mala som rada svojho brata. Niekedy mi strašne liezol na nervy, keď ma v detstve ťahal za vlasy alebo mi vyhadzoval bábiky von oknom, ale aj tak by som ho nedala za nič. Keď som pozrela na hodinky, vzápätí som sa postavila a išla som do kúpeľne.

„Kam ideš, ešte sme neskončili,“ vykrikoval po mne Adam.

„Musím ísť za Sophie.“ zakričala som mu z kúpeľne po pri tom ako som si kefou prečesávala moje dlhočizné hnedé vlasy. Pri pohľade do zrkadla som si uvedomila, že dnes som sa ešte nemalovala. Aj tak, prirodzenosť je najlepšia. Prehrabla som si vlasy a zišla som dolu schodmi.

„Oci, idem za Sophie, prídem večer.“ oznamovala som ockovi, keď som si obúvala balerínky. Súhlasne zahmkal a ja som sa vybrala na slnkom osvietenú ulicu. Cestou som si dala do uší slúchatká a započúvala som sa do slovenskej pesničky, ktorá mi cez uši prenikala do mysle. Spomenula som si na mamu, na Mišku a na Bratislavu. Som tu len necelý týždeň, ale zdá sa mi to ako dlhšia doba. Z rozmýšľania ma vytrhla Sophie, ktorá sa ku mne nečakane rozbehla.

„Preboha, som sa zľakla!“ vykrikla som na Sophie.

„To vyzerám až tak zle?“ prekvapene sa ma spýtala.

„Nie, čo si, len som rozmýšľala,“ upokojila som ju.

„No hovor!“ skríkla po mne hneď ako sme sa prestali smiať.

Podrobne som jej porozprávala o našom romantickom večeri. Cez môj monológ, híkala a tešila sa viac ako ja. Teda ak som správne vyčítala z jej zasneného pohľadu. Keď som to zakončila rozprávaním o tom ako sme spolu ráno boli na pláži Sophie sa usmiala.

„Vy ste takí rozkošní,“ nadšene povedala.

Po tom ako sme sa usadili na terase reštaurácie, spýtala som sa jej na Davida.

Začala zasnene opisovať spoločné chvíle, ktoré trávili u nich doma a na pláži. Prerušila svoje rozprávanie iba vtedy, keď prišiel chutný čašník v červenej zástere a spýtal sa nás, čo si dáme. Po menšom odmlčaní a zasnených pohľadoch sme mu koktajúc odpovedali. „Dva ľadové ča-ča-čaje.“

nakoniec zo mňa vyšlo. Asi dvadsať ročný čašník sa na nás usmial a odišiel.

Od Davida sme prešli k sexy čašníkovi a začali sme sa rozplývať. Po chvíli som ale stopla naše vzrušovanie.

„Dost’! Máme milujúcich chalanov!“ povedala som jej a rukou som buchla po stole.

Hneď ako sa to stalo mi zazvonil telefón. Louis, ako inak. Zdvihla som.

„Miláčik, prepáč za to ráno dnes, to bol môj nevlastný otec a...“

„To nič zlato, radšej by si mi to mohol vynahradiť,“

„A kde mám prísť?“

„Príď za hodinu aj z chalanmi pred reštauráciu. Som aj so Sophie.“

Súhlasne zahmkal a zložil.

„Za hodinu, prídu chlapci.“ oznámila som Sophie.

O chvíľu prišiel ten čašník s dvomi pohármi ľadového čaju a my sme na ňom zase nechali oči. Zaplatili sme a Sophie mu do zástery nenápadne vložila papierovú vreckovku z našimi číslami. Obidve sme sa začali smiať.

„Som zvedavá, či nám zavolá,“ so smiechom v hlase som jej povedala.

Sedeli sme na plastových stoličkách a popíjali sme ľadový čaj. Rozprávali sme sa o Davidovi a Sophie mala vtedy iskričky v očiach. Asi po polhodine som pozrela na mobil a znepokojene som čakala Louisov hovor aj keď som vedela, že príde. V tú chvíľu mi niekto zakryl oči. Jeho teplé ruky a tú vôňu som poznala.

„Louis!“ vstala som a objala som ho.

„Chýbal si mi, zlato.“ zašepkala som mu do uška.

„Aj ty mne.“ sladko mi odpovedal. Keď som sa pozrela navôkol, videla som Davida ako v objatí bozkáva Sophie a Christiana s Victorom. Pozdravila som ich a poobjímala ich telá v tielkach, na ktorých sa črtali svaly. V tomto Pornichete sú veľmi pekní a pôvabní chlapci. Hovorila som si v hlave a prezerala som si každého z nich. Posadali sme si a opäť prišiel ten čašník.

„Chalani, čo si dáte?“ vyzval chlapcov, ktorí po ňom zazerali. Hlavne Louis a David. Keď David zbadal čašníka pritisol si Sophie bližšie k sebe. Ja som na Sophie žmurkla a ona mi žmurknutie opätovala. Keď odišiel s objednávkou všimla som si na Louisovej tvári znepokojenie. Po chvíli sme si všimli, že Victor stále stojí, pretože si nemal kde sadnúť. Reštaurácia bola totiž plná.

„Nina si sadne ku mne, a ty si môžeš sadnúť tu.“ nečakane vyšlo z Christiana.

„O čo ti ide?!“ nahnevane sa spýtal Louis.

„Pokoj, brácho.“ upokojoval ho Christian.

Ja som si bez vyzvania sadla do Louisovho lona a Victor si sadol na moje miesto. Louis si ovinul ruky okolo môjho pása a spokojne sme sedeli a rozprávali sa. Vtom som si všimla, že sa sem blíži nazúrené

dievča s kučeravými vlasmi, ktoré jej povievali okolo hlavy. Sophie sa začala hniezdiť na svojej stoličke a vrhala na mňa znepokojený pohľad. To dievča mierilo k nášmu stolu.

„Čo si myslíš, že robíš?!“ vykričlo na mňa neznáme dievča.

„Daj si pohov Claire.“ vykričkol Christian.

Zliezla som z Louisa a postavila som sa na rovné nohy.

Louis sa postavil tiež.

„Čo tu chceš, Claire?!“ skríklo na ňu Louis.

„Chcem zabiť tú...!“ spustila veľa francúzskych nadávok a ukázala prstom na mňa. „Ukludni sa!“ vtom sa postavil aj Christian. Bola som zmätená, ale potom som si spomenula na tú fotku a kypela vo mne zlosť. No aj tak som sa len ticho prizerala. „Zabudni na Louisa! On má na viac ako na teba!“ vykričkla na ňu tentoraz Sophie.

Vtom Claire zdvihla ruku a zahнала sa po mne, no Louis ju zachytil v správny čas.

„Louis, prosím, nechaj ju, ja ťa milujem!“ s plačlivým hlasom vykrikovala Claire.

Louis ju odtiahol nabok od ľudí, ktorí sa na nás pozerali.

„Vypadni, nechcem ťa už ani vidieť!“ sykavo vyšlo z Louisa.

Claire nakoniec s plačom odišla a vykrikovala po mne francúzske nadávky.

Hneď potom sa ku mne Louis rozbehol.

„Nina, si v poriadku?“ spýtal sa ma cez to ako ma silno držal v náručí.

Pritisla som sa bližšie k nemu a nechcela som sa odtrhnúť od jeho nežného tela v ktorom som sa cítila bezpečne.

"Pod'me z tadeto." navrhol Christian.

Ostatní prikývli a vybrali sme sa smerom na pornichetský trh. Bez slova sme kráčali námestím, na ktoré páľilo slnko. Po pätnástich minútach sme prišli na trh. Už ako malá som sem s otcom rada chodila. Koná sa v okolí novej tržnice, ktorá neurčito pripomína čínsku pagodu. Býva tam mimoriadne živo a všetko hýri farbami. Nachádza sa tam veľa mäsa, rýb, ovocia, zeleniny, ale tiež kopa chutných maškrt, ako je bretónsky koláč far breton, palacinky a talianska zmrzlina. Sú tu aj šaty, kabelky, topánky, batohy a hľby smiešnych drobností, aké sa kupujú v lete, napríklad náhrdelníky z melónových jadierok, plávajúce bábiky, ktoré sa na'ahujú na kľúčik, alebo sandále v tvare fľašky od koly. Ruka v ruke s Louisom a ostatnými za sebou sme sa predierali uličkami kde prúdil dlhý tok turistov. S Louisom sme zastali pri stánku z ovocím a prehľadali sme sliny pri pohľade na veľké červené jahody. Keď sme sa dostali na rad, nakúpili sme balík jahôd a predierali sme sa davom k lavičkám pri malej fontáne. Našu partiu sme stratili, ale nejako nás to nezaujímalo. Sadli sme si na lavičku a Louis rozbalil balík jahôd. Vzal jednu do ruky a zdvihol jahodu k mojim ústam.

„Otvor.“ nežne mi povedal. Usmiala som sa a otvorila som ústa.

Vložil mi pomaly veľkú chutnú jahodu do úst a ja som privrela oči. Hneď na to, som tento krát ja

vzala do ruky a pohľadom som mu naznačila, nech otvorí ústa.

Otvoril ústa a rozkošne zatvoril oči. Pomaličky som mu chutnú jahodu strčila do úst. Potom otvoril oči a spokojne sa usmial. Pomaličky sa približoval k mojim perám a ruku mal ovinutú okolo môjho pása. Jeho pery voňali a chutili ako tie výborné jahody.

Hrali sme sa s našimi jazykmi a nevnímali sme prekvapené pohľady ostatných ľudí naokolo. V tom som očkom zazrela, že k nám beží nejaká postava. Odtrhla som sa od Louisových pier a žmurkala som pred seba. Bola to Sophie.

„No, kde ste ušli hrdličky?“ zadychčane sa nás pýtala už z diaľky.

„Boli sme si kúpiť jahody.“ vysvetlila som jej.

„Ježiš, ja som Vám pokazila romantiku, že?“ náhle sa spýtala.

„Nie, vôbec.“ zahabkala som, aj keď trošku som zaklamala.

Po rozpačitom tichu, sme sa aj so Sophie presunuli ostatným, ktorí sa na blíž smiali na nejakých japonských turistoch.

„No kde ste boli, miláčikovia?“ spýtal sa nás Christian.

„Nikde... len sa prejsť.“ vyhýbavo som mu odpovedala a kráčala som s Louisom ruka v ruke pozadu od ostatných.

„Inak partia, s Davidom sme sa rozprávali, že by sme mohli ísť stanovať, akože my všetci.“ navrhol Christian a upieral na nás všetkých svoje veľké oči.

Začali sme horlivú debatu o všetkom a nakoniec sme sa dohodli, že zajtra ideme stanovať.

Ešte sme sa túlili po meste a rozprávali a potom ma Louis išiel odprevadiť domov.

Mlčky sme kráčali ulicou a držali sme sa za ruky. Keď sme zastali pred našou bránou, chytil ma za ruky a pritiahol si ma k sebe.

Prehrabol mi vlasy a pozeral sa mi hlboko do očí.

„Si to najlepšie, čo ma kedy stretlo.“ šepol mi do uška a bozkával ma na krku.

„Nikdy ma prosím neopušť.“ naivne som mu zašepkala naspäť.

On ma prestal bozkávať na krku a presunul sa k mojim perám.

Nesal ich, len ich ochutnával a pomaličky dýchal. Bozky som mu opätovala. Potom som sa mu vrhla do náruče a vdychovala som do pľúc jeho vôňu. Mlčky sme na sebe viseli a ani za svet sme sa nechceli pustiť. Potom sme však v diaľke počuli zatrúbiť auto, tak sme sa od seba odtrhli.

„Ahoj láska.“ nežne mi povedal a vlepil mi pusku na vlasy.

Zamávala som mu a vošla som do nášho domu. Išla som do kuchyne, spoločne som sa navečerala s ockom a Emmou, porozprávala som im o zajtrajšej stanovačke a vybrala som sa do izby. Zapla som si notebook a pustila som si pesničky a prihlásila som sa na Facebook. Napísala mi Miška, tak som si s ňou písala asi dve hodiny, rozprávala som jej o Louisovi a celkovo ako tu je. A potom mi napísala

niečo, čo ma dosť prekvapilo.

Miška: Inak Lukáš sa na teba pýtal. Že vraj aj on ide do Francúzska, a strašne mu chýbaš.

Nina: Ale nie. Zrazu ma chce spať, keď mám iného. A kde presne do Francúzska ide?

Miška: Vykašli sa na neho, nestojí ti za to. Neviem presne.

Nina: Ved' áno.

Potom sme si ešte písali o mojom príchode a o Bratislave a išla som sa osprchovať. Pomaly som zaľahla do postele a venovala som sa myšlienkam na zajtrajšok a dnešok. Po pár minútach, keď som už bola v polospánku som začula nejaký buchot. Zo stiahnutým žalúdkom som si obliekla kašmírový župan a pomaly som vstala z postele a potichu som sa zakrádala k dverám. Vykukla som z izby a počula som buchnutie dverí dva metre odo mňa. Vykročila som z izby a pomaly som prišla k Adamovým dverám. Prekvapene som otvorila dvere a videla som Adama ležať na zemi v strede izby.

„Adam!“ vykrikla som a pribehla som k nemu.

Kľakla som si a videla som, že mu z nosa tečie krv.

„Postav sa.“ prikázala som mu a za ruku som ho ťahala na posteľ.

Bolestivo vzdychal a stále mal zavreté oči. Zažala som baterku a rýchlo som hľadala vreckovky.

„Nina... Nepovedz to otcovi, prosím.“ z bolesťou v hlase ma prosil.

„Neboj sa.“ povedala som mu a na krvavý nos som mu prikladala navlhčenú vreckovku. „Čo sa stalo?“ spýtala som sa ho už vážnejším a odmeranejším hlasom.

„Bol som na diskotéke a balil som tam jednu babu... A jeden týpek, asi jej frajer, došiel tam... A strhla sa bitka.. Nehovor to otcovi prosím Nina...“ vysvetľoval a prosil ma, popri tom ako ma pevne držal za ruku.

Neodpovedala som mu a hladila som ho po chrbte. Po polhodine rozprávania a utešovania, som ho zakryla perinou, vlepila som mu bozk na upotené čelo a nechala som ho spať. Potichu som sa vkradla do mojej izby a zaľahla som do postele. Po pár minútach som zaspala.

Ťažké ráno

Vstala som do nového dňa z obrovskou bolesťou hlavy. Pozviechala som sa a obliekla som si Adamove tričko a čierne krátke kraťasy. Vyšla som z izby a nakukla som do Adamovej izby. Postel' bola prázdna a vedľa nej ležala vreckovka od krvi z včerajšej noci. Rýchlo som tam vbehla, vzala som ju a zahodila som ju do koša. Potom som vykročila ku schodom a pomaly som šla dole do kuchyne. Videla som tam sedieť iba Adama nad pohárom z ktorého sa parilo. Prišla som k nemu a zozadu som ho objala.

„Čo je bráško?“ nepokojne som sa spýtala, pri tom ako som ho objímala.

Sadla som si vedľa neho na stoličku a pozrela som sa mu do tváre.

„Zaľúbil som sa asi.“ povedal skôr než som sa ho stihla niečo opýtať.

„Do tej baby, kvôli ktorej máš toto?“ spýtala som sa a ukázala prstom na červenú chrastu pod nosom.

Smutne prikývol. Chytila som ho za ruku a silno som mu ju stisla. On sa na mňa vďačne pozrel a vtisol mi bozk na líce. Po pár minútach som vstala a išla som si dať tabletku na bolesť hlavy a uvarila som si kávu. Potom som si sadla k Adamovi a začali sme sa rozprávať o včerašom večeri.

„Proste ja som sa tam zabával s kamošmi a potom som ju uvidel. Rozprávali sme sa, tancovali sme spolu až kým nedošiel ten týpek.“ začal rozprávať svoj príbeh zo včerajška. Ja som len mierne udivene prikyvovala.

„Máš jej číslo?“ spýtala som sa prvú otázku, ktorá ma napadla. Prikývol.

„Tak na čo čakáš?!“ vyprskla som naňho.

„Ale... Ja neviem...“ neisto sa na mňa pozrel.

Povzbudzovala som ho tak nakoniec si vzal do ruky mobil a vyšiel von na chodbu. Potmehúdsy som sa usmiala a dopila som si svoju kávu. Za tú chvíľu čo bol Adam vonku, som brnkla Louisovi. Nedvíhal mi. Znepokojene som fľochla na mobil a moja nálada klesla. Po asi desiatich minútach prišiel s mobilom v ruke a na tvári mal veľký úsmev.

„Tak?“ spýtala som sa. „Bolo to úžasné, povedala mi že od včerajška na mňa myslí a ten týpek nebol jej frajer, ale jej bývalý. A dnes máme stretko.“ nadšene mi vysvetľoval.

Ja som sa len usmievala a prikyvovala.

Potom som sa spakovala z kuchyne do izby, pretože Adam a jeho vyvolená si začali horlivo esemeskovať. Zavrela som sa v izbe a zapla som si notebook. Na tapete mi svietila usmievavá fotka Louisa a mňa na pláži. Boli sme v objatí a obidvaja sme sa usmievali do objektívu. Chvíľu som sa pozerala na našu fotku a potom som si zapla Facebook. Hneď ako som sa prihlásila tak mi prišla správa od Lukáša.

Môjho bývalého chlapca zo Slovenska.

Lukáš: Chystám sa do Pornichetu, za tebou.

Nina: Čo? Zbláznil si sa?

Lukáš: Nie. Mám tam známych a tak využijem situáciu ako sa dostať za tebou, lebo mi strašne chýbaš... Pochop Nina, milujem ťa a spraví čokoľvek aby som mohol byť s tebou. Dnes večer mi odlieta lietadlo, tak sa idem baliť. Zajtra sa vidíme, pá.

A odhlásil sa. Po tomto rozhovore som zostala ako obarená. Čítala som si jeho poslednú správu stále dookola a neverila som, že to je pravda. Spomenula som si na to, ako mi Miška povedala, že sa Lukáš chystá do Francúzska, ale ani vo sne ma nenapadlo, že by to mohol byť práve Pornichet. Zišla som dole a videla som Adama ako sedí na lavičke pred domom a fajčí. Obula som si papuče a hodila som na seba mikinu. Vyšla som pred dom a sadla som si k Adamovi. Bez slov som si vzala z krabičky cigaretu a zapálila som si ju. Nefajčím pravidelne, iba keď ma niečo rozhodí.

„Čo sa deje?“ hneď ako som si zapálila na mňa vybehol so znepokojeným pohľadom.

Vyrozprávala som mu o Lukášovi a aj o Louisovi.

„Ak ti ublížia, tak ich postrielam.“ nebezpečne povedal.

Ja som sa na neho usmiala a vd'ačne som ho objala.

“To je v pohode bráško, nemusíš nikomu ubližovať.“ vysvetľovala som mu a vlastne až teraz som si uvedomila, že už o 17:00 sa máme stretnúť pred reštauráciou.

Dofajčila som s bratom a išla som dnu pobaliť si veci. Nahádzala som všetky potrebné veci do tašky a nechala som ju v izbe. Potom som zišla dole do kuchyne a chystala som sa pripraviť obed pre mňa a Adama, keďže ocko s Emmou boli v práci. Nenapadlo ma absolútne nič, len uvariť špagety. Tak som sa pustila do toho a za polhodinu sme už sedeli s Adamom pri stole a napchávali sme sa špagetami s bolonskou omáčkou.

Stanovačka

Stála som pred reštauráciou so Sophie a čakali sme kým prídu ostatní z partie. O necelých 5 minút sme už videli 4 chlapčenské postavy v dialke.

„Ahoj!“ povedala som Louisovi a zavesila som sa na neho.

„Ahoj zlato“ pozrel sa mi do očí a venoval mi sladký božtek.

Potom som poobjímala ostatných chlapcov a vybrali sme sa smerom k hradu Les Tourelles a potom smerom k neďalekému lesu. Držala som Louisa pevne za ruku a kútikom oka som videla šťastnú Sophie v Davidovom náručí. O asi polhodinu sme sa dostali do blízkeho lesa a zložili sme sa tam. Chalani sa pokúšali postaviť stan a ja so Sophie sme zašli do lesa hľadať drevo na oheň. Pozbierali sme pár triesok a nejaké hrubé konáre a so smiechom sme sa vracali k chalanom. Tí chudáci sa tam zatiaľ trápili so stanom a kričali po sebe ako diví.

„Prestaňte kričať! Vyplašíte zver.“ skríkla som po nich a založila som si ruky vbok.

Všetci mi venovali nespokojné pohľady, len Louis sa na mňa uškieral od ucha k uchu. Vzala som za ruku Sophie a išli sme im pomôcť. Po 20-tich vyčerpávajúcich minútach sme konečne postavili stan a zazreli sme západ slnka. Chalani sa rozbehli po kamene, aby mohli spraviť bezpečný oheň. Mierne sa ochladilo tak som išla do stanu pre moju mikinu. Keď som sa vrátila, oheň sa už pomaly rozhorieval. Sadla som si na trávku pri ohnisko a zapla som si mikinu. Po chvíli prišiel Christian a každému dal ražeň a Sophie nám porozdávala špekáčiky. Začali sme sa všetci smiať, pretože Davidovi sa podarilo aby svoj špekáčik po dvoch minútach nechal spadnúť do ohňa. Tváril sa ako kôpka nešťastia ale Sophie ho utešila novým špekáčikom a sladkým bozkom.

Spoločne sme sa napchali chlebom, špekáčikmi a horčicou. Vtom Christian vybral z tašky fľašu vodky. Všetci sme híkli a chalani nadšene zapískali. My so Sophie sme sa zatvárali mierne nespokojne, ale zakryli sme to úsmevom. Všetci sa trochu zabavili. Fľaša s kolou a vodkou kolovala okolo ohňa. Nálada začala stúpať. David bol už v tvári červený a Victorovi sa leskli oči. Christian vybral malé reproduktory, ktoré mal v ruksaku a zapojil tam svoj mobil. Pustil pesničku od nejakého francúzskeho speváka a všetci okrem mňa si ju spievali. Sophie to spozorovala a snažila sa ma učiť text. Všetci sme sa spoločne smiali a zabávali. Potom prišla na rad pesnička od Aviciiho, ktorú som milovala. Postavila som sa a chytila som za ruku Sophie a vytiahla som ju tancovať. Začali sme sa krútiť okolo ohňa do rytmu piesne a chalani len zasnene civeli. Schytila som fľašu vodky a naliala som ju do seba. Všetci začali písať a tleskať.

„Takto sa pije na Slovensku!“ zakričala som už dosť omámená alkoholom. Všetci sa zasmiali a zbadala som Sophie, ktorá zopakovala môj krok.

„Takto sa pije vo Francúzsku!“ zakričala a vyplazila mi jazyk. Chalani sa zas rozosmiali.

Ja som si dala dole tričko a začala som zvodne tancovať. Chalani zhíkli a nemo zívali na moje odhalené bruško a čipkovanú podprsenu. Vtom sa Louis postavil, schytil ma za zadok a pritisol si ma k sebe. Vtisol mi hrubý ale zároveň vášnivý bozk. Ostatní chalani sa postavili a začali tancovať tiež. Ja som sa oddávala Louisovým bozkom a prestala som vnímať okolie. Vzápätí si ma vzal na ruky a niesol ma do stanu. Ostatní len po nás pozreli a potom sa venovali svojej zábave. Položil ma na

spacák a zapol stan. Dal si dole tričko a ja už som vedela čo sa bude diať. Lahol si na mňa a snažil sa mi rozopnúť podprsenu. Potom ma začal vášnivo bozkávať, že som až strácala dych. Potom išiel pomaly rukou po mojom tele od mojej tváre až do nohavičiek. Vzdychala som mu do uška a užívala som si každú sekundu. Potom sa to stalo. Vnikol do mňa. Jemne som vykrikla, ale potom som si to už užívala. Milovali sme sa až kým sme obaja nedosiahli to potešenie. Lahli sme si vedľa seba a držali sme sa za ruky. Vdychovali sme čerstvý vzduch, ktorý sa niesol z lesa. Potom sme sa mlčky obliekli a išli sme sa pozrieť ako to vyzerá vonku. David ležal na zemi a v jeho náručí ležala Sophie a obidvaja mali privreté oči. Christian ležal pri ohni, ktorý pomaly vyhasínal s prázdnu fľaškou v ruke a Victor práve prichádzal z lesa a v rukách mal triesky dreva.

„Tu ste hrdličky, pomôžte mi prosím s týmito.“ povedal nám Victor a pohľadom ukázal na tú opitú trojicu.

Victor najprv chytil Sophie a dal si ju na ruky a odniesol ju do stanu.

Tam ju prikryl spacím vakom a vrátil sa k nám. Ja som zatiaľ snažila ešte zachrániť posledné horiace uhlíky a opäť nechať rozhorieť oheň. To bol totiž jediný zdroj svetla, takže musela som sa snažiť. Louis silno mykal Christianom a Victor kričal po Davidovi. Tí dvaja sa trochu prebrali a nejako sme ich dostali do stanu. Nakoniec, keď už všetci ležali, tak som pritúlila k Louisovi. Ten ma prikryl dekou a ja som spočívala v jeho náručí. Zavrela som oči a po chvíli som zaspala. Vtom som sa uprostred noci zobudila na akýsi zvuk. Drgla som jemne do Louisa a ten trochu zmätene otváral oči.

„Počula som niečo.“ zašepkala som mu.

„To bola určite len nejaká zver.“ šepol a opäť zatvoril oči.

„Nie, Louis ja som naozaj niečo počula. Bojím sa.“ šepkala som a mykala som s ním. Hlasno si vzdychol.

„Okej, idem sa na to pozrieť.“ nespokojne na mňa pozrel a vybral sa preč zo stanu. Najprv som čakala na neho, ale potom ma zvedavosť vytiahla von. Louis tam stál a pozeral sa naokolo. Vkradla som sa za ním a pevne som ho chytila za ruku.

„Nič tu nie je zlato, poď ideme spať.“ otočil sa ku mne a vlepil mi letmý bozk. Ešte som zrakom prebehla okolie a držiac ho za ruku sme sa vracali do stanu.

Vtom som počula puknutie vetvy. Prudko som sa otočila a srdce mi začalo biť. Louis sa otáčal z jednej strany na druhú a oči mu žiarili v odraze mesiaca.

„Stojí tam niekto.“ trasúcim hlasom som ukázala na miesto pri najbližšom strome.

„Kto je tam?“ zakričal Louis. Cítila som v jeho hlase strach.

Počula som silné pukanie vetví a kroky, ktoré sa však vzdialovali od miesta na ktorom sme stáli.

„Bojím sa Louis.“ plačky som zašepkala Louisovi. On si ma len bez slova pritisol k sebe a objímal ma ešte hodnú chvíľu. Vdychovala som jeho vôňu a prudko som zavrela oči. Tak bezpečne ako v tejto chvíli som sa ešte necítila.

„Už je preč. Už je dobre.“ čičikal ma, kým som sa mu triasla v náručí.

Po pár dlhých minútach sme sa vrátili a ľahli si spať. Louis okamžite zaspal, ale ja som nevedela zastaviť moje rozbúchané srdce a myšlienkové pochody. Čo bude, keď príde Lukáš? Zvládnem sa mu pozrieť do očí a nepobozkať ho? Dokázala by som podviesť Louisa? Kto bol osoba, čo nás sledovala? Prečo ešte niečo cítim k Lukášovi? Čo bude, keď odídem z Pornichetu? Zvládnem to na Slovensku bez Louisa? Prečo je taký neodolateľný, keď spí?

Lukáš alebo Louis?

Rozospato som otvorila oči a pocítila som bolesť chrbta. Posadila som sa a pretrela som si oči. V stane nebol nikto. Najprv som spanikárila, ale potom som z vonku počula hlasy, takže som sa upokojila. Obliekla som si mikinu a trošku uhladila moje rozčuchané vlasy. Vyšla som zo stanu a zbadala som všetkých sedieť pri ohni, ktorý len pomaly tlel.

„Dobré ráno, zlatko,“ Louis vyskočil na rovné nohy a vlepil mi krásny bozk.

„Si taká neodolateľná, keď vstaneš,“ usmial sa na mňa a pohladil ma po vlasoch.

Úsmev som mu opätovala a pozdravila som ostatným.

„S Victorom sme boli ráno kúpiť do neďalekého obchodu croissanty, daj si,“ ponúkol ma, keď som sa posadila k Sophie.

„Nie, ďakujem, nie som hladná.“ zažmurkala som.

Louis sa nespokojne pozrel na mňa, ale potom sa venoval rozhovoru, ktorý viedol Christian s Davidom.

„Kto to mohol byť?“ pozrel na nás všetkých so zmäteným pohľadom.

Ja som mykla plecami a spomenula som si na tú postavu, čo stála tam.

„Hrdličky, aj Vám niečo povedal?“ spýtal sa nás David.

„Nie, len tam chvíľu stál a potom utiekol.“ zachrípnuto som vysvetlila.

Všetci na mňa nespokojne hľadeli.

„Aspoň, že nám neublížil.“ tentoraz sa ozvala Sophie.

Po chvíli debatovania, sme začali baliť. Mlčky sme sa každý venovali svojej robote.

Ja som si balila veci do tašky, chalani skladali stan a Sophie hasila oheň. Potom sme sa všetci vyčerpaní vrátili do mesta. Nakoniec sme sa všetci rozišli pri reštaurácii a každý išiel svojím smerom, len ja s Louisom sme išla ruka v ruke.

„Ideš ma odprevadiť? Hráš sa na gentlemana?“ podpichla som Louisa, ktorý šťastne kráčal vedľa mňa.

„Ja sa na neho nehrám, ja ním som.“ hodil na mňa široký úsmev a ja som sa neubránila smiechu.

Zastali sme pred mojím domom.

„Opúšťam ťa, láska.“ nežne som mu povedala a chcela som ho objasť, ale on ma zastavil. „A čo keby sme si spravili pekné poobedie spoločne?“ navrhol a hodil na mňa prosebný pohľad.

„Ale ja nie som osprchovaná, ani...“ začala som mu vysvetľovať, ale on ma umlčal bozkom.

„Môžeme dať sprchu spoločne. Ušetríme vodu.“ zažmurkal na mňa.

Privolila som a už som ho ťahala za ruku po štrkovej cestičke, ktorú máme pred domom. Kľúčom som otvorila dvere a potichu som vošla do domu.

„Adam?“ zakričala som na celý dom. Nikto sa neozýval, tak som Louisa vtiahla dnu. Vyzliekali sme sa a skladali si tašky.

„Ahoj Nina.“ zakričal na mňa Adam, ktorý kráčal po schodoch smerom dolu.

Ani som sa mu nestihla odzdraviť a už zazeral po Louisovi.

„A ty si kto?“ spýtal sa Adam Louisa po slovensky.

Louis len nechápavo pozeral najprv na Adama a potom na mňa.

„Louis, toto je môj brat Adam.“ vysvetlila som zmätenému Louisovi.

„Adam, toto je môj chalan, o ktorom som ti vravela. Louis.“ vysvetlila som zase Adamovi v slovenčine.

Obaja si podali ruky a predstavili sa, aj keď na seba zazerali.

„Ale Nina, však ten tvoj frajer ťa čaká v obývačke. Tak čo tu robí tento teplý Francúz?“ nahnevane mi povedal Adam.

Pozrela som na neho nechápavým pohľadom a pomalými krokmi som ustupovala smerom k obývačke. Vtom som skoro dostala zástavu srdca.

V obývačke stál Lukáš.

Ten Lukáš zo Slovenska, ktorého som milovala.

„Čo tu robíš?!“ skríkla som po Lukášovi a srdce mi búchalo ostošesť.

„Ja som prišiel za tebou.“ s úsmevom mi povedal a rozbehol sa ku mne so zámerom ma objat'.

Ja som ho rýchlo od seba odstrčila, aj keď som mala sto chutí sa za ním rozbehnúť a vybozkávať ho.

Vtom som cítila na krku Louisov dych a v panike som ho rýchlo chytila za ruku.

On len nechápavo pozeral na Lukáša a mlčal.

„Ja som tu so svojím chalanom, takže buď taký dobrý a odíď. Tu naozaj nemáš čo hľadať.“ šplechla som mu do tváre a do očí sa mi bezdôvodne nahrnuli slzy.

„Ale ty si predsa moja! Ja som sem prišiel za tebou a ty sa tu ťaháš z iným?! Sklamala si ma, Nina.“ vrátil mi chladnú spľšku.

„Ty sa krot', ak nechceš dostať cez hubu, dobre?“ zapojil sa do toho aj Adam.

Teraz ma fakt rozzúril.

„Ja som ťa sklamala? Ty si mi dal predsa koniec! Vypadni! Nikdy v živote ťa nechcem vidieť!“ kričala som po ňom.

On sa na mňa len bolestivo pozrel a rozbehol sa k dverám. Silno zabuchol a už ho nebolo. „A ty si podrazák! Prečo si ho sem doviedol?!“ začala som kričať aj po Adamovi.

„Ja som nevedel, že to takto dopadne! A nehúkaj po mne, dobre.“ rozzúrene mi odvetil a aj on sa zobral preč.

Klesla som na sedačku a rozplakala som sa. Louis ma objal zozadu a hladkal ma po kolene.

„Čo sa stalo? Ničomu nerozumiem.“ potichu sa ma spýtal.

„Nerozprávajme sa o tom.“ odpovedala som mu a pri tom som si utierala slzy.

„Neplač zlato, prosím Ťa.“ prosebné na mňa hľadel a neustále ma hladkal.

Usmiala som sa na neho a mlčky som vyšla hore po schodoch. Kývla som mu nech ma nasleduje. Vošla som do kúpeľne a začala som napúšťať vaňu. Nakydala som tam trochu peny s vôňou jahôd. On stál za mnou a opieral sa o rám dverí.

„Takže sa ideme kúpať?“ potmehúdsky sa na mňa usmial a podišiel bližšie ku mne.

Zapla som staré rádio a zamkla som dvere. Z rádia sa ozval zvuk pesničky Impossible od Jamesa Arthura. Zhodila som zo seba mikinu a začala som si vyzliekať tričko. Louis ma len mlčky pozoroval a hrýzol si dolnú peru. Potom prišli na rad šortky, ktoré padli na zem aj z nohavičkami. A nakoniec padla na studené kachličky aj moja čipkovaná podprsenka.

„Toto mi nerob, Nina,“ slastne vzdychol a prezeral si ma od hlavy až po päty.

Podišla som bližšie k nemu a vyzliekala som z neho tričko.

Pomaly som mu rozopla nohavice a stiahla boxerky. Venovali sme si pár nežných bozkov na rôzne časti tela a potom sme vkročili do vane. Lahol si a ja som ľahla na neho. Naše nahé telá zakrývala pena a ja som sa cítila ako v siedmom nebi. Ruky mal ovinuté okolo môjho pásu a bozkával ma po krku.

„Milujem Ťa,“ nežne mi zašepkal do uška a venoval mi bozk na pery.

Ležali sme tam asi hodinu a užívali sme si spoločné chvíle. Zo starého rádia vychádzala práve pesnička My heart will go on od Celine Dion. Skúmali sme rukami naše telá a do pľúc sme vdychovali vôňu jahôd. Keď sme už mali zvráskavené brušá prstov, vyšli sme z vane a obliekli sme si hebké župany. Vyšli sme z kúpeľne a namierili sme si to do mojej izby. Vtom som počula cinknutie môjho telefónu, čo znamenalo, že mi prišla SMS správa. Otvorila som ju, bola od ocka.

Ahoj Nina, dnes sa s Emmou zdržíme v práci a budeme musieť súrne odcestovať do Paríža. Mali by sme sa vrátiť zajtra na obed. Prepáč mi to, viem, že sa ti veľmi nevenujem, ale práca nepustí. V našej izbe je pod posteľou krabička s peniazmi, tak si zober koľko potrebuješ. Lúbim Ťa, ocko.

„Takže dnes som tu sama,“ sklamane som hlesla.

„A ja som akože neviditeľný?“ spýtal sa ma Louis s urazeným výrazom v tvári.

„Chcel by si tu ostať cez noc?“ s nádejou v očiach som sa obrátila na neho.

„Je to moje jediné želanie,“ usmial sa a pohladil ma po líci.

„Ďakujem,“ pobožkala som ho na pery.

„AU!“ vykrikla som.

„Čo sa stalo?“ vyľakane sa na mňa pozrel Louis.

„Veľmi ma bolí chrbát, asi som sa zle vyspala,“ utrápeným pohľadom som ukázala na bolestivé miesto.

„Tak v tomto som expert. Prosím mladá slečna, ľahnite si,“ prikázal mi Louis a ukázal na posteľ.

Najprv som zaváhala no nakoniec som zo seba zhodila župan a ľahla som si na bruško. „Prepáčte slečna, ale vzhľadom na to, že máte veľmi chutný zadoček Vás musím prikryť uterákom, pretože by som neovládol. Ďakujem za pochopenie,“ vážnym hlasom mi povedal Louis.

Pustila som sa do smiechu. Prikryl ma uterákom a najprv jemne prechádzal rukami po mojom chrbte. Potom prišiel na to bolestivé miesto a začal vykonávať svoju prácu. Vzdychala som a úplne som vypla mozog. Oči som mala zavreté a oddávala som sa Louisovým technikám.

„No čo slečna, páčilo sa Vám to?“ zase vtipkoval tým svojím vážnym tónom.

„Úplne úžasné, ďakujem láska,“ zamrmlala som mu a potom som sa otočila na chrbát. Stále som bola nahá a on sa na mňa nežne pozeral.

Ľahol si na mňa a začal ma vášnivo bozkávať. Chvíľu sme sa spolu maznali a potom som vstala. Začala som sa obliekať a dala som si na seba Adamove tričko, nohavičky, chlpaté ponožky a vlasy som si dala do copu. Louis sa tiež obliekal do čiernych teplákov a červeného trička s nápisom GIVE ME. Bez slova som ho chytila za ruku a ťahala som ho za sebou. Zišli sme dolu schodmi a vošli sme do kuchyne.

Vybrala som hrniec a napustila do neho vodu.

„Ideš variť?“ hlúpo sa spýtal Louis.

„Ideme variť,“ s úsmevom som ho opravila.

On sa na mňa pozrel trochu začudovane, ale potom sa usmial a začal mi pomáhať.

Šúpali sme spolu zemiaky, varili vajíčka a potom sme obhadzovali šupkami od zemiakov. Naozaj ako malé deti. No nakoniec po veľkej drine a po záchvate smiechu sme ukuchtili výborné francúzske zemiaky. Sedeli sme oproti sebe a vychutnávali sme si vynikajúcu večeru. Keď sme dojedli, šli sme spolu umyť riad. Dokonca aj pri tomto sme sa bláznili a špliechali sme po sebe vodu. Po všetkom, keď sme upratali kuchyňu ma Louis nečakane zobral na ruky ako nevestu a niesol ma hore schodmi.

Najprv som protestovala, ale potom som sa podvolila a len som sa na neho usmievala. Položil ma do postele a ľahol si ku mne. Za oknom sme počuli padajúce dažďové kvapky a mlčky sme ich sledovali.

Pritúlila som sa k nemu a zavrela som oči.

„Milujem Ťa, ďakujem, že ťa mám,“ zašepkala som mu do uška.

On sa na mňa pozrel a pohladil po tvári. Potom sa ku mne priblížil a jemne ma pobozkal na pery, potom trošku odvážnejšie a nakoniec vášnivo po francúzsky.

„Si to najlepšie dievča, aké som mohol mať, už ťa nikde nepustím,“ pritisol si ma pevnejšie k sebe a venoval mi jemné božteky do mojich hnedých vlasov.

Zatvárali sa mi oči od únavy a vyčerpania a videla som to aj na Louisovi. Pomaly sme zaspávali

a stále v objatí.

Zobudila som sa a pretierala som si rozospaté oči. Na sebe som cítila niečie ruky. Tie ruky samozrejme patrili Louisovi. Otočila som sa smerom k nemu a videla som ako spokojne odfukuje. Usmiala som a hodnú chvíľu som na neho hľadela. Potichu som sa postavila z postele aby som ho nezobudila. Zišla som dolu schodmi a vybrala som sa robiť raňajky. Spravila som praženicu a kávu. Položila som to na stôl a chystala som sa zobudiť Louisa, ale ten už kráčaľ po schodoch.

„Kam si mi ušla princezná?“ nežne sa ma spýtal a potom mi venoval jemný božtek. „Spravila som raňajky, aby môj princ nebol hladný,“ odvetila som s úsmevom.

„Ty si zlatá,“ zalichotil mi. Sadli sme si k stolu spoločne sme sa naraňajkovali. Potom sme sa ešte chvíľu maznali a Louis odišiel domov. Poupratala som a vyšla som hore na poschodie. Zapla som notebook a naťukala som si Facebook. Prišla mi správa od Lukáša.

Lukáš: Načo som sem vôbec prišiel? Ty máš chalana a ja som si naivne myslel, že by ešte niečo mohlo byť. Som to ja ale hlupák.

Chvíľu som len blbo hľadela na obrazovku, no po chvíli som mu odpísala.

Nina: Prepáč mi to. Všetko chcem napraviť, chcem to s tebou urovnať. Nechcem aby sme boli pohádaní.

O necelú minútu mi blikla ďalšia správa.

Lukáš: Chcem ťa strašne vidieť.

Nina: Tak sa stretnime, príď pred náš dom.

Prečítal si to a odhlásil sa. V bruchu som zacítila jemné kŕče strachu. Obliekla som si legíny a biele tielko a išla som do kúpeľne dať na seba trošku mejkapu a voňavky. Po pár minútach zazvonil zvonček. So strachom som zišla dolu po schodoch.

Otvorila som dvere a stál tam Lukáš so smutným pohľadom a svoje oči upieral na mňa. Nestihla som nič povedať a už ma držal v náručí. Pevne, akoby ma už nikdy nechcel pustiť.

„Nerob mi to, prosím,“ zašepkal mi do uška. Trošku som zazmätkovala, lebo hovoril po slovensky a ja som si už zvykla na jemnú francúzštinu.

Pozrela som sa mu do tých zelených očí, ktoré na mňa uprene hľadeli.

„Podme von,“ povedala som mu nepozerajúc sa na neho.

Ťahala som ho za ruku a cítila som na chrbte jeho pohľad.

Zavrela som vchodové dvere a vyšla s ním cez našu záhradu až k bráničke. Kráčaľ za mnou ako poslušný psík a zamierili sme smerom k reštaurácii Les Voiles Rouges. Mlčky sme kráčaľi až pokým sme nevkročili do reštaurácie a nesadli si za stôl. Prišla k nám tá istá unudená čašníčka, ako v deň keď som sa spoznala s Louisom. Po francúzsky som nám objednala dva ľadové čaje. Potom som odvrátila pohľad od čašníčky a uprela som ho smerom k Lukášovi.

„Nina, prosím odpusť mi,“ prosebne na mňa pozeral a mierne bojazlivo ma chytil za ruku.

„Lukáš, ty si ma opustil a ublížil si mi! A ešte ma prosíš o odpustenie?!“ vybuchla som na neho a odtiahla si ruku z jeho zovretia.

Nejaká pani, čo sedela pri vedľajšom stole po mne zaškúlila.

„Zlato, prepáč. Viem, spravil som chybu, ale ja nechcem byť bez teba! Vieš ako si mi chýbala? Ved' som kvôli tebe prišiel do Francúzska a ani to si neceníš?“ ublížene na mne spočíval pohľadom.

Vzdychla som si a neodpovedala som mu. Najprv sme mlčky popíjali broskyňový ľadový čaj a obaja sme hľadeli niekam do neznáma.

„Ja mám chlapca a ľúbim ho. Ty si len minulosť,“ chladne som mu povedala ani som pri tom nežmurkla.

On sa na mňa pozrel a sklonil hlavu.

„Chápem,“ dopil čaj a chystal sa na odchod.

„Kam ideš?“ vybehla som na neho.

„Preč,“ zašepkal a odchádzal.

Najprv som len mlčky sklonila hlavu, no potom ma niečo prinútilo aby som vstala a išla za ním.

Zrýchlila som krok a vyšla za ním do dažďa, ktorý sa spustil len pred chvíľou.

„Lukáš!“ zakričala som na osobu s kapucňou na hlave a uháňajúcou kto vie kam. Prekvapene zastal na druhej strane cesty a obrátil sa. Začala som za ním utekať ale nevšimla som si prichádzajúce auto, ktoré sa rútilo po mokrej asfaltovej ceste.

Potkla som sa a rozťahla som sa na ceste, rovno pred kolesami auta.

„Nina!“ počula som výkrik a škrípanie brzd. Vodič auta stihol zabrzdiť, ale ja som tak nešťastne spadla, že som si veľmi udrela hlavu.

Rozmazane som videla Lukáša ako kľáčí nado mnou a kričí slovenské nadávky na vodiča auta, ktorý sa len vystrašene pozeral na moje ubolené telo. Bola som pri vedomí, no mala som privreté oči. Videla som prichádzajúcu sanitku a asi 3 záchranárov, ktorý ku mne utekali s lôžkom. Upadla som do bezvedomia.

Nemocničné oddelenie

Cítila som miernu bolesť v rebrách, keď som sa snažila nadýchnuť. V čele som pocítila prudkú bolesť a mierne som sa mykla. Pomaly som otvárala oči a rozmazane som zachytila biele steny izby a nejakého človeka sediaceho vedľa mojej postele.

„Lukáš?“ s nádejou v hlase som sa spýtala a snažila som sa zaostriť na neho.

„Kto?“ mierne nahnevane sa spýtal Louis.

Spoznala som ho podľa hlasu a snažila som sa nadvihnúť. To však nebol veľmi dobrý nápad, všetko ma bolelo.

„Lež v kľude, už je dobre,“ upokojoval ma a držal ma pevne za ruku.

„Čo sa stalo? Kde je Lukáš?“ začala som sa ho spytovať a mala som strach v očiach. „Nesmieš sa znervózňovať Nina. Utrpela si otras mozgu, keď si utekala cez cestu. A kto je dopekla Lukáš?!“ odpovedal na moje nedočkavé otázky a tú poslednú odpoveď zvýraznil znepokojeným tónom.

Mlčala som a len som hľadela okolo seba. V tom do izby vbehol môj ocko s Emmou a Adamom za sebou.

„Nina, dieťa moje!“ vykrikol na mňa ocko a hodil sa mi do náručia.

„Prepáč, že sme prišli až po toľkých hodinách ale skôr sa nedalo,“ povedal ustarostene. Rýchlo mi začal rozprávať krátky príbeh o tom ako upaľovali z Paríža a ako museli hľadať Adama.

„Zabijem toho, ktorý si nevie dávať pozor keď šofériuje!“ zase na mňa vyprskol a z toho stresu si ani nevšimol, že Louis stojí pri dverách a všetkému sa len mlčky prizera.

„Oci, prestaň, som v poriadku,“ odpovedala som mu a silene som sa usmiala.

Adam potom niečo pošepkal rodičom a ukázala na dvere.

Ocko ustarostene prikývol a vlepil mi bozk na líce.

Louis už odišiel, pretože, keď som sa pozrela na miesto kde stál bolo tam prázdno. Emma na mňa ešte pozrela smutným pohľadom a odišla s ockom z izby.

Adam si vzal stoličku z kúta izby a prisadol si ku mne.

„Nina, čo si to spravila?“ zdrvujúco sa na mňa pozrel a chytil ma za ruku.

Ja som už otvárala ústa na odpoveď, ale zastavil ma.

„Lukáš je na polícii. Chcel napadnúť toho idiota, ktorý ťa skoro zrazil,“ so sklonenou hlavou mi rozprával a jemne sa triasol od hnevu.

„Dokedy tu budem?“ spýtala som sa ho pozerajúc cez nemocničné biele okno.

„Rozprával som sa s doktorom, musíš tu stráviť noc. Nemáš vážne poranenia, ale musia si ťa tu nechať na pozorovanie,“ ustarostene na mňa hľadel, zatiaľ čo sa mne hrnuli slzy do očí.

„Musím už ísť, sestrička, zajtra po teba prídeme,“ pohladil ma po líci a odišiel preč. Otočila som sa na

druhý bok a slzy mi stekali po tvári.

Jednak od bolesti celého tela a od toho čo sa stalo. Snažila som sa zaspať, ale nešlo to. Vtom sa zrazu rozleteli dvere a niekto vošiel dnu. V rýchlosti som sa obrátila na druhú stranu a videla som tam stáť ustarosteného Lukáša so slzami v očiach.

„Nina! Prepáč! Ja som nechcel, aby to takto dopadlo,“ silno ma objímal, až kým som bolestivo nevzdychla.

„Všetko je to kvôli mne, nestalo by sa to, keby som tu nebol,“ vyhrkol a videla som ako sa snaží zakryť slzu, ktorá sa mu snažila dostať von z oka.

„Nie, to nie je tvoja chyba. Mala som byť opatrnejšia,“ zachrípnuto som mu vysvetlila. „Nechcem aby si sa kvôli mne trápil, však nič mi nie je,“ pokračovala som s úsmevom.

On sa ku mne nahol a pobozkal ma. Na mojich perách som cítila jeho slánú slzu. Hladkal ma po líci ako to zvykol robiť aj pred pár mesiacmi, keď sme spolu chodili. Potom mi však bliklo v hlave meno Louis a hneď som sa od neho odtiahla. To však bolo neskoro, lebo som si všimla ako vo dverách stojí ten, ktorého som mala v hlave.

„Nie... To... To nie je tak ako vyzerá,“ habkala som na neho.

„Ja som si myslel, že ma ľúbiš,“ zachripel a odišiel.

„Vypadni!“ zakričala som Lukášovi a otočila som sa na druhú stranu.

On ma len mlčky pohladkal po ramene a odišiel aj on.

Opäť som plakala a potom ma únava zmohla a zaspala som.

V noci som spala asi len 3 hodiny, moje telo nevládalo, ale myseľ nevedela zastať.

Ráno, keď som sa zobudila videla som okolo seba ocka, Emmu a Adama.

„Dobré ráno, princezná,“ pozdravil ma ocko.

„Volal som tvojej mame a zreferoval som jej, čo sa stalo. Musíš ísť domov,“ smutne mi rozprával moju situáciu. Zarazila som sa.

„Ja nechcem! Ocko to mi nemôžeš spraviť!“ zvriskla som.

„Princezná, tvoja mama to tak chce a musím ju rešpektovať. A asi sa sem už asi nevrátiš. Povedala mi, že sa neviem o teba postarať,“ vyhrkol.

„Ja sa s ňou porozprávam,“ už trošku kludnejšie som povedala.

Ocko sa len mňa vd'ačne usmial a chytil ma za ruku. Potom prišiel do izby môj ošetrujúci lekár a skonštatoval, že som v poriadku, ale ak by som zacítila ešte bolesti mám prísť. Ja som sa len mlčky balila a ocko s Emmou preberali s lekárom môj stav.

Adam mi vzal tašku a vyšli sme pred nemocnicu. Mala som pocit, ako keby sa mi to všetko len snívало. Potom sme nasadli do ockovho peugeota a zamierili sme domov. Keď som prišla do mojej izby, ľahla som si na posteľ a pozerala som do ružového stropu. Chytila som do ruky mobil a snažila som sa zavolať Sophie, ale nedvihla to. Potom som vytočila Louisove číslo, ale to bolo nedostupné.

Hodila som mobil do tašky a tašku som šmarila do skrine. Vybrala som sa do kúpeľne, a napustila som si vaňu. Ponorila som sa do vody a relaxovala som. Cítila som sa ako zbitý pes. Skúšala som sa ponoriť pod vodu a ostať tam, ale moje telo ma prinútilo dostať sa nad vodu. Prestaň Nina, šibe ti? Vždy si milovala život, tak sa hádam nenecháš zlomiť pár zlými udalosťami. Hovoril mi akýsi hlas v mojej hlave. Keď voda vychladla a všetky bublinky z jahodovej peny sa vytratili vyliezla som z vane. Hodila som na seba župan a išla som do izby. Otvorila som dvere a tam...

Prekvapenie

Stál tam on. Ten človek, ktorého som nevedela dostať z hlavy. Mlčky na mňa pozeral a jeho kakaové oči ma prebodávali vyčítavým pohľadom. Nevedela som čo povedať, stratila som slová.

„Čo... Čo tu robíš?“ potichu som vykoktala.

„Prečo si mi to spravila?“ bolestivo sa spýtal .

„Nestačil som ti snád? Nedával som ti dostatok lásky, že si hľadala iných? Vieš ako ma zlomila tá nehoda? A keď prídem za tebou, ty si tam s iným!“ vyčítavo na mňa hľadel, ale ani sa nepohol.

Ja som už vtedy mala slzy v očiach.

„Ja som nechcela, to on ma pobožkal,“ vykrikla som na neho s hlúpym argumentom. „Myslel som si, že ti môžem veriť,“ znechutene sa na mňa pozrel a odišiel.

Ako sa zabuchli dvere, hodila som sa na posteľ a plakala som. Keď som sa spamätala, obliekla som si mikinu a legíny a zišla som dolu do kuchyne. Nikto nebol v dome, pretože ocko s Emmou odišli naspäť do práce a Adam sa asi niekde flákal. Všetkým by si spomenul na Ninu, ktorú včera skoro zrazilo auto, ktorú opustila láska a priatelia. Depresia sa ma pevne chytila a tlačila ma na dno. Sadla som si za kuchynský stôl a vybrala si z Adamovej krabičky, v ktorej nechal jednu cigaretu. Zapálila som si dlhú L&M-ku a pomaličky vydýchla dym. Z očí sa mi spustili obrovské slzy ale z úst mi nevyšiel ani hlas. Sledovala som prázdnu kuchyňu okolo seba a hľadala som vo svojej pamäti nejakú peknú spomienku. Dofajčila som a obliekla som sa s odhodlaním ospravedlniť sa Louisovi. Vonku bolo ešte teplo, keďže bol stred júla a slnko bolo akurát na západe. Odhodlane som vykročila k jeho domu. Ruky sa mi triasli a v bruchu som mala nepríjemné kŕče. Zastala som pred jeho domom. Bojzhlivo som stlačila pozlátenu kľučku na čiernej vysokej bráne. Kráčala som po štrkovej cestičke a potichu som škripala zubami, pretože mi na tele nabehli zimomriavky. Zaklopala som na biele dvere s modrým rámom a do brucha mi vrazil ďalší nepríjemný kŕč.

Dvere sa pomaly otvorili a tam stála nádherná žena z dlhými hnedými vlasmi, kakaovými očami a hanblivým výrazom v tvári. Toto musela byť Louisova mama.

Tie oči, sú presne ako Louisove. Po chvíli sa usmiala a pri očiach sa jej urobili jemné vrásky.

„Dobrý deň,“ vykoktala som zo seba.

„Ahoj, môžem ti nejako pomôcť?“ spýtala sa ma nežným hlasom.

„Ja... Hľadám Louisa. Je doma?“ bojzhlivo som na ňu hľadela.

Usmiala sa.

„Hneď ho zavolám,“ prikývla mi.

„Louis máš tu návštevu!“ znel jej hlas za privretými dverami.

Počula som vŕzganie schodov a kroky, ktoré pomaly viedli ku mne. Opäť mi stiahlo žalúdok tak som privrela oči. Vtom sa otvorili dvere a jeho oči sa zabodli do mňa ako milión ostrých nožov. V očiach som mu videla smútok, nedávne slzy a hlavne prekvapenie.

„Čo tu chceš?“ chladne sa ma spýtal.

„Chcela by som sa s tebou porozprávať,“ neisto som mu odpovedala.

„A o čom? Nina, myslím, že my už nemáme o čom! Pochop to, podrazila si ma vtedy, keď som ťa najviac potreboval. Myslíš si, že keď sem prídeš tak ti len tak odpustím?“ vyhrkol na mňa a mne sa oči naplnili bezvýznamnými slzami.

Potom však do mňa vošla hrdosť a slzy som zahнала do očných jamiek.

„Ja som sa ti chcela ospravedlniť, ale vidím, že zrovna nemáš náladu. Prepáč, že som obťažovala,“ šplechla som mu do tváre tentoraz ja a už som sa otáčala smerom k bráne. Vtom ma pevne chytil za ruku a silno si ma pritiahol k sebe.

„Si myslíš, že teraz len tak odídeš?“ chladne sa mi pozrel do očí.

Jeho ruka ma pevne držal za rameno a ja som pociťovala jemnú bolesť.

„A čo mám robiť?! Pusti ma!“ vykrikla som s priškrteným hlasom a slzám v očiach som sa neodkázala ubrániť. Pritisol si ma k sebe a vlepil mi barbarický hrubý bozk bez štipku lásky. Ale napodiv mi to nevadilo. Keď sme sa od seba odtrhli, mlčky ma vzal za ruku a vtiahol dnu. Z nechápavým výrazom som ho nasledovala do ich nádhernej predsiene. „Mami, chcem ti niekoho predstaviť,“ zakričal Louis smerom do kuchyne, ale ani sa na mňa nepozrel.

Rýchlo som si chrbtom ruky utierala slzy a snažila som sa nahodiť milý úsmev.

„Už som si myslela, že som ťa nenaučila dobrým spôsobom,“ povedala a usmievala sa, keď kráčala ku mne.

„Mami, toto je to dievča, o ktorom som ti vravel. Nina zo Slovenska,“ usmial sa na mamu, ale mne nevenoval ani pohľad.

Podala som si ruku s pani Delambre. Po pár otázkach na ktoré som musela odpovedať, ma Louis ťahal do svojej izby. Nechápavo som hľadela na jeho chrbát, ale mlčky som sa nechala viesť. Otvoril dvere a nechal na vstúpiť prvú. Neisto som vkročila obzerala som sa okolo seba. Vošiel aj on, zavrel dvere a postavil sa pred mňa.

Upriamene sa mi pozeral do očí až som sa ho začínala báť. Vtom sa na mňa vrhol a silno ma oprel o dvere. Oddávala som sa jeho bozkom a na chrbte som zacítila jemnú bolesť. „Chcem Ťa,“ zašepkal mi do uška medzitým ako ma bozkával na krku.

Vtedy to na mňa doľahlo. Túžba po ňom, túžba po jeho bozkoch a dotykoch.

Cítila som ho všade. Cítila som jeho telo na mojom. Začal to neskutočnou predohrou, venoval sa môjmu lonu ako tomu najcennejšiemu pokladu. Potom sa to stalo. Nevnímala som svet okolo seba, vnímala som len jeho dotyky a jeho nežné telo na mojom. Keď sme obaja dosiahli vrchol, ľahli sme si vedľa seba a zrýchlene sme dýchali. Pritúlila som sa k nemu a škrabkala som ho po jeho odhalenej hrudi. Vlepil mi pusku na vlasy a pritisol si ma bližšie k sebe. Vdychovala som vôňu jeho tela a hladkala ho po vyrysovanom brušku. Vtom niekto zaklopal a mne sa v hlave prerušili moje myšlienkové pochody.

Louis na seba rýchlo navliekal nohavice a ja som obliekala mikinu a legíny.

Sadli sme si na posteľ akoby sa nič nestalo a usmievali sme sa.

Vtom otvorila Louisova mama a my sme len tak tak udržali v sebe smiech.

„Ja... Len som Vám prišla oznámiť, aby ste prišli na večeru,“ zahanbene povedala a celá červená zavrela dvere.

Vtom sme obaja vybuchli do neskutočného smiechu. Vtom sme začali vankúšovú bitku a smiali sme sa ako dvaja utečenci z blázince. Potom, keď sme sa trochu ukludnili, vybrali sme sa do kuchyne. Tam to už krásne rozvoniavalo niečím veľmi chutným. Louisova mama stála pri sporáku a mala na sebe zásteru s kvetinovým vzorom. Sadli sme si za stôl a obaja sme na seba hľadeli, ešte stále červení v tvári od toľkého smiechu. Pani Delambre pred nás položila tanieru s dobre vyzerajúcim králikom na rozmaríne. „Bon appétit!“ zašvitorila a usmievala sa na nás. Úsmev som jej opätovala vymenila som si z Louisom pár pohľadov. Mlčky sme sa pustili do králika a prisahám bol úžasný. Keď sme dojedli, chystala som sa na odchod.

„Pani Delambre, ste skvelá kuchárka. Bolo to vynikajúce,“ pravdivo som jej zalichotila. „Ďakujem, moja zlatá. Hocikedy môžeš ešte prísť, spravím Bretónsky koláč, ten mi vždy vyjde perfektne,“ s úsmevom dodala a pohladila ma po ramene.

Vyšla som do predsiene a začala som si obúvať svoje nike tenisky, keď som videla ako sa obúva aj Louis.

„Kam ideš?“ spýtala som sa ho s hlúpym výrazom v tvári.

„Za mojou milovanou,“ uškrnul sa.

„Tak ju pozdrav,“ podpichla som ho.

„Nieкто ťa pozdravuje,“ zaškeril sa vlepil mi jemný bozk na pery.

Keď som odchádzala, ešte som vlepila pusku na líčko Louisovej mamy a ešte raz jej poďakovala za skvelú večeru. Louis ma chytil za ruku a pomaly sme vykročili na tmavú ulicu, ktorú osvetľoval len mesiac, ktorý bol práve v splne.

„Nejdeme sa prejsť?“ spýtal sa ma po dlhom tichu. Súhlasne som zahmkala a nechala som sa viesť. Prišli sme až na pornichetský prístav a prechádzali sme sa pomedzi lode. Vtom som zazrela jednu úžasnú malú jachtu, z ktorej som nevedela spustiť oči.

„Páči sa ti?“ opýtal sa ma nečakane Louis, keď videl moje hviezdičky v očiach.

Vytiahol kľúčik a ukázal mi aby som nasadla.

„Robíš si srandu?“ prekvapene som sa spýtala hľadela som na jeho ruku v ktorej naozaj držal kľúč od tej jachty, ktorá sa mi tak páčila.

„Nerobím. Táto patrila môjmu starému otcovi, ktorý zomrel pred 3 rokmi. Zdedil som ju po ňom,“ povedal a pozrel sa do neba.

Nenachádzala som slová, tak som sa mu len hodila do náruče a silno ho objímala. Nakoniec sme

nasadli a Louis naštartoval. Pomaly sme sa rozbehli a kĺzali sme po skoro nehybnej hladine mora. Pozrela som sa hore na hviezdy a na mesiac.

Bolo to ako z rozprávky. Objala som Louisa zozadu a dala som mu božtek na líčko. „Prestaň, budem sa červenat’“, zavtipkoval.

Ja som sa usmievala a neverila som, že sa toto vážne deje. Keď sme boli ďalej od prístavu, Louis vypol motor a sadli sme si vedľa seba. Preplietli sme si prsty a sledovali vysvietené mestečko a temnotu mora, ktoré osvetľoval jasný mesiac a milióny hviezd. Louis sa mi pozrel do očí a pomaly sa približoval k mojim perám.

Pobožkali sme sa a potom sme sa usmievali na seba.

„Ostaň so mnou navždy, prosím,“ zašepkala som mu do uška a stisla som jeho ruku. „Neboj sa,“ zašepkal mi naspäť a mne sa na tvári opäť objavil jasný úsmev.

Oprela som sa o neho a mlčky som sledovala nočnú oblohu.

Vtom mi vo vrecku zazvonil telefón. Neznáme číslo. Zadávala som sa na obrazovku a Louis sa nespokojne zamrivil.

„Prosím?“

„Nina, kde si? Hľadal som ťa doma, ale nikto tam nie je. Si v poriadku?“

„Kto si?“

„Lukáš,“

Odtrhla som si telefón od ucha a nemo som pozerala na displej.

Stlačila som červené tlačítko na ukončenie hovoru a vypla som si mobil.

„Aká si zlatá, keď si v rozpakoch. Kto ťa do nich dostal?“ s úsmevom na perách sa ma spýtal Louis.

„Nikto,“ smutne som mu povedala.

Louis si vzdychol a pritisol si ma k sebe a ja som vdychovala jeho vôňu. Asi po hodine naštartoval a vyrazili sme smerom k prístavu. Keď sa jachta zastavila, Louis ma nečakane vzal na ruky ako nevestu a vyložil ma na mólo. Smiala som sa, až kým nestál oproti mne a nehľadel na mňa.

„Ty moja princezná, ľúbim ťa,“ povedal mi a ja som bola celá bez seba.

Potom sme mlčky kráčali po pornichetskej prázdnej pláži a po nočných uličkách osvetlených len slabými svetlami pouličnej lampy. Po chvíli som si všimla kráčajúcu osobu oproti nám. Louisovi som pevnejšie stisla ruku a zadávala som sa na chlapca pred nami. Vtom mnou prebehlo tisíc voltov. Bol to on.

„Nina!“ skríkol a začal ma objímať.

Odstrčila som ho od seba a hľadela som do Lukášových vyčítavých očí.

„Daj si pohov,“ podráždene povedal Louis.

Lukáš ho však nevnímal, on totiž francúzštine nerozumel.

„Myslel som si, že sa ti niečo stalo!“ kričal po mne Lukáš a vôbec nevnímal Louisove nahnevane pohľady.

„Nechaj ma Lukáš,“ pozerajúc do zeme som mu chladne odpovedala.

„Nerob mi toto, prosím. Vieš ako ťa ľúbim a ty sa tu zahadzuješ s týmto špinavým Francúzom,“ syčal a pozeral sa raz na mňa a potom na Louisa.

Aj keď nerozumel slovenskému jazyku, vedel, že určite nehovorí o motýlikoch na rozkvitnutej lúke. Vtom do neho niečo vošlo a strčil silno do Lukáša, ktorý sa zapotácal na kamennom chodníku.

Lukáš sa nemohol len tak nečinne prizerať a Louisovu ranu vrátil dvojnásobne a to zovretou päťou, ktorá sa stretla rovno s jeho nosom. Louis padol na zem a pridržiaval si tvár.

„Lukáš! Čo si to spravil?“ po dlhých sekundách som na neho skríkla.

Jeho tvár sa leskla od potu a v očiach mal pocit hrdosti. Rýchlo som pribehla smerom k ležiacemu Louisovi a hladkala som ho po ramene.

„Si v poriadku?“ bojzhlivo som sa ho spýtala, keďže nevydával žiadne zvuky.

Po chvíli si odkryl ruky z tváre a hľadela som na jeho ubolenú tvár a na pramienok krvi, ktorý mu pomaly tiekol od nosa až k perám. Hrabala som sa v kabelke, či nenájdem vreckovky a zaregistrovala som, že pri mne ešte stále stojí Lukáš.

Postavila som sa a nahnevane som sa na neho pozrela.

„Tebe ešte nestačilo? Čakáš, že sa ti hodím okolo krku, alebo čo?!“ zvrískla som po ňom a tentoraz som do neho sotila ja.

„Prepáč, ale ja sa o teba nechcem deliť. Ty si iba moja,“ smutne povedal, ale mňa týmto neskutočne napálil.

„Ja už dávno nie som tvoja Lukáško! Stratil si ma keď si sa zahadzoval s bratislavskými kravami a mňa si potom odkopol ako handru! Nehovor mi, že to tak nebolo!“ hlas mi preskakoval, ale ja som aj naďalej po ňom kričala a nechala som svoj hlas ozývať sa pornichetskými uličkami.

„A teraz si len tak prídeš sem a snažíš sa mi pokaziť šťastie, čo som získala?! Vypadni z môjho života! Si obyčajný chudák!“ tentoraz som už mala slzy v očiach.

„Ale...“ habkal a približoval sa ku mne.

„Nechcem ťa už nikdy vidieť!“ strčila som do neho a keď som sa obrátila Louis už stál na rovných nohách. Chcel sa za ním rozbehnúť, ale ja som ho zadržala a nechala som Lukáša aby si išiel svojou cestou. Potom som sa Louisovi prichýlila do náruče a spoločne sme kráčali prázdny uličkami smerom k nám domov.

Zastali sme pred naším domom a Louis sa mi pozrel do očí.

„Miluješ ma ešte?“ nečakane sa spýtal.

Ja som sa usmiala a ako odpoveď som ho pobožkala na pery. On mal svoje ruky ovinuté okolo môjho

pásu a jemne ma hladkal po chrbte. Nabehli mi na ruke jemné zimomriavky, ale na mojom tele som cítila teplo.

Jeho pery sa dotýkali tých mojich a mne v bruchu lietali motýliky. Je šialené povedať, že on je ten pravý, keď ho poznám tak krátko, ale je to pravda. Pozrela som sa mu do tých jeho krásnych kakaových očí a venovala som mu úsmev.

„Ďakujem,“ žmurkla som a zmizla som v našej záhrade. Vošla som do domu, kde už všetci spali. Pomaly som našľapovala po schodoch, keď v tom som stúpila na niekoho nohu. Chystala som sa zvriesknúť, ale niekto mi ústa zakryl rukou. Podľa pachu cigariet som zistila, že je to Adam.

„Ty hlupák!“ šepkala som a popritom som ho udierala do ramena.

On dostal záchvat smiechu a musel si sadnúť na schody, lebo od smiechu a pobavenia nevedel stáť ani na nohách.

„Mal si sa vidieť, ako si vyzerala,“ povedal, keď sa konečne nadýchol.

Len som nad ním mávla rukou a vybehla som po schodoch do mojej izby. Vyzliekla som zo seba všetko oblečenie a ľahla som si spať.

Posledné dni

Posledné dni som trávila s Louisom, Sophie a s ostatnými. Chodili sme sa čípať do mora, alebo sme sa len tak túlili po mestečku. Lukáš sa mi už od tej noci neozýval. Na jednej strane som bola rada, ale na druhej som mala chuť mu napísať alebo zavolať. Minulú sobotu sme s ockom, Emmou a Adamom vybehli do Paríža. Je to úplne úžasné mesto, ale hlavne sa môžem v Bratislave chváliť kamarátkam svetovou fotkou z Paríža. Spoločne s Emmou som si kúpila nové šaty. Mali lem tesne pod kolenami a mali nebičkovu modrú farbu. Tieto skvelé dni ubiehali až príliš rýchlo.

Ráno som si pretrela oči a zasnene som hľadela na tapetu môjho mobilu, kde svietil Louisov úsmev. Vtom som sa pozrela na dátum a usmiala som sa. Úplne som zabudla, však dnes oslavujem svoje 17. narodeniny.

„Happy Birthday to you! Happy Birthday to you!“ zadunelo mi v ušiach.

Vzápätí som sa otočila a tam stál ocko, Emma a Adam. Rozčapili dvere a vtrhli mi do izby s veľkou ružovou tortou. Zacítila som pocit šťastia a usmievala som sa na rozžiarené tváre mojej „rodinky“. Všetci mi pogratalovali a potom sme sa presunuli do kuchyne a zamierili sme ku stolu so zámerom rozkrojiť tortu. Zaborila som nožom do sladkej plnky a veľmi som sa sústredila, aby som každému odkrojila rovnaký kúsok.

Po pár minútach sme sa presunuli na gauč a vychutnávali sme si spolu tortu, ktorú upiekla Emma.

„Ďakujem Vám,“ prerušila som mlčanie so zvukom štrngajúcich lyžičiek o tanieriky. Ostatní sa len letmo usmiali. Vtom som počula ako niekto klope na dvere.

Išla som otvoriť a tam ma čakalo prekvapenie. Stál tam Louis s úsmevom na perách a kyticou ruží v rukách. Rukami som si zakryla ústa a do očí sa mi nahrnuli slzy šťastia. Okamžite som sa k nemu rozbehla a silno ho objala. Potom sa nám spojili pery a mne telom prebehol blažený pocit.

„Všetko najlepšie láska,“ zašepkal mi do uška a vsunul mi do rúk kyticu červených ruží. „To si nemusel, ty trdlo,“ zažmurkala som na neho.

„Ale áno, musel, lebo ťa zbožňujem,“ opätoval mi žmurknutie.

„Večer prídeš na moju oslavu?“ spýtala som sa ho. Prikývol a ešte mi vlepil bozk na čelo. S nehraným úsmevom som vošla dnu a ihneď som išla hľadať kyticu.

„To sú krásne ruže. Doniesol ti ich ten tvoj kamarát Louis?“ nečakane sa ma spýtala Emma. Prikývla som zatiaľ čo som napúšťala vázu vodou. Ponorila som konce ruží do vody a ešte chvíľu som sa kochala ich krásou.

„Ale ale náš Louis bol pozrieť moju sestričku?“ spýtal sa Adam, keď vošiel do kuchyne a štuchol ma do rebier. Len som sa neho žmurkla a štuchnutie som mu vrátila aj s úrokmi. Dokonca až tak, že sa musel pridržovať na mieste pri rebrách. Zasmiala som sa na ňom a vyšla som hore na poschodie. Zapla som si notebook a odpisovala som všetkým ľuďom, ktorí mi na facebooku popriali k narodeninám. Medzi nimi bolo plno mojich kamarátok, ale keď som uvidela meno Lukáš a jeho pranie na mojej časovej osi moje srdce spravilo pár kotúľov vzad.

„Ninka, prajem ti len to najlepšie k tvojim 17. Narodeninám, aby si bola zdravá, šťastná a stále vysmiata. Stále ťa mám rád aj po tom všetkom.“

Musí byť taký milý, dokelu?! Zašepkala som si pre seba a zapla som Skype. Hneď ako som sa prihlásila mi zablikala ikonka prichádzajúceho volania od maminy. Pogratalovala mi k narodeninám a povedala mi, že si moje narodeniny patrične oslávime, keď prídem. Rozprávali sme sa spolu skoro 4 hodiny. Potom som si uvedomila, že musím ísť chystať oslavu tak som jej cez webcameru poslala vzdušný bozk a zaklapla som notebook. Obliekla som si čierne legíny a ľanovú bielu košieľku a zbehla som dolu schodmi. Emma s ockom išli do práce a potom ostanú spať v moteli, v meste La Baule-Escoublac.

Takže máme voľný dom na moju oslavu.

„Adam, ideš so mnou nakúpiť?“ spýtala som sa brata, ktorý sa vyvaľoval na koženom gauči. Súhlasne zahmkal a o chvíľu sme už frčali na ockovom aute do supermarketu. Motali sme sa po obchode asi hodinu a nahádzali sme do košíka všetky blbosti, ktoré sme našli.

„To bude účet,“ zasmiala som sa pri pohľade na kopy tovaru, ktoré sme ukladali na pokladničný pás. Zaplatili sme sa a uháňali sme domov pripraviť všetko na oslavu. Z našej malej záhrady sme raz dva spravili miesto na poriadnu párty. Doniesli sme von stoly a ja som tam poukladala slané čipsy, fľaše malinoviek, poháre a tanieriky. Adam vytiahol z garáže ockov gril a začal piecť mäso, zatiaľ kým som zapájala repráky, a skúšala hudbu. Keď sa začalo stmievať pomaly začali prichádzať ľudia. Sophie s Davidom prišli ako prví a zagratalovali mi. Hneď po nich prišiel Christian s Victorom s dvomi neznámymi chlapcami. Potom dorazila Vivien a Mishell s ďalšími tromi kamarátkami. Pustili sme hudbu a začali sme sa zabávať. Po polhodine prišli Adamovi kamaráti, niektorí s frajerkami niektorí bez. Hudba sa ozývala po celej ulici a ja som tancovala so Sophie a s ďalšími dievčatami. Potom nám Adam pustil sladák, tak sme sa všetci popárikovali a vlnili sme sa do jemnej melódie. Po pár minútach sme sa všetci povymieňali a ja som sa ocitla v náruči nejakého neznámeho chlapca s ružovým tričkom, čiernymi džínami a prenikavými zelenými očami. Keď pesnička skončila Adam zas pustil rad tanečných piesní. Ja som si išla sadnúť ku stolu, kde sa zabávali Christian, Victor a ďalší chalani.

„Čo piješ, kráska?“ dotieravo sa ma spýta jeden z nich.

„Povedz ty,“ žmurkla som na neho a on mi naliel vodku do štamperlíka a k tomu položil pohár s colou. Vypila som to na ex, a až ma striaslo. Chalani sa začali pochechtávať a ja som sa len pousmiala a išla som hľadať Louisa. Nikde som ho nevidela a zmocnil sa ma pocit neistoty. Cestou do domu som videla Adama ako sa bozkáva s nejakým dievčaťom, ktoré malo červené vlasy a tetovania na chrbte. Nezaoberala som sa tým a vošla som do domu. V kuchyni som našla stáť Louisa s nejakým dievčaťom. Moja nálada prudko klesla. „Ech... Nina, toto je moja kamarátka Adrianna,“ zazmätkoval Louis, keď ma zbadal. Zažmurkala som do šera a videla som tam stáť blondínu vo vyzývavých šatách a s falošným úsmevom na tvári. Neisto som prikročila k nej a podala som jej ruku.

„Tak ty si tá Slovenka, s ktorou randí môj úžasný kamarát?“ s ironickým smiechom v hlase sa spýtala. Vtedy do mňa vošlo 10 000 voltov, ale nedala som to najavo. Mlčky som sa obrátila a vyšla som opäť na záhradu, nevšímajúc si Louisove smutné pohľady. Predrala som sa medzi tancujúcu hŕbu ľudí

a sadla som si k partii Christiana a Victora. „Ale, ktože si k nám prisadol?“ s úsmevom na tvári sa opýtal ten neznámy chlapec, ktorý mi predtým nalial.

„Ja som Nina, ale tvoje meno si mi stále nepovedal,“ žmurkla som a zadívala som sa mu hlboko do očí. Až teraz som si uvedomila, akú má peknú tvár. Mal hlboké oči a krásne jamky, keď sa usmial.

„Ja som Denis, lámač ženských srdc,“ s okúzľujúcim úsmevom mi povedal. Začala som sa smiať spoločne s ostatnými, ktorí sedeli pri stole. V tom hluku som započula, ako začala hrať pesnička Hero od speváka Enrique Iglesias. Denis sa chytil rukou za srdce zahľadel sa mi do očí a začal spievať lámavou angličtinou prvé slová z pesničky. „Would you dance, if I asked you to dance? /Tancovala by si, keby som ťa o to požiadal?“ Ja som sa začala smiať, ale prikývla som. On sa postavil zo stoličky a vybrali sme sa na parket. Poobzerala som sa po dvore ale Louisa som stále nevidela.

Vtom ma Denis chytil okolo pása a začali sme sa jemne pohupovať. Keď som sa mu zahľadela do očí, tak som zabudla na celý svet. Viem, že Louisa ľúbim, ale on je teraz s tou jeho úžasnou kamarátkou niekde, tak som na to prestala myslieť a položila som si svoju hlavu na Denisove rameno a on mi jemne bozkával šiju. Jeho ruky išli od chrbta až nakoniec skončili na mojom zadku a tam aj ostali. Keď skončil tanec, odlepili sme sa od seba a trošku zmätene sme na seba pozreli.

„A pusu nedostanem?“ odvážne sa spýtal a pritiahol si ma k sebe.

Blížil sa k mojim perám, ale ja som mu len vlepila bozk na líce a utekala preč.

Vtom som narazila do Louisa.

„Dobre sa ti s ním tancovalo?!“ nahnevane sa ma spýtal a rozhodil rukami.

„Predstav si, že dobre! Prečo ty netancuješ s tou tvojou úžasnou kamarátkou?!“ vykrikla som na neho a utekala som preč.

„Nina, počkaj!“ zakričal za mnou, no ja som už utekala preč.

„Daj mi pokoj!“ skríkla som a ani som sa za ním neobzrela. Išla som za ockov dom, aby ma nikto nevidel a sadla som si na kamenný múrik a po mojom líci sa mi skotúlala horúca slza. Vtom som počula za sebou kroky.

„Vravela som ti, aby si mi dal pokoj!“ vykrikla som a rýchlo som si chrbtom ruky utrela slzu.

„Nemala by si byť na oslave, zlatíčko?“ zrazu som započula slovenčinu. Otočila som sa a stál tam ten, ktorého som najmenej čakala.

„Lukáš... Čo... Čo tu robíš?!“ nechápavo som sa ho spýtala.

„Prišiel som ti zagratulovať k narodeninám, no na párty som ťa nenašiel. Tak som ťa išiel hľadať,“ hľadiac do zeme vysvetľoval.

Mlčky som pristúpila k nemu a objala som ho. Tváril sa trochu prekvapene, no potom aj on ovinul svoje ruky okolo mňa a ja som sa mu rozplakala v náručí.

„Neplač prosím,“ zakvílil mi do ucha. Po chvíli som sa od neho odtiahla a pozrela som sa mu do jeho tak krásnej tváre.

„Prepáč,“ zašepkala som.

On ma pohladil po líci a jedným prstom mi utrel zatúlanú slzu na mojej mokrej tvári. Potom sa priblížil ku mne a hľadel mi do očí a potom zabľúdil k mojim perám. Jemne som privrela oči a potom som cítila ako sa jeho sladké pery dotýkajú tých mojich. Bolo to až príliš pekné. Potom ma chytil za ruku a viedol ma naspäť na párty. Ostatní sa zabávali, tancovali do rytmu hudby no ja som mala chuť utiecť spoločne s Lukášom preč do rodnej zeme a nikdy sa sem nevrátiť. Vtom som zahliadla ako všetci nadšene stáli v kruhu a tleskali. Naznačila som Lukášovi stisnutím ruky nech zastane. Podišla som bližšie a videla som nejakú blondínu tancovať spolu s Louisom. Vtom mi zaplo a spomenula som si na tú jeho kamarátku, ktorá s ním stála v kuchyni. Točila sa okolo neho, dotýkala sa ho a on sa usmieval. Potom sa pred ním zohla a zavrtela zadkom. Vtedy som mala dosť a utekala som preč zo záhrady na ulicu.

Keď si to Lukáš všimol, utekal za mnou.

„Ninka neboj sa bude dobre. On si ťa nezaslúži,“ snažil sa ma upokojiť.

Ja som len zrýchlene dýchala a pozerala som pred seba ako zhypnotizovaná.

Vzala som Lukáša za ruku a zamierila som preč od nášho domu. Mlčky sme kráčali po nočnej ulici, kde nebolo počuť nič len tiché dunenie hudby z našej záhrady.

„Už ho nikdy nechcem vidieť. Zajtra idem späť na Slovensko a chcem čo najrýchlejšie zabudnúť čo sa medzi nami stalo,“ monotónne som povedala a Lukáš mlčal.

Len mi silnejšie stisol ruku a periférnym videním som zachytila jeho poloúsmev.

Prešli sme skoro celý Pornichet a začali sme sa rozprávať o Slovensku, o našich zážitkoch, o škole, o budúcnosti. A bolo mi s ním dobre.

Smiali sme sa spolu ako za starých čias. Pretože iba on mi rozumel v toľkých veciach. On ma pochopil. On ma podržal ma v ťažkých chvíľach. Po asi 2 hodinách prechádzania sme sa vrátili nazad k nášmu domu. Hudba už utíchla a na dvore som zbadala už len Adama s nejakým dievčaťom.

„A ty si kde bola?“ skríkol na mňa, hneď ako ma uvidel.

„Teba do toho nič, braček,“ ironicky som na neho žmurkla a objatím som sa rozlúčila s Lukášom.

„Ďakujem,“ zašepkala som a usmiala som sa.

„Nebud' drzá maličká. Inak hľadal ťa ten tvoj nabíjač,“ zamrmlal a išiel odprevadiť tú červenovlásku s tetovaniami. Len som mykla plec om a išla som upratovať neporiadok, ktorý tam nechali hostia. Keď som to dokončila, tak už začalo svitať. Unavená som vošla do izby a hodila som sa do postele. Ako som položila hlavu na vankúš, v tom momente som zaspala.

Návrat domov

So zrýchleným dýchaním som sa prebudila na vyzváňanie telefónu. Mala som nádherný sen. Bol tam Lukáš, bol tam Louis a všetko bolo tak krásne. Ty si ale hlúpa Nina! Zahrešila som v mojej mysli a konečne som sa pozrela na predmet, ktorý ma vytrhol so spánku. Stiahlo mi žalúdok. Na displeji blikalo meno Louis. Rozhodla som sa, že to nezdvihnem. Nezaslúži si moju pozornosť, hlupák jeden. Hrdo som vstala z postele a zamierila som do kúpeľne. Dala som si rannú sprchu a potom som si vyčistila zuby. Po svojom tele som rozotrela vanilkové telové mlieko. Cítila som sa sviežo. Zamierila som do izby a vzala som si na seba rifľové šortky a červenú košeľu, ktorú mi kúpila Emma. Vlasy som si dala do konského chvosta a bola som pripravená pobaliť si všetky moje veci. Vytiahla som kufor, ktorý ležal pod posteľou a ležérne som hádzala doňho všetky moje veci.

„Dobré ráno, zlatko,“ započula som za sebou ockov milý hlas.

„Ahoj oci,“ vyskočila som z koberca na ktorom som sedela a venovala som mu bozk na líce.

„Bude mi za tebou smutno,“ nešťastne vzdychol.

„Viem, že som sa ti veľmi nevenoval, kvôli práci, ale dúfam , že sa ti tu aspoň trochu páčilo,“ dodal.

Usmiala som sa.

„Ale oci netráp sa, proste máš takú prácu, ty za to nemôžeš. Ale ja sa nest'ážujem, bolo tu skvele,“ žmurkla som sa vybrala som sa znovu baliť.

Ocko sa usmial a odišiel z izby.

„Na stole sú raňajky, ak budeš hladná,“ zakričal mi ešte zo schodov.

Po polhodine trápenia z balením a zavretím kufru, keďže bol taký napráskaný, som sa vybrala do kuchyne. Sedela tam Emma a čítala si nejaký módny časopis. Pramienok vlasov jej padal do tváre a jej oči žiarili. Bola veľmi milý človek. Zozačiatku som ju veľmi nemala rada, ale postupom času ako som vyrástla som pochopila, že nie je zlý človek. „Ahoj Emma,“ pozdravila som ju a išla som si urobiť kávu.

„Spravím aj tebe?,“ spýtala som sa, kým som naberala vodu do kanvice. „

Poprosím jedno presso, bez cukru,“ žmurkla na mňa a ďalej sa venovala čítaniu toho módného časopisu. Podala som jej kávu a vyšla som na dvor na verandu.

Sadla som si na lavičku a pochlipkávala som z kávy. Bol to krásny mesiac.

Zamyslela som sa. Zažila som lásku, sklamanie, spoznala som nových ľudí, mám plno zážitkov. Ale neviem čo bude z Louisom. Lúbim ho veľmi. Ale niečo cítim ešte k Lukášovi. Tieto pubertálne problémy by som najradšej nemala. Vrátila by som sa do čias malého dievčatka, kedy ma nezaujímali chlapci, ale iba to, že akej farby cukrík si dnes dám. Pousmiala som sa. Z mojich myšlienkových pochodov ma vytrhol rozospatý Adam, ktorý sa pomaličky teperil ku mne so šálkou kávy v ruke. Bez slov si prisadol a zapálil si cigaretu.

„Môžem aj ja?“ spýtala som sa. Zobral balík do ruky a natočil ho ku mne.

„Zase máš depku, sestrička?“ spýtal sa, ale nehľad mi do očí.

„Trochu,“ povedala som a vyfúkla som dym.

„Na ktorého mám zobrať vzduchovku? Ten z Blavy či ten odtiaľto?“ nečakane sa spýtal. Ja som sa len usmiala a venovala som mu jeden štuhanec do rebier.

„Tentoraz v tom nie je žiadny chlapec,“ zažmurkala som a potiahla som si.

Zvraštil obočie.

„Bude mi to tu chýbať trochu, predsa len mala som tu pekné zážitky,“ vysvetlila som.

On len jemne prikývol.

„Mne tu nebude chýbať nič. Ja som si tu užil letné romániky a to mi stačí,“ potmehúdsky sa zasmial. Ja som len zavrtila hlavou a mlčky som sledovala sivé obláčiky dymu, ktoré unikali do neznáma, no však po chvíli splynuli s okolitým vzduchom.

„Nina!“ začula som výkrik, keď som sa práve chystala dnu. Zaostrila som na bránu a videla som tam stáť Sophie, Davida, Christiana a Victora.

Usmiala som sa a rozbehla som sa k bráne.

„A čo vy tu?“ prekvapene som sa ich spýtala.

„Prišli sme sa rozlúčiť,“ zachrípnuto povedal Christian.

„Pod' s nami do reštaurácie,“ žmurkla Sophie a odhalila rad svojich bielych zubov.

Kývla som im nech ma počkajú, zatiaľ čo som utekala späť do domu. Obula som si moje hnedé sandálíky a zhrabla som kabelku.

„Idem sa rozlúčiť s kamarátmi,“ zakričala som ockovi a Emme do kuchyne a už som upaľovala von. Všetkých som privítala objatím a vykročili sme spoločne smerom k našej obľúbenej reštaurácie Les Voiles Rouges. Rozprávali sme sa, smiali sa ako pred mesiacom, keď sme sa prvý krát zoznámili.

„A kde máš Louisa?“ spýtal sa David po pri tom ako ho Sophie jemne bozkávala na líce. Lahostajne som mykla plecami a radšej som kývla na unudenú čašníčku, nech sem príde. Objednali sme si studené drinky a zase sme sa smiali a plánovali už čo budeme robiť budúce leto, keď zas prídem.

„Inak Nina, máme pre teba niečo,“ nahlas vykrikoval Christian.

Ja som spozornela na Sophie, ktorá vyberala zo svojej kabelky malú taštičku.

„Nech sa páči,“ podala mi ju a ja som prekvapene otvárala taštičku.

Keď som uvidela čo v nej je, na tvári sa mi pohrával široký úsmev. Bol to malý červeno-hnedý rámik s našou spoločnou fotkou so stanovačky.

„To ste nemuseli,“ začervenala som sa a na všetkých som pozrela šťastným pohľadom. „Ale museli,“ ozval sa Victor.

„Ďakujem Vám, ste zlatička,“ pozrela som sa na nich a všetkých som ich vyobjímala. „Budeš nám chýbať, krpec,“ povedal Christian a pohladil ma po chrbte.

Keď sme vypili drinky, zobrali sme sa a zastali sme pred reštauráciou.

Silno som objala Sophie, ktorej sa v oku zaleskla malá slza.

„Prestaň, lebo budem aj ja plakať,“ zasmiala som sa, ale naozaj mi bolo do plaču.

Potom som objala Victora a venovala som mu bozk na líce.

Davida som tiež silno objala a poprialala som mu veľa šťastia so Sophie, nech im to dlho vydrží.

„Najlepšie na koniec?“ usmial sa Christian a rozťahal ruky. Objímali sme sa a potom som mu venovala malý kamarátsky bozk na pery.

„Ale Nina, prestaň, lebo sa do teba zamilujem,“ zavtipkoval.

„Ahojte,“ zakývala som im a vybrala som sa domov. Kráčala som si pornichetskými uličkami a pozerala som na každé miesto na ktorom mi ostala spomienka na Louisa. Spomínala som na naše bozky, objatia a na to, ako som sa pomaly do neho zaľúbila. Ale čo teda cítim k Lukášovi? Lásku? Alebo len kamarátstvo? Moje bláznivé myšlienkové pochody prerušil chlapec, ktorý práve kráčal oproti. Zdalo sa mi to, alebo to je Louis?! Nie, nesmiem ho vidieť! Potom sa mi odtiaľto už naozaj nebude chcieť odísť. Zabočila som za roh a ostala som tam a v tichosti dúfala, že si ma nevšimne. Zadržovala som dych, no moje srdce bilo ako zvon. Až som sa bála, že bude počuť aj to. Počula som prichádzajúce kroky. Nie, prosím! V duchu som prosila a tuho som zaťala päsťe.

„Ty sa predo mnou schovávaš?“ usmial sa na mňa, no v očiach mal akýsi smútok.

„Ehm... Nie... Nie... Len..,“ zakoktala som.

„Chcel som sa s tebou rozlúčiť, ale doma som ťa nenašiel,“ trochu sklesnuto vysvetľoval, pri čom hľadel do zeme.

„Bola som v reštaurácií so Sophie, Davidom, Victorom a Christianom,“ chladne som sa mu pozrela do očí.

Chystal sa vykročiť ku mne a objat' ma, však ja som ho odstrčila.

Jemu sa v očiach zračilo sklamanie. Sama som neverila tomu, čo som spravila.

Bola som rozhodnutá, že odídem bez rozlúčky a tak som vykročila iným smerom ako stál on. Vtom ma surovo chytil za ruku.

„Nina, čo sa to s tebou dopekla stalo?!“ skríkol po mne.

„Pusť ma! Bež si za tou tvojou kamarátkou! Ona ťa potrebuje viac ako ja,“ šplechla som mu do tváre a vytrhla som si ruku z jeho zovretia.

On sa za mnou rozbehol a surovo ma oprel o stenu obchodu. Chcela som kričať, ale moje ústa zapchal svojimi surovými bozkami. V žilách mi prúdil adrenalín a svoj dych som nevedela zastaviť. Louis ma bozkával už jemnejšie, až som cítila na perách niečo slané. Ja neverím, jemu naozaj z oka vypadla slza! Pomaly som sa od neho odtiahla. On sa otočil chrbtom ku mne a utrel si zatúlanú slzu. Vtedy som bola taká roznežnená, že som nevedela zastaviť moje zbláznené hormóny, tak som ho objala zozadu a vdychovala som do pľúc jeho vôňu. On sa prekvapene otočil a teraz ma objal aj on.

Ostali sme tam mlčky stáť a len sme vnímali teplo toho druhého a nevnímali sme okolitý svet. V tom mi však zazvonil telefón. Otec na mňa skríkol, že už musíme ísť na letisko, inak to nestihnem. Zahmkala som a zložila.

„Už musíš ísť?“ spýtal sa. Prikývla som a ešte som ho objala.

Potom som mu zakývala a so zmiešanými pocitmi som odchádzala domov.

Nevedela som sa na nič sústrediť.

Keď som už sedela v lietadle, založila som si slúchatká. Pustila som si smutnú pesničku a pozerala som von oknom. Myslela som na to, aký to bol krásny mesiac. V hlave sa mi prehrávali všetky momenty so Sophie a s chalanmi a s Louisom. Zahľadela som sa na biele chumáče oblakov, ktoré sa jemne pohybovali okolo nás. Prečo láska tak bolí? Dala som si v duchu otázku, na ktorú som žiaľ nedostala žiadnu odpoveď. A čo bude s Lukášom? Moje myšlienkové pochody boli na zbláznenie. Kládla som si otázky a rozmyšľala nad tým, aké to teraz bude. Ešte nikdy sa mi tak ťažko nedochádzalo z Pornichetu ako teraz. Nikdy som tam nezažila také úžasné chvíle.

Vždy to bolo pre mňa len nudné mestečko, do ktorého musím ísť za ockom, ktorý sa mi aj tak nevenuje, kvôli práci. Tento rok to bolo iné. Ja som sa prvý krát zamilovala. Možno ma to prejde a možno ani nie. Nechať to na osud, bude asi najlepšie rozhodnutie.

Keď som vystúpila z lietadla, ťahala som svoj kufor za sebou a pohľadom som hľadala mamu s Miškou. Po chvíli som ich zbadala. Miška sa ku mne rozbehla a začali sme obidve pišťať. Keď sme sa po chvíli od seba odtrhli, mamine som vlepila vrúcny bozk na líce a silno som ju vyobjímala.

„No ako bolo?“ spýtali sa ma jednohlasne, popri tom, ako sme kráčali k nášmu autu. V hlave sa mi vytvorilo veľa neskutočných zážitkov.

„Fajn,“ stroho som odpovedala.

Na nič iné som sa totiž nezmohla. Moje myšlienkové pochody boli unavujúce a neviem ani vyjadriť ako veľmi sa tam chcem vrátiť.

„A ty ako?“ spýtala som sa Mišky a nahodila som falošný úsmev.

„Musím ti toľko toho povedať,“ zašepkala Miška, zatiaľ čo nám mamina bola kúpiť ľadovú kávu.

„Ver tomu, že aj ja,“ žmurkla som na ňu.

Miška išla domov a my s maminou sme sa tiež vybrali na bratislavské sídlisko. Sledovala som okolitý svet a mala som pocit, ako keby som tu nebola roky. V aute som začala mamine rozprávať zážitky, ktoré som jej nestihla povedať cez Skype. Smiali sme sa spolu a púšťali sme si slovenské pesničky. Aspoň nachvíľu som sa odreagovala. Keď som konečne vošla do mojej izby, ľahla som si na posteľ a mlčky som sa obzerala okolo seba. Po chvíli som si začala vybaľovať kufor. Hneď ako prvé som vybalila našu spoločnú fotku a položila som si ju na konferenčný stolík. Zadívala som sa na ňu a usmievala som sa.

Po chvíli som si všimla, že mám v kufri niečo navyše. Bola to modrá chlapčenská mikina.

V hlave sa mi okamžite vynorila spomienka na prvý večer, keď som spoznala Louisa. Dal mi svoju mikinu, pretože mi bola zima. Priložila som si ju k tvári a vdychovala som jej vôňu. Chcelo sa mi plakať.

Zrazu mi začal zvoniť telefón. Asi mikrosekundu som si myslela, že to volá Louis a potom som si uvedomila, že on moje slovenské číslo nemá.

„Ahoj Ninka, ideme von?“ počula som Miškin hlas.

„Jasné môžeme,“

„Tak o šiestej pri Avione, dobre?“

„Môže byť, pa,“ zložila som.

Pre zmenu som tento krát zapla notebook a pozrela Facebook. 2 nové správy.

„Ahoj láska, chýbaš mi veľmi. Neviem ako to ďalej zvládnem bez teba. Je to ťažké, keď ťa už nemám vo svojej náručí. Si tak neskutočne ďaleko a mne to trhá srdce. Milujem ťa,“

Na tvári mi vykúzlil úsmev, ale zároveň aj smútok. Od Louisa.

„Už som aj ja na Slovensku. Odišiel som tesne pred tebou. Bude teraz niečo medzi nami? Ninka, ľúbim ťa a chcem spať s tebou a tvoje krásne pery. Bolo to naozaj pekné v tom Pornichete,“

Toto ma dostalo, ale zároveň aj potešilo v hĺbke môjho srdca. Táto bola od Lukáša.

Nevedela som absolútne čo mám robiť. Zapla som si pesničku a povedala som si, že nejdem mať žiadne depresie, ale idem si užiť ďalší mesiac prázdnin.

Obliekla som si ľanové šaty, obula som si čierne balerínky a vykročila som do mesta, smerom k Avionu, kde sme sa mali stretnúť s Miškou.

Vonku bolo veľmi teplo, aj napriek tomu, že už bolo pred večerom. Na ulici sa po mne pozrel nejaký neznámy chlap a zažmurkal. Prehodila som vlasmi a ďalej som si ho nevšímala. Oproti mne som zbadala Mišku, ktorá ku mne kráčala rýchlym krokom. Pozdravili sme sa objatím a vykročili sme smerom ku centru. Ihneď som jej zreferovala aké správy som dostala od Louisa a od Lukáša.

„Ty si taká trubka mojka. Ja by som kašlala na Lukáša a radšej sa venovala tomu chutnému Francúzovi. „

Mierne som do nej drgla a zasmiala som sa.

„Myslíš? Ale Louisa neuvidím rok. Nemala by som zabudnúť?“ tento krát som nahodila vážny výraz a zahľadela som sa Miške do očí.

„Nie. Možno je ten pravý,“ zažmurkala a jemne sa pousmiala.

Nahlas som si vzdychla a už sme sa začali rozprávať o novej sukni, ktorú sme zahliadli vo výklade ktoréhosi obchodu.

Ako dni plynuli, nič sa nezmenilo. Chodila som s Miškou na nejaké disky v našom meste, občas sme zašli na kúpalisko obzerat' chlapcov, ale stále mi chýbal leto vo Francúzsku. Pláže posiate miliónmi drobných kamienkov, jemné vlnky, ktoré oblizovali piesok na pobreží, prístav obkolesený nádhernými jachtami ale aj malými rybárskymi loďkami.

Ale hlavne to bol Louis, kvôli ktorému by som sa tam chcela vrátiť. Jeho ruky, ktoré v sebe skrývali toľko nehy. Jeho pery, ktorých som sa nevedela nabažiť. Jeho vlasy, ktorých vôňa ma dostávala do kolien. A nakoniec jeho kakaové oči, ktoré boli tie najúprimnejšie zo všetkých. Dost'. Mala by som sa pozbierat' a ísť ďalej. Uvidím ho až o rok. Lukáš sa odvtedy neozval, započula som od Nikoly z našej školy, že si našiel priateľku. Bolo to všetko tak zložité. Však v posledný deň prázdnin sa stalo niečo na čo nikdy nezabudnem.

„Mami, niekto zvoní pri dverách,“ zakričala som na mamu z mojej izby.

„Tak choď otvoriť, ja nemám čas,“ odvrkla mi.

S povzdychom som vstala a vykročila som do našej predsiene. Otvorila som dvere a tam nikto nestál. Zarazila som sa. Vtom som však zbadala ležať na našej rohožke kyticu červených ruží. Potichu som zhíkla. Jemne som ich zdvihla zo zeme a snažila som sa v nich nájsť nejaký odkaz. Na malom bielom papieriku stálo: Je te aime. (Milujem t'a)

Nevedela som z neho spustiť oči, premietalo sa mi hlavou plno myšlienok spojených s Louisom. To však nemohol byť on. Keď som už chcela zavrieť dvere, vtom z rohu vyšiel on. Ostala som zarazená a nemala som slov. Nevedela som či mám plakať alebo sa smiať. Kockavo som vydala zo seba len Loui.. a on sa mi vrhol do náručia. Myslela som, že je to len sen, ktorý snívam. Cítila som to známe objatie, cítila som tú vôňu, vedela som, že takýto reálny sen nemôže jestvovať.

„Čo tu robíš?“ to bolo prvé, čo zo mňa vyšlo pri pohľade na jeho nezbedný úsmev.

„Nevydržal som bez teba,“ zašepkal francúzštinou.

„Kto to je?“ zrazu sa ozvala mama za mojím chrbtom.

„Mami to je Louis. Prišiel z Pornichetu,“ zahabkala som.

Na chvíľu sa zatvárila prekvapene, no potom sa jej na perách zjavil úsmev.

„Pozvi ho ďalej,“ otvorila dvere a rukou naznačila aby sme vošli.

Chytila som ho za ruku a vtiahla som ho dnu.

„Máte to tu krásne, krásna pani,“ zaševelil po francúzsky smerované mojej mame.

Keď som jej to preložila, tak sa pousmiala a pohľadila ho po vlasoch.

„Nina, idem dnes k Lucii z roboty, prídem neskoro večer,“ zažmurkala na mňa.

„Ďakujem,“ hodila som sa jej okolo krku a vybozkávala som ju na líčka.

Spoločne sme ju odprevadili k dverám a po jej odchode ma už Louis nechcel pustiť z jeho zovretia. Nepotrebovala som pri ňom slová, stačilo mi, že som ho mala pri sebe. Bol to ako splnený sen. Pri ňom som pochopila, čo je to zmysel života. Ležali sme vedľa seba na posteli a držali sme sa za ruky. Bolo to naozaj OSUDOVÉ STRETNUTIE.